

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ

52

ΔΙΠΛΟ

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ
ΧΑΘΗΓΗΤΟΥ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΑΙΔΗΨΟΥ : Ρευματισμοί, άρθροι, ήπιατα.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ : Ψαμμίσις, διαβήτης, χολόλιθοι.
ΥΠΑΤΗΣ : Δερματικά και σφιδάκια.
ΜΕΘΑΝΩΝ : Νευραλγία, ήμικρανία, ισχιαλγία.
ΑΝΘΡΑΚΙΚΟΥ ΟΞΕΩΣ : Νευροτονία.
ΟΞΥΓΟΝΟΥΧΑ : Καρδιοστονικά.
ΕΛΑΤΟΛ : ΕΛΑΤΟΛ
ΡΑΔΙΟΥΧΑ : 30.000 Μ.
ΘΕΙΟΥΧΑ ΑΠΛΑ : Προς χρησιμοποίησιν ἐν συν-
δυασμῷ μετὰ θαλασσίων λουτρῶν.
Πωλούνται εἰς τὰ Φαρμα-
κεία καὶ Ὑδροθεραπευτήρια.
Παρακαταθήκη : Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ
Πανεπιστημίου 51
Ἀθήναι.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΜΑΤΙΤΕ
Η ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ

ΜΗΥΤΩΡ

Ἡ ἀρίστη ποιότης τῆς πούδρας ΜΑ-ΤΙΤΕ εἶνε ἀπολύτως ἡγγυημέ-νη, διότι εἶνε προί-
ον τῆς Ἀρωματοποιίας Α.
Τ. ΡΙΒΕΡ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ
ἔτος 1744 μέχρι σήμερον κατα-
γίνεται εἰς τὴν παρασκευὴν πούδρας.

L.T. RIVER PARIS

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΚΕΡΔΟΣ
ἐξασφαλίζουν οἱ πωλοῦντες τὰ χρυ-
σὰ των κοσμήματα καὶ πολυτίμου
λίθους μόνον εἰς τὸ Χρυσογοεῖο
καὶ Ἀδαμαντοπωλεῖον Κ. ΚΟΤΖΑ
ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ-
ΠΟΥΣΗ. Ὅδὸς Ἀθηνᾶς 50Δ.
Προσοχή εἰς τὴν διεύθυνσιν 50Δ.
ΤΗΛ. 26-564.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νοσημάτων
Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532
Ἱδίατερον διαμέρισμα
δὲ ἑκάστον ἀσθενῆ

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ
ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐργασίας, ἐκ-
ποιοῦνται ἅπαντα τὰ κάτωθι φο-
ρέματα καὶ ὑφάσματα ΣΤΟ ΚΟ-
ΣΤΟΣ, ἥτοι :

Ρόμπες Ζαπονέ ... ἀπὸ Δρ.	95
Φορέματα πρωινὰ » »	150
Παλτὰ μάλλινα σπῆρ » »	450
Ἐπανωφόρια μετα- ξωτὰ κρέπ-ντέ-σιν » »	550
Φορέματα κρέπ ζορ- ζέτ » »	650
Παλτὰ μεταξωτὰ μαροκαίν » »	950
Φορέματα λινά » »	250
Ἐπανωφόρια με γοθ- νές » »	850
Παλτὰ δερμάτινα λοῦτρο » »	1.500
Κορσέδες » »	250
Ὑφάσματα μάλλινα » »	45
Βελούδα, Μεταξωτὰ κρέπ-ντέ-σιν μεταξω- τὰ » »	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ
Ὅδὸς Περικλέους 58 καὶ
Εἰσαγγελιστρίας
Ζητοῦνται πεπειραμέναι μοδίστρες

Ἡ Ἀγανάκτησις ἑνὸς μικροῦ

—Ντροπή σου, κ. Ἐμποράκη, νὰ μοῦ λές πὼς δὲν που-
λὰς κλωστὲς Κιθάρας.
—Ξεῦρω καλὰ πὼς εἶνε ἡ καλύτερες καὶ εὐθηνότερες,
καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε Ἑλληνικές.

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α. Β. C.
Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΟΡΝΑΡΟΥ 5

ΟΙΚΟΝΟΜΕΝΕΙΟ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Στὰς διαφόρους μεγαλουπόλεις ὑπάρχουν, ὡς γνωστὸν, σχολές, ὅπου οἱ...κακοποιοὶ μαθαίνουν τὴν τέχνη τους. Στὴν φω-
τογραφία μας φαίνονται μερικοὶ ἀπάχιδες, ποὺ ἐξασκοῦνται στὴν ἀπόκρουσι ἐπιθέσεως ἀστυνομικῶν. — ΜΕΣΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἐνας σκύλος, σὲ μιά
κλινικὴ ζωὴν, δεμένος στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, λίγο πρὸ τῆς ἐγχείρησεως. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ἐνας φύλας τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Βερολίνου
πρᾶζει μιά μικρὰ καμηλοπάρδαλι μὲ τὸ μπιμπερόν. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : Οἱ περίφημοι Ἀμερικανοὶ πυγμάχοι Λὸν Μπένιτ καὶ Τζέφρυ, οἱ ὁποῖοι πρό-
κειται νὰ διεκδικήσουν ἀπὸ τὸν Μάξ Μπάερ τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ : Ἐνας Γάλλος πτηνοτρόφος, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὰ πουλιὰ του.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ο Νοέλ Ντορζερου, ένας σοφός επιστήμων, ο οποίος πέρασε δηλ τη ζωή του καταγινόμενος με εφευρέσεις, ανακαλύπτει τέλος και τόσο τρομερό, ώστε μιλιά κι' ο θείος με φρίκη σχετίζονταν νωρίς με μεγάλη περιφάνεια για την ανακάλυψή του. Δεν το λέει τίποτε ορισμένο, τότε δεν προσκαλεί στο εργαστήριό του για να το δείξει την ανακάλυψή του. Καθώς μπαίνουν εκεί, τους παρακολουθεί κρυφά η βασισμένη τοι έφευρετο Βερανζέρα. Ο Ντορζερου την αντιλαμβάνεται και την διώχνει. Κατόπιν αναστηλώνει ένα παραπέρα κι' εκεί, ο' έναν τοίχο, που σκέπαζε το παραπέρα αυτό, αρχίζουν να συμβαίνουν εκπληκτικά πράγματα. Στην αρχή εμφανίζονται - στον τοίχο τρία μάτια, ζωντανά, που κινούνται και βλέπουν, και έπειτα εξαφανίζονται, για να παραχωρήσουν τη θέση τους σ' ένα γυναικείο κεφάλι, που εμφανίζεται σιγά-σιγά...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Βικτωριανέ, μου είπε η Βερανζέρα, με φωνή που μόλις βγαίνονταν, νά, τώρα θα παρουσιασθής απ' το εργαστήριο με το θείο σου, όπως την ημέρα εκείνη.

Ναί, της απάντησα, τα γεγονότα της ημέρας εκείνης επαναλαμβάνονται στον τοίχο.

Τα γεγονότα της ημέρας εκείνης επαναλαμβάνονται στον τοίχο. Νά, έγω κι' ο θείος μου, καθώς βγαίναμε από το σπίτι... Νά η Βερανζέρα, που το έβαλε στα πόδια, μόλις την είδαμε... Νά το πέσιμό της... Και να έγω που έτρεξα προς αυτήν, την πήρα και την απόθεσα σ' ένα πάγκο... Και να το φίλημα που της έκλεψα!

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, ο Νοέλ Ντορζερου γύρισε έντελως απρόοπτα προς το μέρος μου και μās φώναξε:

—Ε, σεις εκεί; Τι κάνετε; Με κατασκοπεύετε;

Η φωνή του δεν ήταν καθόλου θυμωμένη. Η Βερανζέρα ωστόσο το έβαλε στα πόδια. Έγω προτίμησα ν' ανορθώθω και να σταθώ με σκυφτό το κεφάλι, σαν κλέφτης που τόν πιάνουν επί αυτοφώρῳ.

Στόν τοίχο δεν φαινόταν τίποτε. Ο θείος μου με πλησίωσε χαμογελώντας και, αφού με χτύπησε με το χέρι του στον ώμο, μου είπε:

—Σε συχαρώ, γιατί είμ' ευτυχής σήμερα.

—Έχετε τίποτε νεώτερο, θείε μου; τόν ρώτησα.

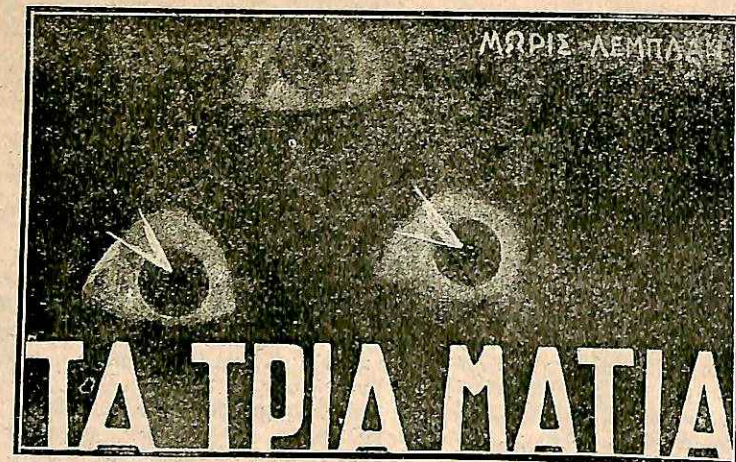
—Έχω και νεώτερα, μου απάντησε, κουνώντας το κεφάλι του, μὰ δεν είναι αυτό μόνο... Κατώρθωσα να φτάσω ως το βάθος της αλήθειας.

—Θείε μου, θείε μου! τοι φώναξα. Ξέρετε λοιπόν την αλήθεια;

—Τὴν ξέρω ολόκληρη, παιδί μου, μου απάντησε. Είναι κάτι ασύλληπτο, σαν τὰ πὶδ τολμῆρά θνείρα και όμως βρίσκεται μέσ' στήν πραγματικότητα... Όταν ἡ ἀνθρωπότης θά τὴ μάθῃ, ἕνα ἱερὸ ρίγος θά περάσῃ ἀπὸ τὴ γῆ κι' αὐτοὶ ποὺ θάρθουν ἐδῶ προσκυνηταί, θά πέσουν γονατιστοί, ὅπως ἔπαισα κι' ἐγώ... γονατιστοί, σαν παιδιά, ποὺ προσεύχονται, ἐνώγοντας τὰ χέρια τους καὶ κλαίγοντας...

Μολοντί τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

θείου μου μου φάνηκαν κάπως υπερβολικά, ωστόσο επέδρασαν σέ μένα.

—Εξηγήστε μου, θείε μου, τί συμβαίνει; τοι φώναξα. Σας ξεορκίζω...

—Αργότερα, παιδί μου, όταν θά ἔχω διαφωτίσει τὰ πάντα.

—Μήπως φοβόσαστε τίποτε;

—Από σέναν, όχι.

—Τότε από ποιόν;

—Από κανένα... Μὰ δυσπιστώ... Ίσως ἔχω ἄδικο. Ωστόσο, μερικές ἀφορμές με κάνουν νὰ πιστεύω ὅτι κατασκοπεύομαι κι' ὅτι ζητοῦν νὰ μοῦ κλέψουν τὸ μυστικὸ μου...

—Έχω λίγες ἐνδείξεις... Εἶδα μερικά ἀντικείμενα μετακινημένα... Έχω καὶ πρὸ πάντων προαισθήματα...

—Οὐ! αὐτὰ εἶνε πολὺ ἀόριστα, θείε μου...

—Ναί, πολὺ ἀόριστα, τὸ δηλοῶ, μοῦ ἀπάντησε... Γι' αὐτό, συχώρεσέ με, ἂν ἡ προφύλαξίς μου εἶνε ὑπερβολικὴ καὶ ἂς μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλλο...

—Ας μιλήσουμε γιὰ σένα, Βικτωριανέ, γιὰ τὰ σχέδιά σου...

—Δὲν ἔχω σχέδια, θείε μου...

—Οχι... Έχεις κάποιο σχέδιο, ποὺ μοῦ τὸ κρύβεις...

—Ποιό;

—Ο θείος μου με κύτταξε στὰ μάτια και μου εἶπε:

—Αγαπᾷς τὴ Βερανζέρα...

Δὲν θέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, γιατί ἤξερα πὺς ὁ θείος μου εἶχε δὴ τὸ φίλημα, ποὺ ἔκλεψα...

—Πράγματι, θείε μου, τοῦ ἀπάντησα, ἀγαπῶ τὴ Βερανζέρα, μὰ αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ...

—Σὲ ἀγαπᾷ, Βικτωριανέ...

—Θείε μου, τοῦ εἶπα με κάποια ἀνυπομονησία, θά σὰς παρακαλέσω νὰ μὴν ἐπιμένετε. Ἡ Βερανζέρα εἶν' ἀκόμα ἕνα παιδί, ποὺ δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ τί θέλει, ἀνίκηνη γιὰ ἕνα σοβαρὸ αἰσθημα. Δὲν θέλω πια νὰ τὴ συλλογίζομαι...

—Ήταν ἕνα ἀπὸ τὰ καπρίτσια μου, ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν θ' ἀργήσω νὰ θεραπευθῶ...

Ο Νοέλ Ντορζερου ὕψωσε τοὺς ὄμους του καὶ εἶπε:

—Ερωτικά πείσματα!... Ακουσε τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ, Βικτωριανέ...

—Επειδὴ ὅλο τὸ χειμῶνα θά ἔχω ἐργασία, θά παντρευτῇ τὴ βασισμένη μου σὲς διακοπὲς τοῦ Πάσχα... Μὴν διαμαρτυρεῖσαι, τὸ ἀντιλαμβάνομαι ἐγὼ αὐτό...

—Αναλαμ...

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, ἡ ἀνησυχία τοῦ Νοέλ Ντορζερου ἐξανάρχισαν, ἢ, τουλάχιστον, ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνὲν λόγο γι' αὐτὲς στὴν ἀλληλογραφία του...

Δυὸ βιβλία ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ποὺ τὰ διαβάθα κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν μελετῶν του, τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς του—τὰ δυὸ λοιπὸν αὐτὰ βιβλία εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι' ἔπειτα ἐαναυφάνηκαν στὴ θέσι τους. Ένα φύλλο χαρτί, γεμάτο σημειώσεις καὶ χημικὸς τύπους, εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' αὐτό... Εἶχε ἀνακαλύψει ἱγνὴν βηματὸν στὸν κῆπο. Τέλος, κάποιος εἶχε παραδιάσει τὸ γράφεο του μέσ' στὸ δωμάτιο,

ὅταν ἐπίσης νὰ σὰς προκίσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ σὰς ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σας... Χάρη στὴν ἐφευρέσει μου δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ χρυσάφι θά πλημμυρίσῃ αὐτὸ τὸ σπίτι... Τότε δὲν θά ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃς καθηγητής... Θὰ ζήσης κοντά μου, μαζί με τὴ γυναίκα σου... ναί... τὴ γυναίκα σου τὴ Βερανζέρα...

Γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα, τοῦ ἀνακοίνωσα ὅτι θάφευγα τὴν ἐπομένη, γιατί ἦταν καρὸς νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι.

—Τότε, μοῦ εἶπε, ἂς ἀποχαιρετιστοῦμαι... Ἀντίο, παιδί μου... Στὸ καλὸ...

Καθὼς ἔκανα ν' ἀπομακρυνθῶ, με κάλεσε πάλι κοντά του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ας φιληθούμε, Βικτωριανέ...

Μ' ἀγκάλιασε με τόση τρυφερότητα, ὥστε ἐξαφνίσθηκα. Συγχρόνως τὸν ἀκουσα νὰ μουρμουρίζῃ:

—Ποῖος ξέρει ἂν θά ξαναδωθούμε;... Ἐγὼ εἶμαι παιὰ γέρος...

—ἔπειτα ἡ ζωὴ μου ἀπειλείται...

—Εγὼ διαμαρτυρήθηκα. Τότε αὐτὸς με φίλησε πάλι καὶ εἶπε:

—Έχεις δίκιο... Λέω φλυαρίες... Συλλογίσου τὸ γάμο σου... Ἡ Βερανζέρα εἶν' ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναίκα... Καὶ σ' ἀγαπᾷ... Ὁρεβουάρ... Θὰ σοῦ γράφω... Πήγαινε!...

—Απομακρύνθηκα ἀμέσως. Πήγα ν' ἀποχαιρετήσω τὴ Βερανζέρα. Μὰ ἐκείνη μοῦ φέρθηκε πολὺ ψυχρά... Οὕτε σηκώθηκε καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι...

Μερικοὶ μῆνες πέρασαν μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θείου μου. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔγραψα ἐπανειλημμένως στὴ Βερανζέρα... Μὰ τοῦ κάκου... Δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντησι.

Ὅσο γιὰ τὴς ἐπιστολὰς τοῦ θείου μου, αὐτὲς δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὰ σχέδιά του. Ἐχτιζε τώρα στὸ περίπτερο ἕνα μεγάλο ἀμφιθέατρο, μέσ' στὸ ὁποῖο θά προσκαλοῦσε ὅλο τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐφευρέσι του. Στὴς τελευταῖες ἐπιστολὰς του, κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν ἔμενε πια, παρὰ νὰ τοποθετήσῃ στὸ ἀμφιθέατρο πρὸ χίλις ἑξῶς, τὴς ὁποῖας εἶχε παραγγείλῃ πρὸ πολλοῦ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὴ σιδερένια αὐλαία ἡ ὁποία θά σκέπαζε τὸν τοίχο.

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, ἡ ἀνησυχία τοῦ Νοέλ Ντορζερου ἐξανάρχισαν, ἢ, τουλάχιστον, ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνὲν λόγο γι' αὐτὲς στὴν ἀλληλογραφία του...

Δυὸ βιβλία ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ποὺ τὰ διαβάθα κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν μελετῶν του, τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς του—τὰ δυὸ λοιπὸν αὐτὰ βιβλία εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι' ἔπειτα ἐαναυφάνηκαν στὴ θέσι τους. Ένα φύλλο χαρτί, γεμάτο σημειώσεις καὶ χημικὸς τύπους, εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' αὐτό... Εἶχε ἀνακαλύψει ἱγνὴν βηματὸν στὸν κῆπο. Τέλος, κάποιος εἶχε παραδιάσει τὸ γράφεο του μέσ' στὸ δωμάτιο,

ὅταν ἐπίσης νὰ σὰς προκίσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ σὰς ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σας... Χάρη στὴν ἐφευρέσει μου δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ χρυσάφι θά πλημμυρίσῃ αὐτὸ τὸ σπίτι... Τότε δὲν θά ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃς καθηγητής... Θὰ ζήσης κοντά μου, μαζί με τὴ γυναίκα σου... ναί... τὴ γυναίκα σου τὴ Βερανζέρα...

Γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα, τοῦ ἀνακοίνωσα ὅτι θάφευγα τὴν ἐπομένη, γιατί ἦταν καρὸς νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι.

—Τότε, μοῦ εἶπε, ἂς ἀποχαιρετιστοῦμαι... Ἀντίο, παιδί μου... Στὸ καλὸ...

Καθὼς ἔκανα ν' ἀπομακρυνθῶ, με κάλεσε πάλι κοντά του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ας φιληθούμε, Βικτωριανέ...

Μ' ἀγκάλιασε με τόση τρυφερότητα, ὥστε ἐξαφνίσθηκα. Συγχρόνως τὸν ἀκουσα νὰ μουρμουρίζῃ:

—Ποῖος ξέρει ἂν θά ξαναδωθούμε;... Ἐγὼ εἶμαι παιὰ γέρος...

—ἔπειτα ἡ ζωὴ μου ἀπειλείται...

—Εγὼ διαμαρτυρήθηκα. Τότε αὐτὸς με φίλησε πάλι καὶ εἶπε:

—Έχεις δίκιο... Λέω φλυαρίες... Συλλογίσου τὸ γάμο σου... Ἡ Βερανζέρα εἶν' ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναίκα... Καὶ σ' ἀγαπᾷ... Ὁρεβουάρ... Θὰ σοῦ γράφω... Πήγαινε!...

—Απομακρύνθηκα ἀμέσως. Πήγα ν' ἀποχαιρετήσω τὴ Βερανζέρα. Μὰ ἐκείνη μοῦ φέρθηκε πολὺ ψυχρά... Οὕτε σηκώθηκε καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι...

Μερικοὶ μῆνες πέρασαν μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θείου μου. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔγραψα ἐπανειλημμένως στὴ Βερανζέρα... Μὰ τοῦ κάκου... Δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντησι.

Ὅσο γιὰ τὴς ἐπιστολὰς τοῦ θείου μου, αὐτὲς δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὰ σχέδιά του. Ἐχτιζε τώρα στὸ περίπτερο ἕνα μεγάλο ἀμφιθέατρο, μέσ' στὸ ὁποῖο θά προσκαλοῦσε ὅλο τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐφευρέσι του. Στὴς τελευταῖες ἐπιστολὰς του, κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν ἔμενε πια, παρὰ νὰ τοποθετήσῃ στὸ ἀμφιθέατρο πρὸ χίλις ἑξῶς, τὴς ὁποῖας εἶχε παραγγείλῃ πρὸ πολλοῦ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὴ σιδερένια αὐλαία ἡ ὁποία θά σκέπαζε τὸν τοίχο.

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, ἡ ἀνησυχία τοῦ Νοέλ Ντορζερου ἐξανάρχισαν, ἢ, τουλάχιστον, ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνὲν λόγο γι' αὐτὲς στὴν ἀλληλογραφία του...

Δυὸ βιβλία ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ποὺ τὰ διαβάθα κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν μελετῶν του, τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς του—τὰ δυὸ λοιπὸν αὐτὰ βιβλία εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι' ἔπειτα ἐαναυφάνηκαν στὴ θέσι τους. Ένα φύλλο χαρτί, γεμάτο σημειώσεις καὶ χημικὸς τύπους, εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' αὐτό... Εἶχε ἀνακαλύψει ἱγνὴν βηματὸν στὸν κῆπο. Τέλος, κάποιος εἶχε παραδιάσει τὸ γράφεο του μέσ' στὸ δωμάτιο,

ὅταν ἐπίσης νὰ σὰς προκίσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ σὰς ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σας... Χάρη στὴν ἐφευρέσει μου δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ χρυσάφι θά πλημμυρίσῃ αὐτὸ τὸ σπίτι... Τότε δὲν θά ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃς καθηγητής... Θὰ ζήσης κοντά μου, μαζί με τὴ γυναίκα σου... ναί... τὴ γυναίκα σου τὴ Βερανζέρα...

Γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα, τοῦ ἀνακοίνωσα ὅτι θάφευγα τὴν ἐπομένη, γιατί ἦταν καρὸς νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι.

—Τότε, μοῦ εἶπε, ἂς ἀποχαιρετιστοῦμαι... Ἀντίο, παιδί μου... Στὸ καλὸ...

Καθὼς ἔκανα ν' ἀπομακρυνθῶ, με κάλεσε πάλι κοντά του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ας φιληθούμε, Βικτωριανέ...

Μ' ἀγκάλιασε με τόση τρυφερότητα, ὥστε ἐξαφνίσθηκα. Συγχρόνως τὸν ἀκουσα νὰ μουρμουρίζῃ:

—Ποῖος ξέρει ἂν θά ξαναδωθούμε;... Ἐγὼ εἶμαι παιὰ γέρος...

—ἔπειτα ἡ ζωὴ μου ἀπειλείται...

—Εγὼ διαμαρτυρήθηκα. Τότε αὐτὸς με φίλησε πάλι καὶ εἶπε:

—Έχεις δίκιο... Λέω φλυαρίες... Συλλογίσου τὸ γάμο σου... Ἡ Βερανζέρα εἶν' ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναίκα... Καὶ σ' ἀγαπᾷ... Ὁρεβουάρ... Θὰ σοῦ γράφω... Πήγαινε!...

—Απομακρύνθηκα ἀμέσως. Πήγα ν' ἀποχαιρετήσω τὴ Βερανζέρα. Μὰ ἐκείνη μοῦ φέρθηκε πολὺ ψυχρά... Οὕτε σηκώθηκε καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι...

Μερικοὶ μῆνες πέρασαν μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θείου μου. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔγραψα ἐπανειλημμένως στὴ Βερανζέρα... Μὰ τοῦ κάκου... Δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντησι.

Ὅσο γιὰ τὴς ἐπιστολὰς τοῦ θείου μου, αὐτὲς δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὰ σχέδιά του. Ἐχτιζε τώρα στὸ περίπτερο ἕνα μεγάλο ἀμφιθέατρο, μέσ' στὸ ὁποῖο θά προσκαλοῦσε ὅλο τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐφευρέσι του. Στὴς τελευταῖες ἐπιστολὰς του, κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν ἔμενε πια, παρὰ νὰ τοποθετήσῃ στὸ ἀμφιθέατρο πρὸ χίλις ἑξῶς, τὴς ὁποῖας εἶχε παραγγείλῃ πρὸ πολλοῦ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὴ σιδερένια αὐλαία ἡ ὁποία θά σκέπαζε τὸν τοίχο.

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, ἡ ἀνησυχία τοῦ Νοέλ Ντορζερου ἐξανάρχισαν, ἢ, τουλάχιστον, ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνὲν λόγο γι' αὐτὲς στὴν ἀλληλογραφία του...

Δυὸ βιβλία ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ποὺ τὰ διαβάθα κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν μελετῶν του, τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς του—τὰ δυὸ λοιπὸν αὐτὰ βιβλία εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι' ἔπειτα ἐαναυφάνηκαν στὴ θέσι τους. Ένα φύλλο χαρτί, γεμάτο σημειώσεις καὶ χημικὸς τύπους, εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' αὐτό... Εἶχε ἀνακαλύψει ἱγνὴν βηματὸν στὸν κῆπο. Τέλος, κάποιος εἶχε παραδιάσει τὸ γράφεο του μέσ' στὸ δωμάτιο,

ὅταν ἐπίσης νὰ σὰς προκίσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ σὰς ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σας... Χάρη στὴν ἐφευρέσει μου δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὸ χρυσάφι θά πλημμυρίσῃ αὐτὸ τὸ σπίτι... Τότε δὲν θά ὑπάρχῃ καμμιὰ ἀνάγκη νὰ γίνῃς καθηγητής... Θὰ ζήσης κοντά μου, μαζί με τὴ γυναίκα σου... ναί... τὴ γυναίκα σου τὴ Βερανζέρα...

Γιὰ ν' ἀλλάξω κουβέντα, τοῦ ἀνακοίνωσα ὅτι θάφευγα τὴν ἐπομένη, γιατί ἦταν καρὸς νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι.

—Τότε, μοῦ εἶπε, ἂς ἀποχαιρετιστοῦμαι... Ἀντίο, παιδί μου... Στὸ καλὸ...

Καθὼς ἔκανα ν' ἀπομακρυνθῶ, με κάλεσε πάλι κοντά του καὶ μοῦ εἶπε:

—Ας φιληθούμε, Βικτωριανέ...

Μ' ἀγκάλιασε με τόση τρυφερότητα, ὥστε ἐξαφνίσθηκα. Συγχρόνως τὸν ἀκουσα νὰ μουρμουρίζῃ:

—Ποῖος ξέρει ἂν θά ξαναδωθούμε;... Ἐγὼ εἶμαι παιὰ γέρος...

—ἔπειτα ἡ ζωὴ μου ἀπειλείται...

—Εγὼ διαμαρτυρήθηκα. Τότε αὐτὸς με φίλησε πάλι καὶ εἶπε:

—Έχεις δίκιο... Λέω φλυαρίες... Συλλογίσου τὸ γάμο σου... Ἡ Βερανζέρα εἶν' ἡ πιὸ χαριτωμένη γυναίκα... Καὶ σ' ἀγαπᾷ... Ὁρεβουάρ... Θὰ σοῦ γράφω... Πήγαινε!...

—Απομακρύνθηκα ἀμέσως. Πήγα ν' ἀποχαιρετήσω τὴ Βερανζέρα. Μὰ ἐκείνη μοῦ φέρθηκε πολὺ ψυχρά... Οὕτε σηκώθηκε καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ χέρι...

Μερικοὶ μῆνες πέρασαν μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ θείου μου. Στὸ διάστημα αὐτό, ἔγραψα ἐπανειλημμένως στὴ Βερανζέρα... Μὰ τοῦ κάκου... Δὲν ἔλαβα καμμιὰ ἀπάντησι.

Ὅσο γιὰ τὴς ἐπιστολὰς τοῦ θείου μου, αὐτὲς δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὰ σχέδιά του. Ἐχτιζε τώρα στὸ περίπτερο ἕνα μεγάλο ἀμφιθέατρο, μέσ' στὸ ὁποῖο θά προσκαλοῦσε ὅλο τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ τὴν ἐφευρέσι του. Στὴς τελευταῖες ἐπιστολὰς του, κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου, μοῦ ἔγραφε ὅτι δὲν ἔμενε πια, παρὰ νὰ τοποθετήσῃ στὸ ἀμφιθέατρο πρὸ χίλις ἑξῶς, τὴς ὁποῖας εἶχε παραγγείλῃ πρὸ πολλοῦ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὴ σιδερένια αὐλαία ἡ ὁποία θά σκέπαζε τὸν τοίχο.

Τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, ἡ ἀνησυχία τοῦ Νοέλ Ντορζερου ἐξανάρχισαν, ἢ, τουλάχιστον, ἄρχισε νὰ μοῦ κἀνὲν λόγο γι' αὐτὲς στὴν ἀλληλογραφία του...

Δυὸ βιβλία ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ποὺ τὰ διαβάθα κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς νὰ καταλάβῃ, ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν μελετῶν του, τὸ μυστικὸ τῆς ἐφευρέσεώς του—τὰ δυὸ λοιπὸν αὐτὰ βιβλία εἶχαν ἐξαφανιστῇ κι' ἔπειτα ἐαναυφάνηκαν στὴ θέσι τους. Ένα φύλλο χαρτί, γεμάτο σημειώσεις καὶ χημικὸς τύπους, εἶχε ἐξαφανιστῇ κι' αὐτό... Εἶχε ἀνακαλύψει ἱγνὴν βηματὸν στὸν κῆπο. Τέλος, κάποιος εἶχε παραδιάσει τὸ γράφεο του μέσ' στὸ δωμάτιο,

ὅταν ἐ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΙΟ ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΤΟΥ OWEN OLIVER

ΛΕΝΕ πως ο Μπρους Λάντον εινε ο σκληροτερος ανθρωπος του Λονδίνου, αλλά κανονικά λάρος. Ο πιο σκληρός ανθρωπος του Λονδίνου εινε μια γυναίκα, η αδελφή του Μπρους, η Μάργκαρετ. Αυτή διευθύνει την εταιρεία «Μπέλιου - Λάντον - Κάριτερ», την οποία της κληροδότησε ο πατέρας της, αφού αγόρασε τα μερίδια Μπέλιου - Κάριτερ. Ήταν ήδη σπουδαία η εταιρεία αυτή πριν από δυο χρόνια, αλλά από τότε που την διευθύνει η Μάργκαρετ, τοις αλυσάστηκαν η εργασία της. Και στο διάστημα αυτό, τετραπλασιάστηκε ο μισθός μου. Είμαι ο ιδιαίτερος γραμματέας της, ένα σκληρό όργανο σε πολύ σκληρά χέρια...

Ήμουν ένας νέος άποφασισμένος να τραβήξω μπρος. Η Μάργκαρετ Λάντον είχε μεγάλη επιβολή σε μένα, θαύμαζα την θέλησή της, την εξουσία της και την τόλη της. Ήξεine ήταν σαράντα χρόνων κι' εγώ είκοσι. Η Μάργκαρετ ήταν υπό μεγαλόσκημη γυναίκα, με κανονικά όρατα χαρακτηριστικά. Μιλούσε αργά, με κρύο και μ' επιβλητικό ύφος. Κανείς, εκτός από τον αδελφό της, δεν τολμούσε να φέρη αντίρρηση σ' ό,τι έλεγε. Έγώ όμως πάντοτε πρόθυμος να την υπακούω, κι' αν καμιά φορά τολμούσα να πω τη γνώμη μου, ήξερα πως διακινδύνευα τη θέσι μου. Καταλάβαινα όμως ότι μέσα στην καρδιά της μ' εκτιμούσε για το θάρρος μου, αν είχε καρδιά, φυσικά...

Μια μέρα πήγα στο γραφείο της με την αλληλογραφία. Ήρθε με σύντομη ματιά σε κάθε γράμμα και μου έδωσε σύντομες οδηγίες για τις απαντήσεις. Τέλος φτάσαμε σ' ένα τηλεγράφημα του Γκρέιβ, το διενθύνει του Α' τμήματος της εταιρείας. Ο Γκρέιβ, αξιος και ξεπνός υπάλληλος, ήταν ένας άνδρας καμιά πενήντα χρόνια, με ψαρά μαλλιά. Ίδου τι έγραφε το τηλεγράφημα:

«Σύζυγός μου απέθανε. Ζητώ άδεια άπουσιόσας σήμερα και Παρασκευή, Γκρέιβ».

Η Μάργκαρετ, όταν το διάβασε, έμεινε τόσο ώρα συλλογισμένη, ώστε στο τέλος έχασα την υπαγωγή μου και της είπα:

—Πρέπει να του δώσετε την άδεια που ζητάει...

Ήξεine ξαφνικά τα χείλη της, όπως έκανε όταν σκόπευε να πάρη μια απόφαση, και κατόπιν είπε:

—Εινε δέκα χρόνια που ο Γκρέιβ ζούσε χωρισμένος και βρισκόμαστε σε περίοδο μεγάλης δουλειάς... Δεν μπορούν οι υπάλληλοι ν' άπουσιάζουν... Τι άλλο έχουμε;

Συνέχισαμε την αλληλογραφία μας, αλλά η Μάργκαρετ έξακολουθούσε να εινε συλλογισμένη. Τέλος μου είπε πως θ' άπαντούσε η ίδια στον κ. Γκρέιβ. Απ' αυτό κατάλαβα πως θα του έδινε την άδεια που ζητούσε, γιατί ποτέ της δεν έγραφε γράμματα.

Αποφάσισα από τη στιγμή ε-

κείνη να βρούμαι σε καλές σχέσεις με τον Γκρέιβ. Δεν ξέρει κανείς τι γίνεται καμιά φορά...

Προτού βγω από το γραφείο της, η Μάργκαρετ με ρώτησε αν γνώριζα τίποτε από τον ιδιωτικό βίο του Γκρέιβ. Της είπα πως το μόνο που ήξερα, ήταν πως είχε πέντε παιδιά, από τα όποια το μεγαλύτερο ήταν είκοσι χρόνων και το μικρότερο έντεκα, ότι ζούσαν από το μισθό του, ότι ήταν άγατρητος στη γειτονιά του, εϋδής και τίμιος χαρακτήρ, ότι δεν ήταν άνθρωπος που μπορούσε να κάνει καμιά κατάρχη...

—Δεν έννοώ αυτό!... με διέκοψε η Μάργκαρετ. Ήξεine που θέλω να μάθω, εινε ποιού εινε ο φίλος του ή αν έχει κανένα έρωτικό σύνδεσμο... Δεν θα σάς χροιασθώ σήμερα το απόγευμα, κι' έτσι μπορείτε να συγκεντρώσετε τις πληροφορίες που σάς ζητώ...

Φρόντισα κι' έμαθα τα καθέκαστα και την επομένη το πρωί της είπα όλα εινε πληροφορηθί. Της έδωσα ένα κατάλογο των φίλων του Γκρέιβ και τέλος της είπα πως συνδέεται με εξαιρετική φιλία με την μίς Τζόις Μάσον, την διευθύντρια ενός σχολείου. Μία γυναίκα τριάντα δύο χρόνων, εύταρουσίαστη και καλού χαρακτήρος. Άγαττος τον Γκρέιβ από καιρό, και πιθανόν να τον παντρευόταν τώρα, που ήταν ελεύθερος.

Η Μάργκαρετ έμεινε επί πολλή

ώρα σκεπτική και κατόπιν μου είπε: —Ελάτε την Κυριακή στο σπίτι μου, να πάρουμε μαζί το σάι. Έχω καλέσει μερικούς φίλους και θέλω να με βοηθήσετε. Έπιθυμώ να περαιοηθίτε ιδιαίτως τη μίς Μάσον, που θα εινε κι' αυτή καλεσμένη μου...

—Θέλετε, δηλαδή, να την...αρεσώ; ρώτησα.

—Όχι!... άπάντησε η Μάργκαρετ με παγερό ύφος. Αλλά να την περιποιηθίτε ως ξένη και να την διασκεδάσετε.

Κατά πόσον διασκεδάσα την μίς Μάσον, δεν ξέρω. Ήξεine που μπορού να πω, εινε ότι την βρήκα συμπαθητική, ευχάριστη κι' έξυπνη, κι' ότι φαινόταν πολύ νεώτερη από την πραγματική ηλικία της. Όταν σηκώθηκε να φύγη, παρατήρησα πως κι' ο Γκρέιβ, ο οποίος ήταν κι' αυτός στο σάι, έφυγε ξεπίσω της.

—Πού βρήκες αυτή τη δασκάλα, Μάργκαρετ; ρώτησε ο Μπρους Λάντον την αδελφή του, όταν έφυγαν οι καλεσμένοι. Για να πω την αλήθεια, λίγο κουβέντιασα μαζί της και τη βρήκα χαριτωμένη!...

—Θα επιθυμούσα να μιλήσουμε για τις δουλειές μας, Μπρους! είπε η Μάργκαρετ. Μπορείτε να παρενθίτε στη συνομιλία μας, Μπέννετ, πρόσθεσε, απευθυνόμενη σε μένα. Θα διαδιδίτε, φαντάζομαι, αρκετά...

Πράγματι διδάχτηκα πολλά πράγματα, έμαθα πόσο πρέπει να εινε

κανείς σκληρός, αν θέλει να επιτύχη... Αναγνώρισα πόσο δύσκολο εινε η κοινή γνώμη για τον Μπρους Λάντον. Ήταν αλήθεια σκληρός άνθρωπος, όχι τόσο όμως, όσο η αδελφή του. Ήξεine δεν τη σταματούσε τίποτε, δεν είχε ούτε τον ελάχιστο ένδοιασμό, όταν ήθελε να επιτύχη κάτι. Άδιαφορούσε αν κατέστρεφε τους αντιπάλους της.

Όταν έφυγε ο Μπρους κι' έμεινε μόνος μαζί της, η Μάργκαρετ με ρώτησε τι γνώμη είχα σχηματίσει για την μίς Μάσον. Απάντησα ότι την είχα χαριτωμένη γυναίκα.

—Ναί, πως θα κάνατε ένα ταιριασμένο ζευγάρι! είπε η προϊστάμενη μου αποκάλυπτα. Φυσικά σάς περνά λίγα χρόνια, αλλά ταιριάζει καλύτερα σε σάς, παρά στον Γκρέιβ... Τι λέτε;...

—Χι!... Άν είχα τα μέσα της συντηρήσεώς μας, θα το σκεπτόμουν σοβαρά... Μά με το μισθό που παίρνω... Έπειτα, από στιγμή σε στιγμή, μπορεί να χάσω τη θέσι μου... Τότε τι γίνομαι;...

—Ακούστε!... είπε η Μάργκαρετ, όρθια - κορτά. Άν μετά ένα μήνα ελθίτε αρραβωνιασμένοι μαζί της, θα σάς δώσω δέκα χιλιάδες λίρες και δέκα χιλιάδες λίρες την ημέρα του γάμου σας!... Δέχεσθε;...

—Μου φαίνονται λίγα για την έξαγορά της ελευθερίας μου! μουγκούρισα. Νάταν διαλάσιο το ποσό! Δηλαδή να μου δινετε άλλα τόσα την ημέρα που θα παντρευθίτε σεις τον Γκρέιβ;...

—Τον κ. Γκρέιβ! Το καταλάβατε!... Ψαφίστε!... Δέχεται...

Άλλα το πιο παράξενο εινε ότι από τη δεύτερη συνάντησή μου με την Τζόις Μάσον, άρχισα να την συμπαθώ. Μ' έλο που ήταν μεγαλύτερή μου, φαινόταν τόσο γοητευτική, ώστε το θεωρούσα εύχλια μου αν κατάρθω να την κάνω να μ' άγατθή. Ωστόσο, φαίνεται πως άρεσε και στον Μπρους, όπως με πληροφορήσε η Μάργκαρετ. Με διέταξε όμως να έξακολουθώ τις προσπάθειές μου.

—Έχω περισσότερη ελπίδα πως θ' άγατθή σάς για τα νεύατά σας και το παρουσιαστικό σας, παρά τον Μπρους για τα χημάτά του...

Όταν όμως πρότεινα στην Τζόις να την πάω γυναίκα μου, έκείνη μου άπάντησε πως ποτέ δεν είχε φαντασθί ότι θα παρεξηγούσα έτσι την συμπάθεια που μου έδειχνε, ότι με θεωρούσε σαν έναν μικρότερο αδελφό της και με παρακαλούσε να έξακολουθώ να είμαιστε δυο καλοί φίλοι.

Κατά συμπτωση, την ίδια μέρα, ο Μπρους της έκανε την ίδια πρόταση και τον άρνήθηκε κι' αυτόν. Η Μάργκαρετ ήταν έξω φρενών και τα έβαλε μαζί μου. Τέλος σκέφτηκε κάτι:

—Θα πάω τον Γκρέιβ από τη θέσι του! μου είπε. Περιουσία δεν έχει, πως λοιπόν θα συντηρηθί ή οικογένειά του; Κι' ως βτου να βρή άλλη εργασία...

—Η Τζόις θα περιμένει! την διέκοψα εγώ. Τον άγαπά!...

—Γι' αυτό άναγκάσ πρέπει να την πείσω να σε παντρευθί, κι' εσύ θα της ύποσχεθίς πως ελς άντάλλαγμα θα με παρακαλέσης να

τον κρατήσω στην εταιρεία μας... —Χι!... Ψαφίστε!... Δέχεται!... Ίσως όχι τόσο για τα χημάτα, όσο για την ίδια τη Τζόις. Την άγατούσα πια κι' έλπιζα πως με τον καιρό θα μ' άγατούσε κι' αυτή. Πήγα και την βρήκα. Την έπεισα πως αν δεχόταν να γίνη γυναίκα μου, θα μεσολαβούσα για τον Γκρέιβ. Ήξεine με κόνταξε κι' άγανακτισμένη εινε:

—Σας συμπαθούσα ως τώρα και σάς θεωρούσα φίλο μου. Αλλά όμως που λέτε, με κάνουν να χάσω την ιδέα που είχα για σάς. Άλλα θα πάω μόνη μου να μιλήσω της μίς Λάντον...

—Άλλά, αγαπητή μου, την διέκοψα. Ήξεine μου το πρότεινε! Θα μες δώσω μάλιστα είκοσι χιλιάδες λίρες για το γάμο μας. Όσο για τον Γκρέιβ, σκέψου πως εινε σχεδόν γέρος πια και δύσκολα θα βοηθήσει! Στα χέρια σου εινε να σώσης κι' αυτόν και τα παιδιά του από τη δυστυχία! Σκέψου, Τζόις!

—Ξέρω ποιός τα έκανε αυτά!... ηφιστήθη η Τζόις. Εινε ενεργός του Μπρους! Καλά λένε πως εινε ο πιο σκληρός άνθρωπος! Ωστόσο, δέχομαι την πρότασή σας, για να σώσω τον Γκρέιβ!...

Έσπευσα ν' άναγγείλω την είδηση στην Μάργκαρετ. Ήξεine έσπευσε να με φώναζε τον Γκρέιβ. Για πρώτη φορά άντηλήφην τότε πόσο τον άγατούσε. Άκούστησε το χέρι της άπάνω στον ώμο του και εινε:

—Κύριε Γκρέιβ, σάς ζητώ συγγνώμη γιατί σάς μιλήσα απότομα πού ήμερών. Άνακαλώ τα λόγια μου... Σας εκτιμώ πολύ ως άνθρωπο και μετά την τελευταία άτυχία σας, δεν θέλω να σάς στερήσω κι' από την εργασία σας. Έπιθυμώ να μείνιτε παντοεινά μαζί μου...

—Άλλά για ποιά άτυχία μιλάτε, μίς Λάντον; ρώτησε με άπορία. —Έννοώ για τους αρραβόνες του κ. Μπέννετ με την μίς Μάσον. Ο κύριος Μπέννετ, θέλοντας να έλαφρώση το πλιγμα αυτό, με παρακάλεσε να σάς κρατήσω στα γραφεία μας... Καταλάβατε, πιστεύω...

Κατάλαβα πολλά, μίς Λάντον! άπάντησε ο Γκρέιβ με πικρή φωνή. Ο Μπέννετ, γνωρίζοντας την άγάπη που μίς συνδέει με τη Τζόις, την έξεβίωσε έτσι να γίνη γυναίκα του... Δεν έπιθυμώ όμως να θυσασθί η Τζόις για μένα...

—Σκεφθήτε καλά, κύριε Γκρέιβ. Ελθίτε ηλικιωμένος, ενώ έκείνη εινε νέα. Σας χρειάζεται μια άλλη γυναίκα...

Άλλά η Μάργκαρετ δεν πρόφτασε να τελειώση τη φράση της, γιατί την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και ο αδελφός της ο Μπρους με την Τζόις μπήκαν στο γραφείο. Η Τζόις πήγε και στάθηκε κοντά στον Γκρέιβ και πέρασε το χέρι της κάτω από το μπράτσο του με άγάπη, ενώ ο Μπρους έλεγε:

—Ως τώρα νόμιζα κι' εγώ πως ειναι ο πιο άπινος άνθρωπος στο Λονδίνο! Σήμερα, ωστόσο, άνακάλυψα πως έχομαι δεύτερος. Γιατί, αγαπητέ Μπέννετ, πρόσθεσε ο Μπρους, απευθυνόμενος σε μένα μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, αν από τώρα, σε ηλικία είκοσι επτά χρόνων, είσαι τόσο παλιάνθρωπος, τι διάβολο θα γίνις άργότερα;... Έτυχε να συναντήσω την μίς Μάσον στο δρόμο και με σταμάτησε, για να μου κάνει παράπονα, επειδή εγώ

—Όσο για σάς, κύριε, προτιμώ να μη σάς χαρακτηρίσω!... Ποιός ήταν ο ρόλος σου σ' αυτή την πλεκάνη, Μάργκαρετ;...

Ήξεine με κόνταξε με το παγερό της ύφους και χωρίς να απήλθει, μου έδειξε την πόρτα. Ντροπιάσιμος, βγήκα έξω και δεν έμαθα ποτέ τι ειναν τα δυο άδελφια μεταξύ τους. Μονάχα στο τέλος του μηνός η Μάργκαρετ μου πληρώσε το μισθό μου και μου εινε:

—Κύριε, δεν έχω τίποτε να σας πω μ' έναν υπάλληλο άδείο!...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Ο "ΜΑΥΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ,"

(Η μυστηριώδης και τρομερή άρρώστεια που προκάλεσε κατά τον 14ον αιώνα 30.000.000 θανάτους μονάχα στην Εύρωπη)

Χειρότερο άκαμψ, πιο άπαισιο και πιο τρομακτικό σε άπώλειες άνθρωπων ψυχών απ' τον Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν το «Μαύρο Θανατικό» που έρημωσε την Εύρωπη, κατά τον Μεσαίωνα!

Περισσότεροι από 30 εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν φρεχτά απ' την θανατηφόρα αυτή άρρώστεια, η οποία ήρθε στην Εύρωπη, αφού πρώτα έστειρε τον διεθρο στην Άσία. Μονάχα στην Κίνα, φαντασθήτε ότι ξεπύρηνε άλλα 24 εκατομμύρια ανθρώπους!...

Τι ήταν αυτή η άρρώστεια;... Τι ήταν αυτό το «Μαύρο Θανατικό»;... Η περιγραφή των χρόνων γράφουν μίς την παρουσιάζουν σαν κάτι παρόμοιο με πανούκλα, στα πρώτα της συμπτώματα: Δηλαδή ένας φλογερός πυρετός έκαψε τον πάσχοντα, ρίχνος συγκλόνιζε το κορμί του, κι' οι βουδώνες τον πρηζόντουσαν. Συγχρόνως όμως, φανερονόντουσαν και τα έξη έξαιρετικά συμπτώματα, τα όποια δεν παρουσιάζόντουσαν στην πανούκλα.

Κι' αυτά τα συμπτώματα ήταν: Μονάχα δυο, μα θανάσιμα, μοιραία: Οι πνεύμονες του άρρώστου φούσκωναν καταπληκτικά και τον έπνιγαν απ' την άσφυξία, ενώ συγχρόνως απ' το στόμα του ξεπηδούσαν άρρηκτικά συντριβάνια από μαύρο βροχερό αίμα!...

Μέσα σε δυο - τρεις μέρες, δσους χτυπούσε το κακό ξεκινούσαν με φρικτούς πόνους... Η άρρώστεια πρωτοσημειώθηκε στην Κίπρο, το 1348, ξεπηδώντας

δύηεν για να την έδιδιηθώ, άναγκασα την αδελφή μου να πάσθ τον Γκρέιβ. Μου είπε ακόμα πως αποφάσισε να παντρευθί μαζί σου, επειδή θα μεσολαβούσε στην αδελφή μου για να μείνη ο Γκρέιβ στη θέσι του. Άηλω κατηγορηματικώς, πως δεν έχω την ελάχιστη ιδέα δλης αυτής της κομωδίας!... Έπι πλέον, σάς παρακαλώ, κ. Γκρέιβ, ν' αναλάβετε στο ιδιαίτερο γραφείο μου την ίδια θέσι, την οποία θα χάσετε από τα γραφεία της αδελφής μου... Μπορείτε να μην άνιτε, κ. Γκρέιβ, και σεις, μίς Μάσον. Έχω να μιλήσω με την αδελφή μου...

Κατόπιν ο Μπρους γύρισε και μου εινε:

—Όσο για σάς, κύριε, προτιμώ να μη σάς χαρακτηρίσω!... Ποιός ήταν ο ρόλος σου σ' αυτή την πλεκάνη, Μάργκαρετ;...

Ήξεine με κόνταξε με το παγερό της ύφους και χωρίς να απήλθει, μου έδειξε την πόρτα. Ντροπιάσιμος, βγήκα έξω και δεν έμαθα ποτέ τι ειναν τα δυο άδελφια μεταξύ τους. Μονάχα στο τέλος του μηνός η Μάργκαρετ μου πληρώσε το μισθό μου και μου εινε:

—Κύριε, δεν έχω τίποτε να σας πω μ' έναν υπάλληλο άδείο!...

OWEN OLIVER

άποτομα απ' την Άσία. Ύστερα μεταδόθηκε στην Μασσαλία, από κει στη Γαλλία, στη Γερμανία, στην Ιταλία, και μέσα σε λίγους μήνες κυριάρχησε με ιλιγγιώδη ταχύτητα από τις άκτες της Βαλτικής θαλάσσης ίσαμε την Μεσόγειο, κι' απ' την Άγγλία ίσαμε τη Ρωσία!

Πρώτα θύματα, μεταξύ των έπισημων, έπεσαν απ' την άρρώστεια αυτή οι έξη: Ο βασιλεύς της Ισπανίας Άλφόνσος Α' στο Γιβράλταρ, κατά τον Μάρτιο του 1350. Η βασίλισσα της Ναβάρρας, Ιωάννα, κι' η βασίλισσα της Γαλλίας, Ιωάννα του Βαλουά, λιγάκι πιο άργότερα!

Όσο για τους κοινούς θνητούς, τα κομμητήρια δεν τους χωρούσαν. Στην άρχη, έρριχναν στους τάφους μέσα τέσσερα - τέσσερα τα πτώματα. Ύστερα άνοιγαν μεγάλους

μηνες, τους μισούς κατόκους της. Στην Άγγλία θανατώθηκε ο 1)5 του πληθυσμού της. Η Γερμανία έκαψε περί τα έξη εκατομμύρια ψυχές. Και μονάχα στο Παρίσι — και στο διάστημα ενός μηνός — ριχτήκαν στο Σηκουάνα 55 χιλιάδες πτώματα. Έννοείται όμως, ότι προηγουμένως όλα τα νεκροταφεία είχαν γεμίσει από πτώματα!

Στην Εφορτή, είχε τόση θρασύς κάνει η άρρώστεια, ώστε μετέφεραν καραβάνια ανθρώπων με σκαπάνες απ' τις γειτονικές πόλεις. Και επειδή η συγκομιδή των πτωμάτων ήταν άσυνήθιστη καταπληκτική, έσκαφαν τόσο μεγάλους λάκκους μιά και καλή, ώστε μονάχα ο ένας από αυτούς χώρεσε 12 χιλιάδες πτώματα!...

Παρουσιώδης έμεινε η αυτοθυσία κι' η αταξία των δεινών θρησκευτικών ταχυμάτων. Κατά χιλιάδες πέθαιναν η καλύτερη κι' οι καλύτεροι νοσηλεύοντες τους πάσχοντες και παρηγορώντας τους μελλοθανάτους.

Ο κομιάς το «Μαύρο Θανατικό», όπως έπωνομάστηκε απ' τους συγχρόνους, έκανε 12 χρόνια να εξαφανισθί ολότελα από την Εύρωπη. Συγκλόνισε κυριολεκτικώς το ήνω των κατοίκων, όσο μάλιστα και την άταξία που με τις δηλητηριάσεις, δύσπιστες απάποιες του.

Όσοι κατάφεραν να τον ξεπρήγουν, έμειναν σημαδεμένοι επί χρόνια, με μαύρες και φαριδιές βούλες στο κορμί τους.

Η έκλυσις των ήδων που έπακολούθησε ήταν άφάνταστη και χιλιάδες έσπευσ θρησκευτικώς έρημικών αίρέσεων παρουσιάστηκαν στα πλιθη. Απ'ό άλλωστε ήταν και εινε άποτέλεσμα κάθε κοινωνικού σεισμού, που τραντάζει κάθε τόσο τα θεμέλια της άνθρωπότητας: Πρώτα φθορά και χάος κι' ύστερα διαφθορά και χαλάρωμα ήδων, όπως ουστά το χαρακτηρίσε τότε κι' ο πάπας Κλήμης.

Απερίγραπτες σε φρίκη ήταν οι σκηνές που έπακολούθησαν. Ζωντανοί και πεθαμένοι άρραβόντουσαν, άρον - άρον, απ' τις στρατιές των δημοτικών νεκροθαπών. Και η ριχνόντουσαν σε λάκκους με άσέση, ή γκαρμίζόντουσαν σε βαθύτατα σηγάδια και σκεπάζόντου-

λάκκους και παράρχαναν εκεί τους νεκρούς κατά εκατοντάδες. Και στα τελευταία, όταν σόηκε η άσέση, έσκαφαν τόσο μεγάλους λάκκους μιά και καλή, ώστε μονάχα ο ένας από αυτούς χώρεσε 12 χιλιάδες πτώματα!...

Κατά χιλιάδες κυλούσαν τα πτώματα στο Ροδανό, στο Ρήνο, στο Δούναβη, στο Σηκουάνα, και στα ύπολοιπα ποτάμια της Εύρωπης, ξεπλώνοντας τα στη θάλασσα. Ο άέρας βρομούσε απ' τη δύσωδια των πεθανών και φουσκωμένων ξεκίων νεκρών, και τα μικρόβια της μάστιγος άπλωνόντουσαν σε μεγαλειότητα άπ'ότα δόξασης.

Απερίγραπτες σε φρίκη ήταν οι σκηνές που έπακολούθησαν. Ζωντανοί και πεθαμένοι άρραβόντουσαν, άρον - άρον, απ' τις στρατιές των δημοτικών νεκροθαπών. Και η ριχνόντουσαν σε λάκκους με άσέση, ή γκαρμίζόντουσαν σε βαθύτατα σηγάδια και σκεπάζόντου-

—Ποιός ήταν ο ρόλος σου σ' αυτή την πλεκάνη, Μάργκαρετ;

ΜΙΑ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ

Ο... ΑΓΙΟΣ ΠΡΙΝΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ

Πώς διακλύθηκε μία εύτυχισμένη οικογένεια. Η κυρία Νότιγγ κ' η τρεις κόρες της. Ο αιδεσιμώτατος Πρίνς και η αίρεσις του. Το άγρόκτημα που μεταβιβάλλεται σε επίγειο παράδεισο. Ο Πρίνσις και οι Πρίνσις. Οπου η δεσποινίς Νότιγγ έγκαταλείπει την μητέρα τους. Κομικωτραγικά έπεισόδια, κτλ. κτλ.

Ο 1845, κοντά σ' ένα δάσος της επαρχίας Ουαλλίας, στην Άγγλία, ήταν χτισμένη μία πολυτελής έξοχης έπαυλης, ιδιοκτησία της κυρίας Νότιγγ. Χίρα βασιλοπούλου βιομηχάνου, η κυρία Νότιγγ, περνούσε τους περισσότερους μήνες του χρόνου στη δροσερή αυτή έπαυλη της, μαζί με τις τρεις ώριμες κόρες της, ή δούλες είχαν λάβει αυστηρή ανατροφή κ' εξαίρετη μόρφωση.

Έτσι, κυλούσε ήσυχα η εύτυχισμένη για την πλουσία αυτή οικογένεια ζωή, κ' η κυρία Νότιγγ δεν είχε κανένα παράπονο από την πραγματικώς υποδειγματική διαγωγή των κοριτσιών της. Μά το καλοκαίρι ακριβώς του έτους που αναφέραμε, κάτι έκτακτο συνέβη στο γειτονικό με την έπαυλη δάσος.

Παρουσιάστηκε, δηλαδή, ξαφνικά ένα πλήθος χριστιών, μαραγκών και λογής - λογής μαστόρων, οι όποιοι άρχισαν να χτίζουν γύρω από ένα μεγάλο κ' εγκαταλειμμένο άγρόκτημα έναν πανύψηλο τούνο...

Όταν, σε δυο - τρεις μήνες, τελείωσαν, επιτέλους, ή δουλειές, όλη ή μεγάλη έκταση του άγροκτήματος και τα σπιτάκια που ήταν σ' αυτό είχαν περιφραχτεί καλά από τον μαντρότοιχο, ό οποίος με το ύψος του εμπόδιζε στους διαβάτες να βλέπουν τί γινότανε μέσα.

Μά τα παράξενα δεν είχαν τελειώσει ακόμη. Όταν έφυγαν πειά οι εργάτες, παρουσιάστηκε ένα πρωί ό καινούριος ιδιοκτήτης του άγροκτήματος, ό αιδεσιμώτατος δηλαδή ιεροκήρυξ Πρίνς. Μπήκε μέσα στον αυλόγυρο, επιθεώρησε όλα τα οικομήματα, κ' άρου βρήκε τα πάντα εν τάξει, κώλησε στη φραδιά αυλόπορτα τις εξής δυο επιγραφές :

«Ωδε έστιν ή εὐδαιμονία!»
Και :
«Αγαπώμεν ἀλλήλους !»

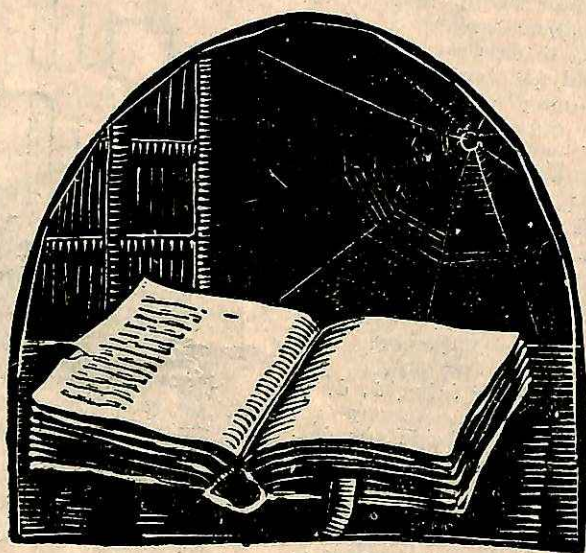
Τό άπόγευμα της ίδιας ημέρας, άρχισαν να καταφάνουν πλήθη κόσμου : Γυναίκες, κορίτσια, χήρες, γονιές, άνδρες, γέροι, νέοι και άνθηρωποι κάθε κοινωνικής τάξεως και κάθε επαγγέλματος. Ο αιδεσιμώτατος Πρίνς τους υποδεχόταν με χαμόγελο, τους έγκλινούνε στα σπιτάκια του άγροκτήματος, μετροδεμιόμας μαζί άνδρες και γυναίκες και παιδιά, και τό βράδυ, άφου όλοι έφυγαν από κοινό συσσίτιο, τους διάβαζε και τους άνέπτυξε μερικώς περικοπές του Εβραγγελίου !...

Τί είχε συμβή ; Άπλούστατα, τό έξης : Έρημέριος ταπεινός μιάς κομπολόως ό Πρίνς, κ' ιεροκήρυξ συγχρόνως της γειτονικής επισκοπής, γνώρισε άόκετες έπιτυχίες στα κηρύγματά του, κ' αυτές του σάλεψαν λιγάκι τό φτωχό μυαλό. Φαντάστηκε λοιπόν ότι ήταν άπε-

σταλμένος του Ύψιστου, να βάλλη στον ίσιο δρόμο τους άμαρτωλούς, και παρατώντας τό προσδιωγτό του και την ένορία του στην τύχη της, άρχισε να πλανιέται έδώ κ' εκεί. Τά ένθουσιώδη κηρύγματά του για μιά άδελφωμένη κοινή ζωή γόητευσαν τους άπλοϊκούς ή θρησκολήπτους χριστιανούς, κ' ό έρανοι για την πραγματοποίηση του χμιαστικού σχεδίου του έπεφταν βροχονηχιδόν !...

Η αίρεσις αυτή άνωμάστηκε από την Άγγλικανική Έκκλησία «Πρίνσιςμ», από τό όνομα του ιδρυτού της Πρίνς, και σιγά - σιγά άπλώθηκε στα πλήθη κ' άναγνωρίστηκε από τις έπισκοπές άρχές. Άρκετοί φανατικοί όπαδοί της προσχωρούσαν στο κοινόβιο του Πρίνς, τό όποιο, όπως είπαμε πιο πάνω, είχε ιδρυθή έντωματίζον από άγρόκτημα εκείνο, κ' άφηναν στο κοινό ταμείο δόλωση την περιουσία τους !...

Έτσι, λίγες μέρες μετά την έ-

δουσι του κοινόβιου των Πρίνσις-τών κοντά στην έπαυλη της κυρίας Νότιγγ, ή πλουσία χίρα γνώρισε μιά από τις μεγαλύτερες δυστυχίες της ζωής της : Η δυο μεγαλύτερες κόρες της, ή Άγνη και ή Κορνηλία, ένήλικες και συνεπώς ανεξάρτητες καθώς ήσαν, έφευγαν κάθε πρωί από τό σπίτι και σιχναζαν στο κοντινό άγρόκτημα. Δεν άφηναν να γοητευθούν από τά κηρύγματα του Πρίνς, κ' ιδιαιτέρως από την άρρενωπή καλλονή δυο όπαδών της αίρέσεως, του πρώην... εισαγγελέως Τόρνερ, δηλαδή, και του μηχανικού Τόμας !... Γι' αυτό, μιά μέρα δήλωσαν δοθα - κοφτά στη μητέρα των ότι έγιναν κ' αυτές «Πρίνσιςτριες», κ' αφήνοντάς την κατάκλητη, πτερούγισαν δροσικά προς τό κοινόβιο και πόρε την άγκαλιά των δυο άγαπημένων τους !...

Τρομαγμένη ή άμοιρη κυρία Νότιγγ και θέλοντας να προλάβη τό ένδεχόμενο πτερούγισμα και της

μικρότερης κόρης της Λουίζας, άρχισε να συμμαζεύει βιαστικά τά πράγματά της, για να έγκατασταθή στο Λονδίνο. Τό περίεργο εκείνο κοινόβιο την έσανθάριζε και πριν ακόμη ξεμυλιστούν ή δυο της κόρες, γιατί κανένας δεν μπορούσε να δη τί συνέβαινε μέσα στην πανύψηλη μάντρα του. Μόνον όταν ό καιρός ήταν καλός, έβλεπε ό περίεργος παρατηρητής τους πιστούς και τις πιστές να βγαίνουν από μέσα, σαν σαλιγκάρια ύστερα από βροχή, και να ξεπλώνονται με ραχάτι στα δένδρα της περιοχής. Σε λίγο εμφανιζόταν σοβαρός ό Πρίνς, κήρυττε την ελληλοδοξία και την κοινωνικομυστήρη, και κατά τό μεσημέρι μοιραζόταν τό συσσίτιο - κρεσά, έλκεκτά φαγητά και φρούτα - χωρίς στίς δωρεές των πιστών και στην μεγάλη περιουσία του κοινόβιου !...

Μά αυτά τά λίγα πούθλεπε ή κυρία Νότιγγ, ύστερα μάλιστα από τό πάθημά της με τις δυο κόρες της, έφταναν για να την σκανδαλίζουν. Με κατάρτες έναντίον «τών ά-

Τραβώντας τά μαλλιά της ή άμοιρη μητέρα, έτρεξε στην πλησιέστερη άστυνομία. Κι' εκεί άνέφερε τά συμβάντα, προσθέτοντας συγχρόνως ότι ή κόρη της ήταν άνήλικη. Ο άστυνόμος, παρηγορώντας την και βασίζόμενος στη βεβαίωση της ότι ή Λουίζα ήταν άνήλικη, έστειλε άστυφύλακες και άνάγκασε διά της έπιβολής του νόμου την άμυνη δραστέυδια να ύποταχθί πά- λιν στη μητρική έξουσία.

Μά ή συνέχεια ήταν κομικωτραγική... Ο... άγιος Πρίνς διεκδικούσε τη σύζυγό του, την όποια είχε κιάλας βιαστή να την παντρευθή έκείνο τό πρωί νομίμως, γιατί ήξερε την κολλοσισία πρώτα της. Η Λουίζα πάλι διαμαρτυρόταν για τη βίαία άπόσπασί της από την άγκαλιά του άγαπημένου της κ' ώρκιζόταν πως είχε γίνει ένήλικη κ' είχε τό δικαίωμα να κάνει ό,τι ήθελε της κάποτε. Κι' ό άστυνόμος, μετρεμένος στην ύπόθεσι αυτή, παρέπεινε την έξακρίωσι της άληθείας στο δικαστήριο. Έντωματίζον όμως, φυλάκισε για σιγουριά την άμοιρη Λουίζα σ' ένα κελλί του... πρενοκαμείου της πόλεως.

Τό αποτέλεσμα ήταν τρομερό για την κυρία Νότιγγ. Τά πιστοποιητικά του ληξιαρχείου, τά όποια παρουσίασε στον ιερώνιστή ό ένδιαφερόμενος σύζυγος της Λουίζας, την παρουσίαζαν ένήλικη. Ο άμειλικτος νόμος έπρεπε να εφαρμοσθή, κ' ή καταγγελία της κυρίας Νότιγγ έναντίον του Πρίνς «έπι άποπλανήσει άνήλικου και παρανόμω γάμω» άπερρίφθη !...

Η Λουίζα έλευθερώθηκε και παραδόθηκε στον άπεσταλμένο του Ύψιστου σύζυγό της, ενώ συγχρόνως του παρέδιδε ή ίδια και τό πληρεξούσιο έγγραφο για να διεκδικήση την πρώτα της. Τριάντα χιλιάδες λίρες στερίλινες - δηλαδή περίπου 15 εκατομμύρια σημερινές δραχμές - ήσαν οι τρεις προϋκές της Άγνης, της Κορνηλίας και της Λουίζας, ή όποιες βγήκαν από τό ληξιαίο της κυρίας Νότιγγ και κύλισαν στο κοινό ταμείο των Πρίνσις-τών !...

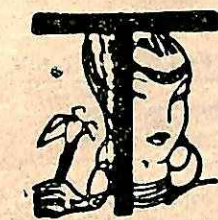
Από τότε δεν ξέριουμε τίποτε για την Λουίζα. Τό κοινόβιο διατηρήθηκε δυο - τρία χρόνια ακόμη. Άρκετοί καινούριοι όπαδοί προσήλυναν από τά κηρύγματα του τρελλού - ή και τετραπέρατου έσως Πρίνς - και τό κοινό ταμείο ένισχύθηκε με άρετες άκόμη δωρεές. Κατά τό 1850 όμως, έξ αίτίας πολλών παραπόνων των περικών, για τά όργια τά όποια άρχισαν να γίνονται στο κοινόβιο, ή άστυνομία και τό κράτος έπενέβησαν. Ο «Έπίγειος Παράδεισος» - όπως είχε έντωματίζον ό Πρίνς μετονόμασε τό κοινόβιο - διελύθη διά της βίας, από άστυφύλακες ένόλους, οι άρκετικοί σκόρπισαν δεκά κ' άριστερά, και λίγα χρόνια άργότερα τίποτε δεν έμεινε, πού να θυμίζει την πολύχρονη αυτή θρησκευτική αίρεσι...

Λο ο υ ι ζ α

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΟΙΔΟΥ ΓΚΡΕΤΑΣ ΟΥΪΛΙΑΜΣ

Για την άγάπη της Γκρέτας. Πώς έγελοιοποιούντο οι πολιτικοί της Άγγλίας. Η πρώτη εμφάνισις της Γκρέτας. Πώς τραγούδησε άπ' τα παρσκήνια. Η έραχνιασμένη πρωταγωνίστρια. Η πριμαντόνα με την σπαρμένη μύτη. Ο θριαμβός της Γκρέτας στο Λονδίνο. Πώς έπαψε τά κλάμματα ή μικροσκοπικότερος θαυμαστής της. Η Γκρέτα τραγουδάει στα όαθη ένός όρχηστρου. Το κύκνειο άσμα της, κτλ.

ΟΝ περασμένο αιώνα, στο Λόντον Θέατρο, της Άγγλικής πρωτεύουσας, χαλούσε κυρίαλεκτικώς κόσμος ή μεγάλη αιδός Γκρέτα ΟυΪλλιαμς. Η γυναίκα αυτή δεν είχε μόνο ύπέρροχη φωνή, μά ήταν κ' εξαίρετικά όραία. Είχε ξετρελλάνει όλη την άριστοκρατία και για άγάπη της, πολλοί πολιτικοί άνδρες της Άγγλίας έφτασαν μέχρι το σημείου, να ριφικινδυνεύουν την ύπόληψί τους και να γελοιοποιούθουν.

Έτσι, ό διάσημος συγγραφέας και πολιτικός Σέρινταν, μεταμφιέστηκε σε άμαξά και άντικατέστησε μιά νύχτα στο άμάξι της τον δικό της άμαξά, ενώ ό περίφημος Τσάμπερλαν ζητούσε επίμονα από τον διευθυντή του θεάτρου να τον προσλάβει ως... ύπνρέτη των παρσκήνιων! Κι' αυτό, μόνο και μόνο, για να βρίσκεται κοντά της.

Έπειδή ή Γκρέτα δεν πήγαινε ποτέ σε κοσμικές συναναστροφές, οι διάφοροι θαυμαστοί της, κατέφευγαν σε χίλια τεχνάσματα για να την πλησιάσουν. Τό όμαδικό αυτό παραλήρημα δεν πρέπει να ξαφνιάση κανένα, γιατί, μιν ξεχνάτε, ότι την εποχή εκείνη, οι καλλιτέχνες του τραγουδιού έθεωρούντο άπ'τόν πολύν κόσμο ως ήμίθεοι.

Όστόσο, ή καρδιά της Γκρέτας ΟυΪλλιαμς δεν ήταν σκληρή, όπως θα νομίσουν ίσως πολλοί. Άπλούστατα, ή μεγάλη καλλιτέχνις είχε άφοσιωθή δλόμυχα στην τέχνη. Αύτη ήταν ή μοναδική της έρως.

Από την πολυκύμαντη κ' ένδοξη καλλιτεχνική της καριέρα, σταχυολογούμε παρακάτω τά πιο χαρακτηριστικά ανέκδοτά της :

Στις άρχές της σταδιοδρομίας της, ή Γκρέτα ήταν έγκαταστημένη στο Βερολίνο. Όταν συμπληρώσε τις μουσικές της σπουδές, προσελήφθη δοκιμαστικώς σ' ένα μελοδραματικό θέατρο, τον όποιον διηύθυνε ή ίδια ή πρωταγωνίστρια, κάποια Χέλερ, λυρική ύψιφωνος.

Ένα βράδυ έπρόκειτο να παίχθι ή όπερα «Ουαλκούρ». Λίγα λεπτά όμως πριν άρχισι ή παράστασις, ή πρωταγωνίστρια και διευθύντρια του θέατρου μπήκε ταρραμένη μέσ' στο καμαρίνι της Γκρέτας, και την

παρακάλεσε, έπειδή ήταν συνταχωμένη, να την άντικαταστήσθι στο τραγούδι... χωρίς να έμρα- νισθί στη σκηνή!

Μέ άλλα λόγια, ή Χέλερ θ' άνοιγόκλεινε τό στόμα της πάνω στη σκηνή, ενώ ή Γκρέτα θα τραγούδαγε για λογαριασμό της άπ' τά παρσκήνια !

Η πρωτόπειρη καλλιτέχνις δέχτηκε αυτόν τον περιεργό συνδυασμό, μολοντί τον εύρισκε άρκετά δύσκολο. Ίδιως τον συγχρονισμό του ήχου με τις κινήσεις των χειλιών της. Βυθής πρωταγωνίστριας τον θεσ- ρούσε άκατόρθωτο !...

Όστόσο, αυτή ήταν ή πρώτη της έπιτυχία. Έκείνη την βραδεία, πράγματι, όλα τά τραγούδια τραγουδήθηκαν από την άόρατη Γκρέτα, δίχως οι θεαταί

σε, την μύτη. Δυστυχώς όμως, δεν μπόρεσε ν' άποφύγη τό... φάσκιωμά της!

Οι θεαταί, μόλις την είδαν σ' αυτά τά χάλια, έμπηξαν όλοι τά γέλια. Όστόσο, όταν τραγούδησε, άποθεώθηκε κυριολεκτικώς. Η μεγάλη της τέχνη είχε έξουδετερώσει την κομική της έντύπωσι. ***

Ο μεγαλειότερός της θρίαμβος την περίμενε στο Λονδίνο. Στην Άγγλική πρωτεύουσα, όλοι έπρόφεραν τ' όνομά της με θαυμασμό και δεν ύπήρχε σπιντι, στο όποιο να μιν γίνεται κουβέντα γι' αυτήν. Σε μιά καλλιτεχνική της περιοδεία στο Λονδίνο, είχε κλείσει ένα συμβόλαιο για να δώση μιά συναυλία. Την ώρι-

—Α! Σε είδα ή Γκρέτα ;
Τί χαρά! Τί χαρά!
«Η καλλιτέχνις άπ' την συγκίνησι, έκλαιν'...»

Η Γκρέτα ΟυΪλλιαμς

νά ύποφιαστούν τό παραμικρό. Άπεναντίας μάλιστα, χειροκρότησαν τη... Χέλερ περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Την έπόναν μιν πάση στο θέατρο. Τικατέστησε και στην σκηνή, γιατί τό συνάχι άνάγκασε την πρωταγωνίστρια να κρεβάτω- θη.

Στην Βιέννη, έπειτα από δυο χρόνια, ή Γκρέτα ΟυΪλλιαμς, σε μιά παράστασι του «Λόεγκριν» του Βάγκνερ, την στιγμή άκριβώς που προχωρούσε στο πρω- σκήνιο για να βγάλη μιά κο- ρώνα, παραπάτησε, έχασε την ισορροπία της και, πέφτοντας κάτω, πλήγωσε τη μύτη της!

Αυτό έγινε στο φινάλε άκριβώς της πρώτης πράξεως.

Στό διάλειμμα, ό γιατρός της περιποιήθηκε, όσο μπορού-

σμένη όμως ήμέρα, ό καιρός ήταν έλεινός και ή μεγάλη καλλιτέχνις άναγκάστηκε να παραμείνη στο ξενοδοχείο της και μιν πάση στο θέατρο.

Έξαφνα, άργα τό βράδυ, ένώ βρισκόταν ξεπλωμένη σ ό κρεβάτι της, άκουσε από τό διπλανό δωμάτιο γοερά κλάματα μικρού παιδιού. Όταν ζή- τωσε άπ' την καμαριέρα της να την πληροφορήσι ποιά ήταν ή αίτια πούκλαιγε τό παιδάκι, έ- κείνη της είπε πως έκλαιγε, επειδή οι γονείς του είχαν βγί έξω και τό είχαν αφήσει μόνο του. Η Γκρέτα τότε σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι της και πήγε να τό παρηγορήσι.

Σε λίγο βρισκόταν στο κρεβάτάκι του μικρού παιδιού, που ήταν πεσμένο μπρούμυτα κ' έκλαιγε σπαρακτικά. Στην έρώ-

τησί της, γιατί κλαίει, έκείνο της άπάντησε πως ήθελε ν' άκούση την Γκρέτα, αλλά έπειδή ό καιρός ήταν άσχημος, οι γονείς του πήγαν μόνοι στην συναυλία. Η μεγάλη αιδός, τότε, συγκινήθηκε τόσο πολύ από τό αούδρητο παράπονο του παιδιού, ώστε άρχισε να τό παρηγορήσι σιγοτραγουδώντας του γλυκά.

Τό κοριτσάκι με τους πρώτους γλυκούς ήχους τοί τραγουδιού της Γκρέτας, έπαψε να κλαίη και κούταξε έκστατικό κατόπιν έθγαλε μιά χαρούμενη φωνή και την άγκάλιασε με ένθουσιασμό!

—Α! Σε είδα ή Γκρέτα ;
Τί χαρά! Τί χαρά!
«Η καλλιτέχνις άπ' την συγκίνησι, έκλαιν'...»

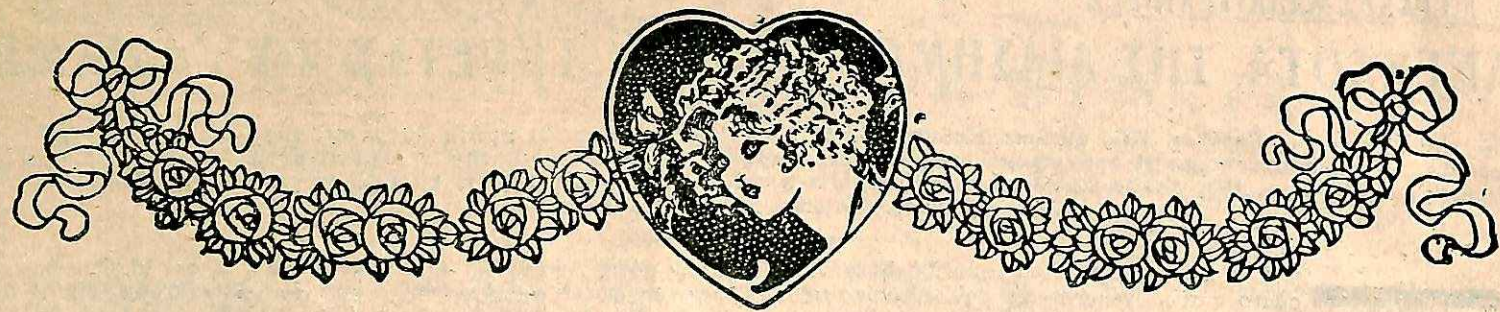
Η Γκρέτα ΟυΪλλιαμς ήταν ή μόνη καλλιτέχνις, ή όποια τραγούδησε 200 μέτρα κάτω άπ' τη νή!

Σε μιά της έπίσκεψι σ' ά- θακκουργεία τοί Μπόστων, όπου οι έρνώτες της έκαναν άπο- θετική ύποδοχή, ή μεγάλη καλλιτέχνις τους συγκέτοσε όλους και τους τασούδησε δυο-τρία από τά καλύτερά της τραγούδια. Κατόπιν έξεδήλωσε την έπιθυμία να εύχαριστήση και τους άνθρακωρύχους, οι όποιοι εργαζόντουσαν μέσ' στις στοές.

Η έπιθυμία της αυτή τους συγκίνησε, κ' όλοι μαζί την συνάδευαν μέσ' στις ύπόγειες στοές. Άφου οι άντικοι και παθητικοί ήνοι των τραγουδών της Γκρέτας πλημύρισαν την πολυσιμένη άτιμωσία κα' νέ- μισαν ένθουσιασμό όλους τους άνθρακωρύχους. ***

Αστυνόχο, τά τέλη της με- γάλους κ' ένθουσιαστικής καλλιτεχνικής έρ- σης, γλίγνκε, κατά την διάσκεψι έ- μός ταξιδιού της με τό ατιό- πλοιο «Στέλλα», στην Άμερική.

Όσά-όσα κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής της, τό παθητικό της τραγούδι στήθηκε ή μόνη της παρηγοριά. Την επι- νή, κατά την όποια τό ατιό- πλοιο «Στέλλα» ρυθιζόταν κ' οι ναυαγοί βρισκόντοισαν στο κατακάθισμα της άπελπισίας τους, όταν κάθε έλλας διασώ- στες είμεν εκλείπει και ό έπιδά- τας άσχισαν να προσάχυνται, άκούστηκε έξαφνα τό κύκνειο άσμα της Γκρέτας, ή όποια, έ- πειτ' από λίγες στιγμές, πνίγη- κε...»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ωστε ;... ρώτησε με αγωνία η Όριέττα. Δεν έχετε καμιά ένδειξη γι' αυτόν, που θέλησε να σας δολοφονήσει ;

—Όχι! απάντησε ο λόρδος Σέσμπουρν... Μά δεν πρέπει ν' ανησυχής γι' αυτό, αγαπημένη μου. Έλαθα όλα τα μέτρα μου κι' ο πιστός μου Ράμ-Σάλ άγρυπνεί.

Κι' άφου είπε τα καθησυχαστικά αυτά λόγια στη μητέρα του, ο Βάλτερ την φίλησε στο στόμα και γύρισε στο σαλόνι, στο όποιο ήταν συγκεντρωμένοι οι ξένοι του.

Η Όριέττα βρήκε μέσα στο μικρό σαλονάκι της πολλά από τα τριαντάφυλλα που αγαπούσε ιδιαίτερώς. Τα τριαντάφυλλα αυτά, που της τα είχε στείλει ο Βάλτερ, έγέμιζαν με το υπέροχο άρωμά τους το μικρό δωμάτιο. Τώρα όμως το άρωμα αυτό ζάλιζε την Όριέττα, ή οποία ξαπλώθηκε στο κρεβάτι της και με κλεισμένα τα μάτια της, άρχισε να ψιθυρίζει :

—Πρέπει να μη σκέφτωμαι τίποτε, απόλύτως τίποτε, για λίγην ώρα. Έτσι μόνο θα ξεκουρασθώ το μυαλό μου...

Άλλ' ή σκέψεις δεν έπαψαν να της ταράζουν το μυαλό. Κι' ήταν τόσο τρομερές μερικές απ' τις σκέψεις αυτές!...

Τι ήθελε να της πη ό "Όμφρεϋ Μπάρφορντ ; Τι θα της απέκαλυπτε ; Πάντως, ή αποκαλύψεις του θα ήταν τρομερές! Βέβαια, ένας τέτοιος άνθρωπος, τόσο σοβαρός και διακριτικός, για ν' αποφασίση να μιλήση, έπρεπε κάτι σπουδαίο να συμβαίνει. Η απόφασίς του Μπάρφορντ να της μιλήση, έδειχνε ότι φοβόταν γι' αυτήν, ότι ήθελε να την σώση από κάποιον φοβερό κίνδυνο!...

Άλλά ποιος τάχα ήταν αυτός ο κίνδυνος ; Ω! έπρεπε να το μάθω, όσο άκόμη ήταν καιρός! Ναι! "Όσο ήταν καιρός και με κάθε θυσία.

Έτσι ή ώρες της Όριέττας περνούσαν σκοτεινές, τυραννικές, ατέλειωτες!

Έξαφνα χτύπησε ή πόρτα. Την βασανισμένη μοναξιά της δυστυχισμένης κόρης την διέκοψε ή Φαουστίνη, ή όποια, άφου τη ρώτησε τί κάνει, έφυγε, χωρίς να της πη ούτε μιά λέξη

συμπαθείας.

Έπειδή, κατά τις στιγμές αυτές, ή Όριέττα ένιωθε, πώς μιά μεγάλη συμπάθεια θα της έδινε θάρρος, γι' αυτό άποκαρδιώθηκε τελείως απ' την ψυχρότητα της Φαουστίνας.

"Όλα πειά της έλειπαν της δυστυχισμένης νέας... Δεν είχε τίποτε, έκτός από τον έρωτα του Βάλτερ. Αυτό ήταν το μόνο στήριγμα που της έμενε, αλλά κι' αυτό άκόμη κλονιζότανε και φαινόταν έτοιμο να καταρρεύση...

Άλήθεια! Τι τάχα θα μάθαινε σε λίγο ; Τι θάταν αυτό, που κατά τον Μπάρφορντ—θα έβριχνε κάτω, σε συντρίμματα, το τελευταίο της στήριγμα ;

Η σκέψις αυτή έρριξε σε μιά συγγνή άπελπισία την Όριέττα και καθώς άναστενάζοντας, άνα-

σήκωσε το κεφάλι της και έπεσαν τα βλέμματά της στο μεγάλο ελεφάντινο έσταυρωμένο, που κρεμόταν πάνω απ' το κρεβάτι της, άρχισε να σιγοψιθυρίζει, τρέμοντας σύγκοομη :

—Ο θεός!... Μόνο ό θεός μου μένει πειά!... "Ω, δεν έχω κανέναν πειά σ' αυτό τον κόσμο!...

Μά κι' ή τελευταία της αυτή έλπιδα δεν την παρηγορούσε, δεν της έδινε θάρρος. Η εϋλόγεία της, που ήταν πριν τόσο βαθεία και δυνατόη, τώρα πειά είχε έξασθενήσει πολύ μέσα στην άμφοφαιρα των διασκεδάσεων και των κολακειών, που ζούσε κι' απ' την επίδρασι του έρωτός της.

"Όταν ή Όριέττα είδε πως πλησίαζε ή ώρα του ραντεβού, που της είχε όρίσει ό κ. Μπάρ-

φορντ, τινάχτηκε νευρικά απ' το κρεβάτι της, ψιθυρίζοντας :

—Παλήκοάρος!... Βρέχει συνεχώς, ώρες τώρα, και δεν θέλει να πάψη!... Εύτυχώς, είναι ψιλή ή βροχή.

Και σε λίγο, άφου άλλαξε παπούτσια και φόρεσε ένα κουστούμι σέρβ, πήρε την όμπρέλλα της και κατέδθηκε στον κήπο απ' τη σκάλα της υπηρεσίας. Αυτό το έκανε για ν' αποφυγή κάθε συνάντησι και κυρίως με τον λόρδο Σέσμπουρν.

Τό κιγκλίδωμα των Έλάρφων δεν ήταν μακριά απ' τον πύργο. Βρισκόταν κοντά σε μιά έξοδο, την όποια δεν χρησιμοποιούσε σχεδόν κανείς. Γι' αυτό ή Όριέττα έβάδιζε κάτω απ' τα δέντρα της λαοπωμένης δενδροστοιχίας θαρρετά, χωρίς φόβο μήπως την δη κανείς.

Ο Όμφρεϋ την περίμενε σ' ένα μικρό κιόσκι και μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, της πήρε την όμπρέλλα και την έβαλε να καθήση σ' ένα εύλινο πάγκο.

—Αυτούμαι πολύ, που σάς έφερα εδώ με τέτοιον καιρό!... της είπε, καθώς την βοηθούσε να καθήση πιό άνετα. Άλλά στον πύργο ήταν αδύνατο να μη μάς διακόψουν την κουβέντα μας... Μήπως ξαναειδίτε τον Βάλτερ ;

—Όχι... Του είπα, όταν τον άπεχαίρετσα μετά το πρόγευμα, ότι αισθανόμουν την ανάγκη να ξεκουραστώ ως την ώρα του γεύματος.

—Πολύ καλά!... Πολύ καλά!... Πρέπει, παιδί μου, να σου μιλήσω!... της είπε τότε ό "Όμφρεϋ.

Και κάθισε κοντά της. Η Όριέττα τον κύτταζε με βλέμματα τρομαγμένα κι' έτρεμε σαν φθινοπωρινό φύλλο.

Ο "Όμφρεϋ, άφου έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός, συνέχισε :

—Παιδί μου, πρέπει να σου πω, ποιος είναι ό άνθρωπος, με τον όποιο άρραβωνιάστηκες σε μιά στιγμή παραζάλης!... Μάθε, πρώτα-πρώτα, ότι δεν άλλαξε καθόλου από τον καιρό που ήταν νέος!... Είναι πάντοτε βίαιος, σκληρός, εγωιστής!...

Κι' άναστενάζοντας, πρόσθεσε :

—Άλλ' αυτό δεν είναι τίποτε!...

—Δεν είναι τίποτε! έπανέλαβε με τρεμάμενη φωνή ή Όριέττα.

—Ναι, δεν είναι τίποτε μπρο-

στά στα άλλα!... συμπλήρωσε ό "Όμφρεϋ, τονίζοντας εχθριστά κάθε λέξη του.

—Υπήρξε κακός αδελφός! συνέχισε με δυνατώτερο τόνο. Υπήρξε αδιάφορος, ψυχρός και, πολλές φορές, σκληρός σ' ένα φιλάσθενο κοριτσάκι!... Αυτό θα σάς το είπε ή Ρόζα...

Η Όριέττα συμφώνησε με μιά χαρακτηριστική κίνησι της κεφαλής της κι' ό Μπάρφορντ έξακολούθησε :

—Σκληρός και άπαιτητικός, σε βαθμό άπίστευτο, είναι επίσης και για τους υπηρέτες του. Άλλ' αυτά όλα δεν είναι τίποτε!...

Κι' άφου κόμπιασε μιά στιγμή, ξανάρχισε :

—Όσον άφορά τη θρησκεία, προσποιείται τον σκεπτικιστή. Στην πραγματικότητα μέσα στην ψυχή του, που την έμελέτησα προσεχτικά, υπάρχει μιά άβυσσος άπιστίας κι' ένας κό-

σμος ήθικων αντίληψεων διεστραμμένων, που με έκανε να φοβηθώ, όταν τον έγνωρίσα!...

Και πάλι διέκοψε την όμιλία του ό Μπάρφορντ και κατά το διάστημα της σιωπής του, κύτταξε στοργικά την Όριέττα, ή όποια κι' αυτή τον κύτταζε κατάματα, με βλέμματα γεμάτα αγωνία και ήθικη συντριβή.

—Στρέβλωσις ήθικη και έλλειψις κάθε αρχής!... ξανάρχισε άποτόμως ό Μπάρφορντ. Νά τί κυρίως τον χαρακτηρίζει!... Άλλ' ό χαρακτήρας του είναι πολύπλοκος, πολυσύνθετος, μυστηριώδης!... Σου κάνει έντύπωσι, άξαφνα, ή γοητευτική και λεπτή σκληρότης με την όποια φέρεται στις γυναίκες που τον άγάπησαν και τις όποιες προσποιείται πως αγαπά! "Α, παιδί μου!... Δεν μπορώ να σου διηγηθώ, όσα γνωρίζω για τα δυστυχισμένα θύματα του τρομερού αυτού γόητος! "Ακουσε μονάχα αυτό : Τόν καιρό που έμενε στις Ίνδies, αγαπήθηκε από μιά πριγκήπισσα, ή όποια ήταν ή ώραιότερη μεταξυ των ώραιων γυναικών της πατρίδος της. Την έθλεπε κρυφά, γιατί οι όηήκοοι της δεν θα δέχοντοσαν, με κανένα τρόπο, να την βλέπουν να συναναστρέφεται μ' έναν Άγγλο. Έπειτα, όταν τό καπρίτσιο του γι' αυτήν έτέραςε, φρόντισε να μάθουν οι Ίνδοι τον έρωτα που είχε ή πριγκήπισσα τους σ' αυτόν... Κι' έτσι, μιά μέρα, οι άνθρωποι της, που την πήγαιναν περίπατο με τό φορείο της, την ώδηγησαν σ' ένα μέρος, όπου εμφανιζόταν μιά τίγρις... Κι' ή άμοιρη πριγκήπισσα έπεσε θύμα του θηρίου, ή μάλλον... των δυο θηρίων!

Η Όριέττα, όταν άκουσε τα τρομερά κι' άπαίσια αυτά λόγια, τινάχτηκε απ' τη θέσι της και με σφιγμένες τις γροθιές άπάνω στο στήθος της, ξεφώνισε με φωνή βραχνιασμένη :

—Δεν είναι δυνατόν αυτό! "Οχι! "Οχι!

—Άλλοίμονο!... Άλλοίμονο!

είπε τότε ό Μπάρφορντ με ύφος αντριβής. "Εγινε ακριβώς, όπως σάς τό είπα. Την ιστορία

αυτή μου την διηγήθηκε ό λοχαγός Φίνλεϋ, ό όποιος ήταν τότε στις Ίνδies. "Αν θέλετε να βεβαιωθήτε, δεν έχετε, παρά να τόν ρωτήσετε... Άλλά κι' ή "Αψάρα...

Η "Αψάρα! Έκανε με μισοπνιγμένη φωνή ή Όριέττα.

—Πέθανε... Σκοτώθηκε απ' αυτόν!

—Όχι! φώναξε ή Όριέττα.

—Κι' όμως!... Τό έμαθα από έναν απ' τους υπηρέτες της,

που τόν έπεισα να μου άποκαλύψη ό,τι ήξερε σχετικώς, γιατί τό είχα ύποψιαστή αυτό μό-

νος μου πολύν καιρό πριν βεβαιωθώ! Την δυστυχισμένη, την σκότωσε με σιλήτο! Έχε βα-

ρεθθί τον φλογερο έρωτά της και την θυσίασε σ' άλλον έρω-

τα!... Ναι, άπεφάσισε και την έβγαλε απ' τη μέση, σαν ένα άχρηστο πειά γι' αυτόν πρά-

μα!

—Όχι! "Οχι! φώναξε ή Όριέττα, σκεπάζοντας τό πρόσω-

πό της με τα χέρια της. Είναι τρομερό αυτό που μου λέτε...

Είναι φρικτό... Είναι άπαίσιο!...

—Δυστυχισμένο παιδί!... Δυστυχισμένο! ξανάρχισε άμέσως ό Μπάρφορντ με φωνή όσο μπορούσε πιό γλυκεία και τρυφερή. Γιατί να μην μπορώ να σας άπαλλάξω απ' τη λύπη αυτών των φρικτών άποκαλύψεων!...

Γιατί!... Έπρεπε όμως, ήμουν ύποχρεωμένος άπέναντί σου κι' άπέναντι της συνειδήσεώς μου,

να σας δείξω προς ποιά άβυσσολέο βάραθρο βαδίζετε, "Επρεπε μάλιστα να τό κάνω αυ-

τό πολύ ωριότερα... Έπρεπε να σας διαφωτίσω καλύτερα στο Λονδίνο, όταν σάς συνέστησα να δυσπιστήτε σ' αυτόν. Άλλά, που έδειχνε όλη την συντριβή

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Έργον του Γουσταβού Ντορέ)

(Άκολουθεί)

και την πίκρα της ψυχής της.

—Θέε μου... Είναι τρομερό, άπίστευτο!... Κι' όμως, αισθανόμουν, κάποτε, έναν τέτοιο φόβο για τα άγνωστα σε μένα σημεία του χαρακτήρος του... "Ω!... Αυτό ήταν!... Γι' αυτό αισθανόμουν έναν άόριστο, έναν άνεξηγτο φόβο γι' αυτόν!...

—Ναι, ό,τι δεν βλέπατε, ό,τι δεν γνωρίζατε, τό διαισθανόταν ή ευαίσθητη καρδιά σας, την όποια με μεγάλη ευχαρίστησι θά ποδοπατούσε, όταν τό καπρίτσιο του θα περνούσε! Ναι, Δεν υπάρχει άλλος άνδρας, στον κόσμο δολόκληρο, που να περιφρονή όσο αυτός τις γυναίκες και να μιλή τόσο ειρωνικά γι' αυτές! "Ακόμα και για σας την ίδια τον άκουσα να μιλά ειρωνικά.

—Να, άκούσατε ;

—Ναι, δυστυχισμένο παιδί!

Ναι...

Η Όριέττα, όταν άκουσε την έπιβεβαίωσι αυτή, έφερε τό χέρι της στο μέτωπό της, που έκαιγε σαν καμίνι και τραύ-

λισε :

—Είναι φοβερό!... Τι να κάνω!... Συμβουλευσάτέ με, κύριε... Συμβουλευσάτέ με, σείς, που είσθε τόσο καλός και δείχνετε τόσο ενδιαφέρον για μέ-

να!...

Ο Μπάρφορντ, με ύφος προστατευτικό, την πλησίασε. Άπλωσε τό χέρι του χαϊδευτικά άπάνω στον ώμο της και της είπε :

—Δεν βλέπω, παρ ό μόνάχα ένα μέσον σωτηρίας. Έπειδή μάλιστα προέβλεπα, ό,τι μετά τις άποκαλύψεις θα θέλατε να διακόψετε διά παντός τις σχέ-

σεις σας μαζί του, έτοίμασα ό,τι χρειάζεται για να φύγετε και να κρυφτήτε!

Έδώ κοντά περιμένει ένα ά-

νός απ' τους πιό έμπιστους ανθρώπους μου. "Ο άνθρωπος αυτός θα σας μεταφέρει στην κατοικία μου στο Ρόκινγτον—Μάνορ, όπου θα σας υποδεχθώ ή "Ελεν, ή γρηά οίκονόμος μου.

Έκεί, κοντά στην "Ελεν, θά μείνετε κουμμένη λίγο καιρό, ως ότου να μπορέσει χωρίς κανένα κίνδυνο, να σας οδηγήσω στον πατέρα σας...

—Στον πατέρα μου ;... Άλλοίμονο! Δεν ύπάγει έλπις να με δεχθώ. Είναι έτοιμοθάνατος από καιρό τόσα κι' άσπύθηκε να με δεχθώ πριν από λίγες μέ-

ρες άκόμη.

—Μη φοβάσθε! Έλπίζω ότι μόλις θα μάθω την αλήθεια έαυ-

θά έπιμεινη περισσότερο σ' αυτή την άνοχη του. "Ο πιδήποτε πάντως κι' αν συμβή στο Ρόκινγτον—Μάνορ, ας έισθε άσφαλτο.

Έκεί θα βρήτε προστασία, στοργή και περιποίησι αληθινά πατρική. Νά είσθε από τόσα σίγουρη, ό,τι θα είμαι άφωτισμένος άποκλειστικώς σε σας.

Σκεφθήτε, μελετήσατε την πρότασί μου. Είσθε ελεύθερη να διαλέξετε έναν απ' τους δυο δρόμους, που άνοίγονται μπρο-

στά σας :

ΘΑΧΟΥΝ περάσει τριάντα χρόνια από τότε. Ήμουν στην Τουλών, ύπασπιστής στη Ναυτική Βάση, όταν μια μέρα, ο λοχίας της υπηρεσίας μου παρουσίασε δυο περιέργους τύπους, κουρελιασμένους και έλκενους. Από τον τρόπο που με χαϊρώτησαν, κατάλαβα ότι ήταν στρατιώτες.

—Είπε δυο Γερμανοί λιποτάκτες, λοχαγέ μου, μου είπε ο λοχίας. Θέλουν να καταταχθούν στην Λεγεώνα των Ξένων.

Μ' ένα κολλημένο του κεφαλιού του, ο ένας τους επιβεβαίωσε αυτό που μου είπε ο λοχίας. Άστε, καταλάβαινε γαλλικά. Άρχισα να τον εξετάζω, ενώ ο άλλος στεκόταν μπροστά μου άπαθής και σιωπηλός.

Έμαθα έτσι πως ήταν κι' οι δυο τους στρατιώτες του γερμανικού πεζικού συντάγματος που βρίσκονταν στρατονιαμένο στο Σέχραου της Σιλεσίας, πως λεγόταν Βίλχαλμ Σβάρτς αυτός που μου μιλούσε κι' Φρίντριχ Γκέρτς ο άλλος και πως λιποτάκτουν για να φύγουν στην Λεγεώνα των Ξένων.

Τους έθεσα τότε ένα λεπτό ερώτημα:

—Γιατί λιποτακτήσατε;

Δεν έλαβα φωνικά, καμιά απάντηση. Ο Σβάρτς μισούλεσε το μάτι, ο Γκέρτς στεκόταν πάντα σε στάσι προσοχής, σαν να φύλαγε σκοπός στην πόρτα του Κάιζερ.

Ήταν περίοδος ειρήνης, κι' οι λόγοι της λιποταξίας αυτών των δυο άσημαντων φατράνων δεν μπορούσαν να έχουν καμιά σημασία για μένα.

—Δεν βαρύνετε... είπα, Νομίζετε πως μ' ενδιαφέρει κιόλας το γιατί λιποτακτήσατε; Καταλαβαίνω... ο λοχαγός θα σας είχε στο μάτι, ο έπιλοχίας σας τσίλιζε στις αγορεύσεις, έτσι δεν είναι;

Μά, δοκίμασα κάποια έκπληξη, όταν ο Σβάρτς μου απάντησε με ζρηρότητα:

—Όχι, κύριε ύπασπιστά. Δεν είναι αυτός ο λόγος... Λιποταχτήσαμε γιατί... νά, μόνο και μόνο, γιατί θέλουμε να καταταχθούμε στη Λεγεώνα Ι...!

—Καλά, είπα, το ξέρω αυτό, μου το είπατε. Μά γιατί;

—Νά σας πω άμεσως το γιατί, κύριε ύπασπιστά...

Καί' ο Σβάρτς άρχισε να μου λέει, να μου μιλά επί ένα τέταρτο της ώρας, με κορτές φράσεις, με μισσημένα γαλλικά, με ύπνοοιμένα, χωρίς και να κατορθώσει να μου δώσει να καταλάβω τίποτε άλλο, εκτός από το ότι ξεκίνησαν να φεύγουν στη Λεγεώνα, γιατί στη Λεγεώνα ήταν άμορφο, γιατί εκεί κάτω στη Σιλεσία μιλούσαν γι' αυτήν με θαυμασμό, γιατί σ' αυτήν μαζευόντουσαν τα αληθινά παλληκάρια από τις τέσσερες άκρες του κόσμου...

Ήξερα πως σε όλες τις χώρες του κόσμου έχει δημιουργηθεί ένας θρόλος γύρω από την περιφημία Λεγεώνα των Ξένων, ώστε δεν με εξέπληξαν τα όσα μου είπε ο Σβάρτς. Έτοιμαζόμουν να τους δώσω ένα σημείωμα και να τους στείλω στο Στρατολογικό Γραφείο για να τους κατατάξουν, όταν ξαφνικά μ' έπιασε μια περιέργεια.

—Και δεν μου λέτε, Σβάρτς, πώς ήταν ο Σβάρτς, όταν άκουσε να

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΟΙ ΛΙΠΟΤΑΧΤΕΣ

ταίριαζε... τι περιμένεις να βοηθήσει στην Λεγεώνα; Ποιά φαντάζεσαι πως θά'ναι το κέρδος σου;... Ο Σβάρτς χαμογέλασε, και το χαμόγελό του μου φάνηκε πως ήταν γεμάτο περιφάνεια.

—Εγώ, κύριε ύπασπιστά;... Νά σας εξηγήσω άμεσως... Στο "Αουστίς" — δεν θα το ξέρετε το "Αουστίς", είναι κοντά στο Σέχραου, στα σύνορα — είναι ένα κορίτσι από τη Σιλεσία και τ' αγαπώ. Μά για να το πάρω αυτό το κορίτσι, πρέπει πρώτα να κερδίσω πολλά χρήματα.

—Πολλά; Έλα δά... —Ναί, πολλά, κύριε ύπασπιστά. Και γι' αυτό έχωμαι στη Λεγεώνα... Ίσως βρω κανένα θησαυρό!

Χαμογέλουσε με τόση πεποίθηση, ώστε έβρινα καλό να συμφωνήσω μαζί του. Γιατί τάχα να τον απογοήτευα;

—Καλή ή ιδέα σου, Σβάρτς! Νά βοηθής έναν θησαυρό... Μακάρι! Μόνο που θησαυροί δεν βρίσκονται πολύ εύκολα, ούτε όταν είνε κανείς στην Λεγεώνα των Ξένων...

Ο Σβάρτς δεν μ' άφησε να τελειώσω. Με κύτταξε μ' ένα πονη-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Η ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΙΣ

(Πινάξ του Γκρέτς)

λος. Από τους δυο αυτούς λιποτάκτες, τον έναν, τον Φρίντριχ Γκέρτς, δεν τον ξανάδα ποτέ μου. Τον άλλον, τον Βίλχαλμ Σβάρτς, τον ξανάβρηκα στην πιο άπροσδόκητη γωνία της γής, έπειτα από δέκα διδελφικά χρόνια, και υπό συνθήκες που άξιζε τον κόπο να σας τις διηγηθώ.

Θυμάμαι πολύ καλά την ήμερομηνία. Ήταν ή 1η Ιουνίου του 1890. Ήμουν διοικητής ενός συντάγματος Ιθαγενών στην Κίνα, και είχα πάει στην πόλη Τουν-Κάν, για να περάσω την νύχτα μου.

Πεινασμένος και κατάκοπος, μπήκα στο πρώτο πανδοχείο που άντικρυσα. Στο κατώλι του στεκόταν ένας Ερρωπάκος, ο μόνος που είχα συναντήσει σ' αυτήν την πόλη, μεγαλόσωμος και ήλικασμένος. Η φυσιογνωμία του δεν μου ήταν άγνωστη, και μόλις μπήκα στο πανδοχείο, τον κύτταξα με προσοχή, για να θυμηθώ που τον είχα συναντήσει.

—Βλέπω ότι ο κύριος συνταγματάρχης έχει γερό μνημόνιο, μου είπε τότε αυτός χαμογελώντας. Δεν μ' έχετε ιδη παρά μία φορά μονάχα, στην Τουλών, πέντε τέσσερα χρόνια, και όμως με θυμίζετε. Λοιπόν, ναί! Σωστά το μαντέψατε, συνταγματάρχα μου. Είμαι ο Βίλχαλμ Σβάρτς, ο λιποτάκτης!

Τον θυμήθηκα άμέσως, μου φάνηκε μάλιστα σαν να μην είχε αλλάξει καθόλου. Ήταν καλοντυμένος και φαίνεται πως ή δουλειές του πήγαιναν καλά στο Τουν-Κάν. Ήμουν έτοιμος να τον συγχάρω, όταν ξαφνικά μ' άφησε και έτρεξε στο βάθος του πανδοχείου του.

—Μάγδα! φώναζε. Μάγδα, έλα γρήγορα να φιλήσεις το χέρι του συνταγματάρχα μου!... Έλαφρά δηματα άκούστηκαν, και σε λίγο φάνηκε μια νεαρή γυναίκα, πολύ άμορφη. Φαίνονταν Πολωνέζα μάλλον, παρά Γερμανίδα. Γελούσε κι' αυτή πλατεί, όπως και ο Σβάρτς.

—Έλα, της είπε πάλι ο άνδρας της και την πήρε από το χέρι. Είπε αυτός που με κατέλασε στην Λεγεώνα, για να βρω τον θησαυρό και να σε παντρευθώ, Μάγδα! Έμένα μου προσένουσαν μια ευχάριστη έκπληξη όλα αυτά. Όποτε εκείνη ήταν ή κοπέλλα, που για να την άποκτηση αυτός ο άνδρας έπρεπε να βοηθήσει έναν θησαυρό. Όστε... διάβλε, τον είχε βοηθήσει τον θησαυρό του;

Τον ρώτησα, και δεν δυσκολεύτηκε διόλου να μου διηγηθώ την περιπέτειά του: Είχε λάβει μέρος, μαζί με την Λεγεώνα, στην εκστρατεία της Κίνας. Μια μέρα, ο Κινέζος άρχιστοράτης, που πολεμούσε μαζί με τους Γάλλους διέταξε επέλθει, και τα άστατα στρατεύματα διασκορπίστηκαν άμέσως. Ήσαν κάτω κινέζικα μουλούκια, λησταί μάλλον παρά στρατιώτες, που έκαιναν φοβερές λεηλασίες όπ' όπου περνούσαν. Στη Λεγεώνα μαθεύτηκε πως οι φονιάδες είχαν εγκαταλείψει και τα λάφυρά τους φεύγοντας. Και τότε ο Σβάρτς πήρε την απόφασή του... Μαζύ με τον Γκέρτς και μερικούς άλλους, μπήκε στις γραμμές των Κινέζων και

—Και τη βοήθη;

—Ναί, συνταγματάρχα μου...

Μια βδομάδα μετά την περιπέτεια του θησαυρού, τον πέτυχε μια σφαίρα στην καρδιά και τον άφησε στον τάφο Ι...

—Βοήθα ένα πραγματικό θησαυ-

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΓΟΤΙΓΓΗΣ

ΦΘΟΝΟ στρώμα χιονού σκέπαζε τις στέγες και τους δρόμους της πόλεως Γοτίγγης, ενώ ο χειμωιάτικος ήλιος, που βασιλευσε, χυρόνε να περάσω την νύχτα μου.

Με ήδονη καθισμένος μπρός στο τζάκι, ο δόκτωρ Φορνάριος ξέστεινε τα ισχνά χέρια του και παρακολούθησε το χαροπό παιχνίδισμα της φωτιάς. Μόλις είχε αποθέσει τους μαθητάς του, ύστερα από πολύωρη κοπιαστική διδασκαλία, ο γηραιός και σφοδρός αυτός καθηγητής της Φιλοσοφίας και της Χημείας, και τώρα ξεκουρόδταν από τους μάρους της ήμέρας.

—Λοιπόν, πατέρα, να σου έτοιμάσω να φάς; άκούστηκαν ξαφνικά μια δροσερή φωνή κοπέλλας, και δυο άβρα μπράτσα τυλίχτηκαν με στοργή στο λαιμό του δόκτορος.

—Άς φάμε, Μάρθα μου! άποκόθηκε ο δόκτωρ. Τί άλλο καλύτερο να κάνουμε;

Μ' ένα τυμπερό βλέμμα παρακολούθησε τις προετοιμασίες του χείπνου και χαμογέλουσε με σημασία, καθώς έβλεπε την κόρη του να λοξοκυτάζει διαρκώς το ρολόγι. Σε κάποια στιγμή μάλιστα τη ρώτησε:

—Γιατί τρία σερβίτσια στο τραπέζι, κόρη μου; Μήπως έχομε κανέναν ξένο άπόψε;

—Μπαμπά, νά... είπα και στόν... Φράγκ... νάρθη να φάη μαζί μας, για ναχομε συντροφιά!... ψιθύρισε ντροπαλά και διασταχτικά ή Μάρθα. Μήπως δεν έπρεπε τάχα;

—Όχι, παιδί μου, είπε ο δόκτωρ Φορνάριος, φιλοντας το μέτωπο της κόρης του απαλά. Ό,τι κάνεις εσύ, είναι καλά καμωμένο... Μόνο σου εύχομαι να σε οδηγήση στην εύτυχία ή μνηστήρας σου, τον όποιον σύ μόνη διάλεξες από τούς που σε λατρεύουν Ι...

Η συστολή έδωσε πορφυρά τα μάγουλα της Μάρθας κι' ή ευχέτης σταμάτησε ως έδω. Το μυαλό της όμως ήταν άόριστα άνήσυχο από τα λόγια αυτά του πατέρα της, τον όποιον σεβόταν σαν κόρη, μα και φοβόταν όσο τον φοβόσθε, συνταγματάρχα μου... Ένα κιβώτιο, τόσο δά, γεμάτο χρυσάφι! Μουραστήραμε τα λεφτά. Με μιάς, άρχαμε γίνει όλοι μας πλούσιοι Ι...

—Θαμιάσει, Σβάρτς, είσαι αλήθεια τυχερός άνθρωπος... Μά, για πές μου, και ο φίλος σου ο Γκέρτς τι άπόγινε; Αύτός, θυμάμαι, δεν γύρενε να βοηθήσει τον θησαυρό, μα κάτι άλλο, δεν είνε έτσι;

—Ναί, συνταγματάρχα μου. Ο Γκέρτς είχε μια γυναίκα, που την άγατούσε τρελλά. Μά εκείνη δεν τον άγατούσε, και ο Γκέρτς ή κακομάρης ήτάρφρεσε τρεμά... Γι' αυτό είχε έρθει στη Λεγεώνα, για να βοηθήσει την λαμπριονία...

—Και τη βοήθη;

—Ναί, συνταγματάρχα μου...

Μια βδομάδα μετά την περιπέτεια του θησαυρού, τον πέτυχε μια σφαίρα στην καρδιά και τον άφησε στον τάφο Ι...

ταν κι' δολέληση ή πόλις. Ήταν ένα μυστηριώδες πρόσωπο ο δόκτωρ Φορνάριος για όλους, κι' ή φήμη της άπεράνητης σοφίας του είχε ξεπεράσει τα όρια της Γερμανικής αυτής μεγαλοπόλεως.

Είχε νικώσει παιά για καλά, όταν έκανε την εμφάνισή του ο Φράγκ, ένας νεαρός φοιτητής της Νομικής και μνηστήρ της Μάρθας. Κάθισαν κι' οι τρεις στο τραπέζι, έφαγαν με όρεξη, φλυάριζαν εύθυμα, κι' άργα κατά τα μεσάνυχτα έτοιμαστήκαν παιά να χωριστούν.

Μά ο Φράγκ δεν έφραγε. Κάποιος διαταγμός τον κάφωρε στη θέα του και τ' άνήσυχα βλέματά του προσηλωνόντουσαν άλλοτε στα μάτια του γέρο-δόκτορος κι' άλλοτε στα μάτια της Μάρθας του. Νοιώθοντας επιτέλους ο δόκτωρ Φορνάριος, ότι κάτι ήθελε να του εκμυστηρευθώ ή νέος, έστειλε με τρόπο την κόρη του να κοιμηθώ, λέγοντας:

—Άρκετά ξενήτηρες, παιδί μου... Πήγαινε να ξεκουραστής από τις δουλειές της ήμέρας, κι' εγώ θα μείνω λιγάκι άκόρη με τον Φράγκ.

Συγχρόνως ο νέος έγεννε με σημασία στην άγαπημένη του, κι' αυτό την έκανε ν' άποσυνθη δίχως αντίρρηση, άφου τους καληνέχισε πρώτα με διάχνισ. Μά σαν έμειναν μόνοι, αντί ο Φράγκ να εκμυστηρευθώ αυτό που τον άπασχολούσε, αντίθετος ο δόκτωρ Φορνάριος σηκώθηκε και ήλπιε πρώτος:

—Παιδί μου, είπε σοβαρά, νητάζοντάς τον με φλογερό βλέμμα. Ένοιωσα κιόλας τι θέλεις από μένα... Έξινιάζοντας τόσην όρα άπαράτητος τα μύχια της ψυχής σου, μάντεψα τον μυστικό σου πόθο... Έπιθυμείς να σου άποκαλύψω το μέλλον σου... Το θέλω κι' εγώ αυτό, σαν πατέρας της μελλούσης σύζυγού σου, που είμαι το λατρευτό μου κορίτσι στα χέρια σου θα βοηθήσει εύτυχία ή τη δύνη και τί θα σου συμβή Ι...

—Ό, πόσο διαψώ να μείν το μέλλον μου Ι... ψιθύρισε με άκατάληπτο πόθο ο Φράγκ. Έσείς, σεάστε διδάσκαλε, ξέρετε τόσα πρά-

θώρε μέσα του:

—Άλλομουν Ι... Πόλυ έγωστής ή νεαρός... Σε άσχημα χέρια δάτεστε ή γένεά μου κόρη, άφου ή μνηστήρ της άπορρίπτει και να την θυσίαση άωρη, άρκεί να ικανοποιησώ μια φλογεή του περιέργεια...

Κλειδώσε γερά την πόρτα, έβγαζε σάγχι πιανή στη φωτιά και σφάληζε τα παραθυρόφύλλα. Έτσι απλόθυμα βαδυ άκοτάδι στο δωμάτιο και δεν έβλεπε παιά ή ένας τον άλιν. Τότε ο δόκτωρ Φορνάριος γονάτισε στο πάτωμα, δίπλασε στα δυο τα ισχνά και καμπούρικα κορμί του και μυστηριώδεις φράσεις —όχι σαν έζορι λαμπτερό και σαν θοάκια καταχώνιο — βγήκαν από τα στεγνά του χείλη.

Ξαφνικά τότε ή ένας τοίχος έφρασε δολέλητος και γυνός κι' έπάνω τον φάνηκαν άλλότατες εικόνες. Έκταυός τότε κι' ο Φράγκ κι' ο

Φορνάριος.

Και ή μαγική όπτασις έβγαζε πορευθής, ενώ το φως της χαράνης όχρω έπαιπε τόσα από τις γούλιες του παραθύρου και φωτίζε άνδρα το πενήνρο περιβάλλον...

Βοιός, σκιετός, ντροπιασμένος ο Φράγκ, διάβηκε το κατώφλι του σπατίου του δόκτορος Φορνάριου, για να μνή ξαναστήση παιά εκεί μέσα...

Χλωμός, μα λυτρωμένος από άνέγκραστο βάρος, ο δόκτωρ Φορνάριος χάιδε αλόγιστα τα χρυσά μαλλιά της κόρης του...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

μα... Έσείς είστε υπεράνθρωπος... Πάνσοφος Ι...

—Πρόσεξε όμως, παιδί μου! Επανάλαβε ο δόκτωρ. Έγώ τελειοποίησα πολύ με τις μελέτες μου την άπόκρυφη επιστήμη της μαντείας... Δεν θα δοίμε αίσθήματα, πόθος και διαλογισμούς. Θα δοίμε γεγονότα, σταδίο-δρομία, αλήθινά χαράκι-ψυχής... Λοιπόν;... —Λοιπόν; φημίσε ο Φράγκ, άπορόντας.

—Λοιπόν, αν δέχεται να ύποστης την εξέτασή μου, θα δής κι' εσύ κι' εγώ τί πραγματικώς είσαι και τί θα γίνης... Έτσι θα μου δώσης το δικαίωμα να σου άρηθώ το χέρι της κόρης μου, αν δώ από το άποκρύμω πείραμα ότι δεν είσαι προωρισμένος να εύτηχής και να την ζήνης εύτυχισμένη... Συμφωνείς; Και ξέρεις ότι, αν ύποστης αυτή τη δοκιμασία, είσαι στην έξουσία μου παιά;... Κι' ότι μπορώ να μάτω, αν θέλω, την τυχόν λαμπρή στα διόρομα σου;...

—Σύμφωνος, σεβάστε καθηγητά μου! ξεφώνισε με λαχτάρα ο Φράγκ. Και τί δεν θάδνα για να άπορέσω να μηθώ στα μυστήρια της σοφίας σας και να δώ έτσι από σήμερα το μέλλον μου Ι...

Ψυχρός, σαν πλάκα τάφου, ο δόκτωρ Φορνάριος τώρα, κύτταζε λοζά τον κατενθουασμένο Φράγκ, και φημίσε μέσα του:

—Άλλομουν Ι... Πόλυ έγωστής ή νεαρός... Σε άσχημα χέρια δάτεστε ή γένεά μου κόρη, άφου ή μνηστήρ της άπορρίπτει και να την θυσίαση άωρη, άρκεί να ικανοποιησώ μια φλογεή του περιέργεια...

Κλειδώσε γερά την πόρτα, έβγαζε σάγχι πιανή στη φωτιά και σφάληζε τα παραθυρόφύλλα. Έτσι απλόθυμα βαδυ άκοτάδι στο δωμάτιο και δεν έβλεπε παιά ή ένας τον άλιν. Τότε ο δόκτωρ Φορνάριος γονάτισε στο πάτωμα, δίπλασε στα δυο τα ισχνά και καμπούρικα κορμί του και μυστηριώδεις φράσεις —όχι σαν έζορι λαμπτερό και σαν θοάκια καταχώνιο — βγήκαν από τα στεγνά του χείλη.

Ξαφνικά τότε ή ένας τοίχος έφρασε δολέλητος και γυνός κι' έπάνω τον φάνηκαν άλλότατες εικόνες. Έκταυός τότε κι' ο Φράγκ κι' ο

Φορνάριος.

Και ή μαγική όπτασις έβγαζε πορευθής, ενώ το φως της χαράνης όχρω έπαιπε τόσα από τις γούλιες του παραθύρου και φωτίζε άνδρα το πενήνρο περιβάλλον...

Βοιός, σκιετός, ντροπιασμένος ο Φράγκ, διάβηκε το κατώφλι του σπατίου του δόκτορος Φορνάριου, για να μνή ξαναστήση παιά εκεί μέσα...

Χλωμός, μα λυτρωμένος από άνέγκραστο βάρος, ο δόκτωρ Φορνάριος χάιδε αλόγιστα τα χρυσά μαλλιά της κόρης του...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

ΤΟΥ ΚΟΥΡΤ Α'ΙΝΕΜ

δόκτωρ, προσήλωσαν τα μάτια τους στις γοργότατες αυτές εικόνες, που παρουσιάζονταν κι' έξαφανίζονταν γοργά, ενώ ο δεύτερος σιγομουρούριζε, σαν να τις εξηγούσε:

—Φάνηκε ο Φράγκ... Φοιτητής της Νομικής... Τελειόφοιτος... Διζηγόρος... Οι γάμοι του με την Μάρθα... Εύτυχισμένοι όλοι... Καμαρώνει ο δόκτωρ Φορνάριος τον γαμπρό του... Έπιτυχία στο στάδιο... Φήμη... Πλούτος καταφάνει. Βουλευτής στη Γοτίγγη, ο Φράγκ... Μισομειθεί απή της εύτυχίας... Βουλευτής στο Βερολίνο ο Φράγκ... Ύπουρος, σε λίγο... Μεθάει άόταλα από την εύτυχία... Άπ' την καταληκτική, τη γρήγορη σταδιοδρομία του, άρχίζει να γίνεται αλλοιώτικος στην οικογένειά του... Ψυχρός... Απαρχαλός... Η Μάρθα του κρυφαίνει πολλές φορές... Ο δόκτωρ Φορνάριος σφίγγει τις γραβιές του, από άνισχυρη μάταια...

Κοσμικές σειρήνες κλώνουν τον έξοχότατο κύριο Παρθενουργό... Εκπαιρων χάρες, διορισμούς, ρουσφέτια... Ο πανίσχυρος χαϊδόμενος της Τύχης, ζητάει από τα χείλη τον την άμοιβή της εύνοιας του και των παραχορήσέων του... Παρασκευαίεται ή άμοιρη Μάρθα... Παραγκινίζεται... Σεχνέται... Μά, μά άπλή έπαρχιωτοπούλα, που έμεινε έτος ήται και άλλοτε, άφελής κι' άγαθή... Μπορεί ή Έξοχότης Του να την προσέξη τώρα;... Και πόσο άξίζουν οι θησαυροί της τρυφής και στοργικής καρδιάς της, μπροστά στην εκθαμβωτική λάμψη τόσων κοσμικών καλλόνων, που τριγυρίζουν την Έξοχότητά Του σταλόνα;... Μαράνεται ή Μάρθα... Η άδιαφορία του σύζυγού της την έαίλυνε στο κορβόλι της άρρώστειας και του πόνου... Άπονος ή Έξοχότατος, διασκεδάει τη συζυγική άνία του στα πιο θορυβώδη κέντρα της άνοιάτης άριστοκρατίας... Ρικνός, σβαρνίζοντας έπίπονα τα πόδια του ο άμοιρος δόκτωρ και πατέρας, περιμένει έξω από τους πρωθυπουργικούς παρθέλους να εύδοκήση ή Έξοχότης Του να τον δεχθή... Θέλει να παρασυνεί. Νά τον έκτενήσει... Νά τον κνήν να σμυκνέσει την άτιχη γυναίκα του. Ένοχλημένος ο Προθυπουργός, μαντεύοντας το σκοπό του γέρου πεθερού του, άπαγορεύει άγέροχα στους γραμματέες του να του παρουσιάσουν το όκτρο εκείνο γεγονός, καί... —ΚΑΤΑΡΑΑΑ Ι... όφωλιάσε λαχανιασμένος ο δόκτωρ Φορνάριος.

Και ή μαγική όπτασις έβγαζε πορευθής, ενώ το φως της χαράνης όχρω έπαιπε τόσα από τις γούλιες του παραθύρου και φωτίζε άνδρα το πενήνρο περιβάλλον...

Βοιός, σκιετός, ντροπιασμένος ο Φράγκ, διάβηκε το κατώφλι του σπατίου του δόκτορος Φορνάριου, για να μνή ξαναστήση παιά εκεί μέσα...

Χλωμός, μα λυτρωμένος από άνέγκραστο βάρος, ο δόκτωρ Φορνάριος χάιδε αλόγιστα τα χρυσά μαλλιά της κόρης του...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

Κι' ή κόρη του, ...μά εκείνη έλαγε μονάχα σιωπηλή, κρύβοντας το κεφάλι της στο στήθος του πατέρα της Ι...

ΕΥΘΥΜΑ Δ'ΗΓΗΜΑΤΑ

ΡΙΚΟΚΟ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

έξερευνη τ' ης Θεόφρατος Ντυπών βρισκότανε σχεδόν στο τέρας της μεγάλης αποστολής του στα ένοδοτα της 'Αφρικανικής έρημου. 'Ητανε πολύ χαρούμενος, γιατί τέσσερες μέρες είχε διανύσει έκτον εικοσι χιλιόμετρα. Δεν είχε εύκολο αυτό, ζερε... 'Ηταν όμως και πολύ στενοχωρημένος, γιατί κινούνε να πεθάνη απ' την πείνα.

—Μωρέ! Τις καμήλες! Έλεγε διαρκώς, καθώς προχωρούσε, μουσκεμένους στον ιδρώτα.

Μή νομίζετε όμως πως έβριζε καμμία γυναίκα μ' αυτή τη λέξη. Ήθελε άλλο... 'Ητανε ια σκασή απ' το κακό του, που δεν πήρε μαζί του μερικές καμήλες. Είχε ακούσει βέβαια για το πέισμα κα. τ' άλλα ελαττώματα αυτών των τετραπόδων. Μπορούν όμως να κουβαλούν και μέσα στην έρημο πελώριες κάσες γεμάτες τρόφιμα και άσκια νερό. Κι' έπειτα, αν τελειώσουν ή κονσέρβες και τ' άλλα φαγώσιμα, χρησιμοποιεί κανείς και τις ιδίες, μαγειρεμένες κατά πολλούς και διαφόρους τρόπους.

Επί τέλους, το βράδυ της πέμπτης ημέρας ο Θεόφρατος Ντυπών έφθασε σε μία μικρή άσκι. Είθε' έναν μαύρο, ως σαρράντα έτών, ξαπλωμένο στη ρίζα ενός φοίνικος. Λίγο έλειψε να χυμιάει άπάνω του και να τον καταβροχθίσει έτσι ώμο, όπως ήταν.

Η καλή ανατροφή όμως, είδε πάντα τους καρπούς της. Η ήθικες άρχες, που το είχαν δάξει προ από μισόν αιώνα στο σκοτεινό, τότε που όλος ο κόσμος τον φώναζε άκόμης 'Ιστού, δεν τον άφησαν να υπακούει τυφλά στο ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως. Σκέφτηκε λοιπόν με το νοῦ του: «Ένας άνθρωπος σ' αυτόν τον τόπο, έχει την έμπορικὴ του άξια. Είναι κάτι χρήσιμο και φυσικά σε κάποιον θα άνήκει. Δεν έχω λοιπόν το δικαίωμα να φάω τ' αυτόν τον Ιθαγενή: δεν μου άνήκει. 'Αν τον φάω, γίνουμαι κλέφτης». Στέναξε βαθειά: Χριστέ και Παναγία μου! Είναι τόσο παχουλός και κρεατωμένος! Πρέπει να βρω κάποιον απ' την οικογένειά του, για να τον αγοράσω!...

Η Μοίρα δεν ήθελε φαίνεται να πεθάνη από άσκιτία μία τέτοια διάνοια. Έκατό μέτρα παρακάτω, ο Ντυπών είδε με χαρά να κάθονται κοντά σε μία λιμνούλα δύο μαύροι. Λίγο

παρέκει, μία μαύρη γυναίκα ξεγνεθε μαλλί. Με όλους τους τύπους του σεβάσμου και της ευγενείας, ο Ντυπών πήρε κατά μέρος τον γεροντότερο απ' τους δύο μαύρους. Δεν ήξερε πως να διατυπώσει την πρότασή του. Κοκκίνισε, κιτρίνισε, γύριζε και ξεγύριζε το καπέλλο στα χέρια του... 'Η πείνα όμως δικαιολογεί όλα τα μέσα. Νίκησε την δειλία του και κατάρθωσε επί τέλους να μιλήσει:

—Πολύ έπιθυμώ, άρχισε να λέγει, πολύ έπιθυμώ να φάω αυτόν τον άνθρωπο, που είναι, όπως βλέπεις, ξαπλωμένος κάτω από τον φοίνικα. Είναι πολύ όρεκτικός κι' έχω ια φάω πέντε μέρες!...

—Μά την άλήθεια, άσπ. ο πρόσωπο, φώναξε ο ήλικιωμένος μαύρος μ' έναν πολύ επιληκτικό τόνο, τα λόγια που όλημενες να βγάλης έξω απ' τα λεπτά σου χείλη, με κάνουν να

αλλοίμονο, περισσότερα από πενήντα φράγκα άπάνω του. 'Αρχισε λοιπόν να παζαρεύει. 'Ο μαύρος όμως τον χαιρέτησε ψυχρά, κι' έφυγε μουρμουρίζοντας: «Αυτός ο ξένος είναι τρελλός! Νά του κάνω, λέει, έκπτωσι! Ποτέ! Ένα παιδί τόχω όλο-όλο!...»

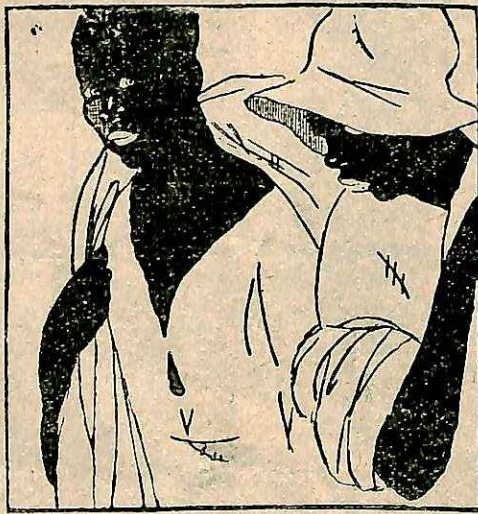
Η πείνα θέριζε το στομάχι του δυστυχισμένου του Ντυπών. Έγνεψε στον άλλο τον μαύρο, τον νεώτερο, πως ήθελε να του μιλήσει.

—Θά ήθελα, του είπε με μία μισόδοστη φωνή και χωρίς πολλές περιστροφές. Θά ήθελα να φάω τον άνθρωπο που βλέπεις ξαπλωμένο κάτω απ' τη χουρμαδιά. Είναι πολύ όρεκτικός κι' έχω πέντε μέρες θεονήσιος!

—Εδύναλε απ' την τσέπη του το εικοσόφραγκο, που περιφρόνησε ο ήλικιωμένος μαύρος:

—Πόσα τέτοια θέλεις για να μου τον παραχωρήσεις;

—Μου ζητάς την άδεια να

Ο Ντυπών είδε με μεγάλη χαρά δύο μαύρους...

υποθέσω πως έχασες το λογικό! Μήπως δεν ξέρεις τους δυνατούς δεσμούς της στοργής, που ένώνουν έναν πατέρα με το γιό του; 'Ο άνθρωπος, που σκέπτεσαι να φας, λέγεται Ρικοκό, κι' ο Ρικοκό, μάθε το, είναι ο γιός μου, σάρκα της σαρκός μου και αίμα από το αίμα μου!

Ο Ντυπών έβγαλ' ένα χρυσό εικοσόφραγκο απ' το τσεπάκι του.

Μήπως ο ήλικιωμένος μαύρος ήξερε την άξια του νομίσματος εκείνου; Κάτω απ' τις καυστικές άκτινες του ήλιου, που χυσο νόμισμα λαμπροκοπούσε. 'Ο μαύρος κύτταζε σκεπτικώς πολλή ώρα. Επί τέλους, έβουσε το σγουρό κεφάλι του και είπε:

—Βάλε στα χέρια μου εικοσιτέσσερα άκόμης όμοια σπολίσια, εικοσι τέσσερα ούτ' ένα λιγώτερο... κι' ο Ρικοκό είναι δικός σου.

Πεντακόσια φράγκα! 'Ο έξερευνητής, έξερεύνησε του κάκου τις τσέπες του. Δεν είχε,

φάς τον Ρικοκό, άσπρε άνθρωπο! Τρελλός θά είσαι βέβαια, άφου δεν ξέρεις τους δεσμούς της στοργής που ένώνουν έναν γιό με τον πατέρα του. Μάθε, ξένη, πως ο Ρικοκό είναι ο πατέρας μου. Του χρωστώ την ύπαρξή μου!... Θέλω τουλάχιστον πέντε όμοια, όλοστρογγυλά κι' όλόαμπρα νομίσματα, για να σου τον πουλήσω. Ούτ' ένα λιγώτερο.

Έκατό φράγκα! Τότε ο Ντυπών κατάλαβε πόσο άσκημα έκανε να ταξειδεύει μέσα στην έρημο, χωρίς άφθονα χρήματα. Τουλάχιστον πενήντα φράγκα για να μπόρουν γ' αγοράση τον Ρικοκό και να σωθί απ' τον άθανό! 'Ο νέος άρνήθηκε να του κάνει την παραμικρή έκπτωσι.

—'Ηθελε πέντε χρυσά εικοσόφραγκα, να τα κρεμάσει στο λαιμό του. Χωρίς άλλες κουβέντες, άποχαίρετσε κι' αυτός ψυχρά τον ξένο κι' έφυγε.

Τότε ο Ντυπών, μέσα στην άπελπισία του, πήγε κοντά στη γυναίκα που έγενεθε το μαλλί παραπέρα. 'Η πείνα αναγκάζει τους λύκους να κατεβούν στα χωριά, με κίνδυνο της ζωής τους. Άλλά και στους ανθρώπους δίνει καινούργιες δυνάμεις και θάρρος άπίστευτο. Χωρίς προλόγους, μ' έναν ευγενικό χαιρετισμό, της έκανε την ίδια πρόταση, όρθά-κοφι:

—Πεινώ, πεθαίνω απ' την πείνα και θέλω να φάω τον άνθρωπο που βλέπεις κει κάτω, ξαπλωμένο κάτω απ' την χουρμαδιά. Τι ζητάς να μου τον παραχωρήσεις, ώστε να τον φάω, χωρίς να με κατηγορήσουν πως έκλειμα;

Η γυναίκα φάνηκε σαν ν' άπορούσε. Σάν να μ'ήν πίστευσε σ' αυτή της κι' ο Ντυπών άναγκάστηκε, καθώς την έβλεπε με άνοικτο το στόμα, να της επαναλάβει δυνατώτερα την πρότασή του. 'Επί τέλους, η γυναίκα, παράτησε τη ρόκα της κι' άποφάσισε να μιλήσει.

Η καταμυρνη μορφή της είχε μιαν έκφραση μεγάλης χαράς, ένθουσιασμού:

—Θέλεις να φας τον Ρικοκό; Άλήθεια; Δεν μου τ' λες αυτό σ' άσκειά, ούτε για να με κοιτάξεις;... 'Ε... Καλή έρεξη, άγαπητέ μου! Με γειά σου, με χαρά σου! Νά τον φας και να τον χωνέψεις! Κράτα και το γυναιτσέο αυτό σπολίσια. Θά μου έπιτρέψεις μάλιστα να σου χαρίσω ένα, γι' αυτή τη μεγάλη χάρι που μου κάνεις, ένα όρατο ένθύμιο: Νά, πάρε αυτό το περιδέριο με τα κοράλλια, να με θυμάσαι και γώ δε θά έχασω ποτέ το καλό που μου έκανες!...

Μία κραυγή ευγνωμοσύνης βγήκε απ' το στήθος του έξερευνητού Ντυπών. 'Οστε του τον παραχωρούσε; Και μάλιστα δωρεάν; Φίλησε τα κατάμυρα, βρώμικα χέρια της 'Αφρικανικής εκείνης κολλούνης κι' έκλεισε τη χαρά του.

—Ευχαριστώ, ευχαριστώ... Πέ-... ου όμως, φιλόξενη άσχόνη, ποια είσαι, να ξέρω σε ποιάν χρωστώ τη σωτηρία μου!...

—Είμαι η κυρία Ρικοκό, η γυναίκα αυτού του ανθρώπου! Άπάντα με μία φωνή γεμάτη ευγνωμοσύνη η μαύρη και ξανάρχιζε ευτυχισμένη, σιγοτραγουδώντας τη δουλειά της...

ΜΑΞ & ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψτε: «Οικογένειαν», Λέκα 7. Άθήνας.

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Οι μοντέρνοι φακίρα της 'Αμερικής. Μία έπίσκεψις στα χωριά των Έρυθροδέρμων. Τα άτάγματα της 'Αντιλόπης και τα άτάγματα του φειδιού. Οι ιεροί χοροί με τα φειδία. Πώς έγινε γής φειδιών ένας 'Αμερικανός έπιστήμων. Μία έκκεντρική λέσχη της Νέας 'Υόρκης, κλπ.

Ι 'Εόητες των Φειδιών δεν ένε πειά οι άσκητικοί φακίρα, ούτε οι μυστηριώδεις μάγοι κι' οι Έρυθροδέρμοι. Είναι τα μέλη ένός ένκεντρικού συλλόγου της Νέας 'Υόρκης. Οι παρόδοξοι αυτοί 'Αμερικανοί καταφύονται, πράγματι, να έξημερώσουν μεγάλα φειδία και να τα έχουν άχώριστους συντρόφους τους. Πώς τα καταφέρνουν; 'Απλούστατα: Άκολουθούν τις συμβουλές του δόκτορος Ούλλιαμ Κένεντυ, του ιδρυτού του παρόξενου αυτού συλλόγου. 'Ο δόκτωρ Κένεντυ είναι ένας από τους καλύτερους άνθρωπολόγους του Νέου Κόσμου. Τελευταία, θέλοντας να μελετήσει τα ήθη και τα έθιμα των Έρυθροδέρμων έπεσεκέφη τα διάφορα άπομύματα τους, δηλαδή τα χωριά τους, κι' έζησε μαζί τους ένα όλόκληρο χρόνο. Έτσι μνησκει στα καταπληκτικά μυστήριά τους κι' έμαθε την τέχνη του γητευτού των φειδιών. 'Ιδού μάλιστα τι γράφει για τους άπερήφανους αυτούς Έρυθροδέρμους της φυλής των Χόπς που καταπίνουν τα φειδία και τα βγάζουν ζωντανά:

«Κατά την άνθρωπολογία, γράφει ο δόκτωρ Κένεντυ, υπάρχουν πέντε φυλές. Μία όμως απ' αυτές κανέναν να έξαρτισθί, άφου δεν σώζονται παρά μερικές χιλιάδες της, σαν δείγμα: η φυλή των Έρυθροδέρμων. Άδτη η λιποτική φυλή που έζησε χιλιάδες χρόνια και κυριάρχησε στην 'Αμερική έξολοθρεύτηκε τέλος από τους Έθωπαίους έπιδρομείς, τους μετανάστες. Σήμερα δεν άπομένουν παρά πολύ λίγοι που κατοικούν στις έρημες περιοχές των 'Ηνωμένων Πολιτειών μεταξύ της Πιοτς, του Κολοράντο, της 'Αριζόνας και του Νέου Μεξικού. Είναι νομάδες ή πολιτισμένοι (ώπως οι περίφημοι 'Απάτσι), ή εινε γεωργοί και κατοικούν στα διάφορα άπομύματα. Σ' αυτά τα χωριά ζουν έδώ και πολλά χρόνια, πάνω σε άπόξηνα όροπέδια, όπου έχουν κτίσει περίεργα σπιτία με πολλά πατώματα και που όλα μαζί σχηματίζουν ένα είδος άκροπόλεως, όπως ζούσαν οι πρώτοι κάτοικοι της 'Ελλάδος. Άπό αυτές τις έναέρεις κατοικίες τους κατεβαίνουν μονάχα για να καλλιεργήσουν τα χωράφια τους που εινε μέσα σε κοιλάδες. Κάθε άπομύματός έχει μεγάλη ύψογεια δαμάσια που λέγονται 'ερίβας και τα οποία χρησιμοποιούν για τις μυστικές ελετεές των θρησκευτικών ταγμάτων της 'Αντιλόπης και του 'Φειδιού».

Άπτη, όστόσο, η συνομοσπονδία των άπομύματων σε διατίεται σε τέσσερες φυλές, ή πιο σφαιρικές: η φυλή των Χόπς, των τώρα, ή δτι τώρα θ' άρχιζε το 'Ναβάρος και των Παινίς. 'Εμεινα ένα όλόκληρο χρόνο στο χωριό

'Οραίμυ κι' έτσι μου δόθηκε η εύκαιρία να παρακολουθήσω μία από τις τρομακτικές ιεροτελεστίες τους, τον άνατριχιαστικό χορό των Φειδιών που διαρκεί έννηνα μέρες το χρόνο, ώστε να μπορούν να παρενρεθούν σ' αυτήν όλοι οι άώχαροσσοποι. Μία μέρα πριν, τα τάγματα της 'Αντιλόπης και του 'Φειδιού είχαν στήσει περιεργούς ναούς σε μία πελώρια έκταση κι' είχαν στολίσει γύρω απ' αυτούς το έδαφος με παρόδοξα σχέδια όλων των χρωμάτων. Ένώ οι πιστοί της 'Αντιλόπης και του 'Φειδιού έκαναν αυτές τις έτοιμασίες, οι ιερείς των Έρυθροδέρμων συγκεντρωνόμην στην 'ερίβας τους έξάγγιζαν τα διάφορα ιερά σκεύη με τον κανόν ένός όλόχρυσου ιερού λιθανιστηριού. Μου είχαν άπαγορεύσει την είσοδο στην 'ερίβας της 'Αντιλόπης, μα κατώρθωσα να μπω στην 'ερίβας των 'Φειδιών, όπου μ' άφησαν λίγα λεπτά να δώ την προετοιμασία του φίλτρου που κά- νει, άινδύνοντες τους κροταλίες. Η κατασκευή αυτού του φίλτρου συνοδεύταν από ιερές χορούς, προσευχές κι' έξοχισμούς. Στο τέλος της τρίτης μέρας οι ιερείς άνέστηκαν από την 'ερίβας με το μυστηριώδες φίλτρο που είχαν παρασκευάσει με τόση υπομονή, το άνακάτεψαν με όσπρο χυμό και με το μίγμα που έκαναν σχεδίασαν πλατείες ζώνες πάνω στα στήθη των πιστών, στις πλατές τους, στα μέρη τους, στα χέρια και τα πόδια τους. Τό πρώι της άλλης μέρας, οι πιστοί πήραν από τον άρχιερέα ένα τσιγάρο, ένα κιαστήριο για φειδίασ πιστιγμένο από φτερά άετού στερεωμένα σε δύο ραβδιά, ένα σασκιδίο με εύλογιμένο άλευρι κι' ένα πέτσινο σακί. 'Ηταν έτοιμοι πειά για το νύγνι των κροταλίων. Κατέβηκαν λοιπόν στις κοιλάδες κι' άρχισαν με τα τσιγάρα να μετατοπίζουν τις βαρείες πέτρες. Σε κάθε χτύπημα άναλάμπαν κι' ένα κροτάλι. Άμέσως, προσφέροντας μερικές προσευχές, έρχονταν πάνω στο φειδιό λίγο ιερό άλευρι, το χτυπούσαν με το παρόξενό ένκεινο μαστίγιο, το έπιναν κατόπιν από το κεφάλι και το βάζαν στο δεξιότανο σασκί.

Όταν οι κυνηγοί γύρισαν στη 'ερίβας (το όροπέδιο) άδειασαν τα βαρέλια που τα φυλάγαν διαρκώς οι ιερείς τους. Άπό τον άρχοντά της φυλής των Χόπς έμαθα ότι είχαν συλλεφθί πάνω από διακόσια κροτάλια κι' ότι τώρα θ' άρχιζε το 'επύσισμο των φειδιών!

—Δεν θά μπορούσα να παρακολουθήσω αυτή την ιεροτελεστία; τον ρώτησα.

—Άδύνατον, μου άπάντησε. Τό σώμα σου θά γεμίσει άμέσως από φούσκες. Θα πρισθί και θά πεθάνεις.

—Μά, άν μου έδινες κανένα φίλτρο, τον παρακάλεσα.

Ο άρχηγός των Χόπς κολακέυτηκε για την έμπιστοσύνη που έδειχνε ένας λευκός στα φίλτρα τους. Μου έδωσε να πω ένα μικρό σαν δηλητήριο ύγρο και μου έλεγε να τον ακολουθήσω στην 'ερίβας. Κατέβηκα λοιπόν σ' ένα μεγάλο δωματίο, σκαμμένο μέσα στον δρόχο, όπου καμιά σαρανταριά πιστοί καθισμένοι τριγύρω έψελναν χαμηλοφώνως προσευχές. Στη μέση της 'ερίβας τρεις γέροι ιερείς πάνω από ένα βαρέλι γεμάτο με νερό φυσούσαν τον κανόν που έβγαζαν από ιερές πίπες. Ξαφνικά άντηχησε η πολεμική κραυγή των Χόπς: «'Ο-ου, δ-ου, δ-ου» κι' ένας δαιμονισμένος κρότος τυμπάνων. Την ίδια στιγμή δύο Έρυθροδέρμοι έβούτηξαν τα χέρια τους στα δοχεία που περιείχαν τα φειδία, βγάλανε καμιά εικοσαριά κροταλίας που σάφραζαν και τους έξοριξαν μέσα στο βαρέλι. Είχε άρχισί το 'επύσισμο των φειδιών. Μετά δύο-τρία λεπτά οι ιερείς έπιασαν τους κροταλίες, έζωνες πάνω στα στήθη των πιστών, στις πλατές τους, στα μέρη τους, στα χέρια και τα πόδια τους. Τό πρώι της άλλης μέρας, οι πιστοί πήραν από τον άρχιερέα ένα τσιγάρο, ένα κιαστήριο για φειδίασ πιστιγμένο από φτερά άετού στερεωμένα σε δύο ραβδιά, ένα σασκιδίο με εύλογιμένο άλευρι κι' ένα πέτσινο σακί. 'Ηταν έτοιμοι πειά για το νύγνι των κροταλίων. Κατέβηκαν λοιπόν στις κοιλάδες κι' άρχισαν με τα τσιγάρα να μετατοπίζουν τις βαρείες πέτρες. Σε κάθε χτύπημα άναλάμπαν κι' ένα κροτάλι. Άμέσως, προσφέροντας μερικές προσευχές, έρχονταν πάνω στο φειδιό λίγο ιερό άλευρι, το χτυπούσαν με το παρόξενό ένκεινο μαστίγιο, το έπιναν κατόπιν από το κεφάλι και το βάζαν στο δεξιότανο σασκί.

Όταν οι κυνηγοί γύρισαν στη 'ερίβας (το όροπέδιο) άδειασαν τα βαρέλια που τα φυλάγαν διαρκώς οι ιερείς τους. Άπό τον άρχοντά της φυλής των Χόπς έμαθα ότι είχαν συλλεφθί πάνω από διακόσια κροτάλια κι' ότι τώρα θ' άρχιζε το 'επύσισμο των φειδιών!

—Θα τους δαγκώσουν, φώναξα με τρόμο στον Που-ου-ου-ου-ου, τον άρχοντά των Χόπς.

—Τό ιερό φίλτρο μάς προστατεύει, μου άπάντησε άδιάφορα. Θα σε μάθω κι' εσύ να μη τα φοβάσαι. Τα φειδία εινε οι πιο σπασί σύντροφοι του ανθρώπου. Άπο το θά της πόσος θά βασανίζουμε κι' όμως δεν μάς πειράζουν!

Και πράγματι, την άλλη μέρα η 'ερίβας ήταν γεμάτη όθιγόνοις Έρυθροδέρμων που είχαν μαζευτή πάνω στις στέγες των σπιτιών γύρω στην πλατεία. Σε μία γωνιά της ήταν μία πύλη από κλαδιά φραγμένη με μία σανίδα γεμάτη

τρίπες που συμβόλιζε την πόρτα του κάτω κόσμου. Τα τάγματα της 'Αντιλόπης, όταν ήρθε η ώρα της ιεροτελεστίας, πλησίασαν αυτή τη σανίδα, την ράντισαν με ιερό άλευρι κι' άρχισαν να χορεύουν γύρω τους, ενώ όλοι οι Έρυθροδέρμοι έψελναν άκατανόητες προσευχές. Έπειτα, όταν σταμάτησε ο χορός, πλησίασαν τα 'Φειδία ντυμένα τις πολυτελείς και παρόξενες στολές τους, χορσισμένοι τρεις-τρεις, σε πολυάριθμες συντροφίες. Η παρόδοξη ένκεινη πύλη είχε άνοιξει τώρα και στο άνοιγμα της στεκόταν άκίνητος ένας ιερέας κρατώντας ένα κροτάλι. Η πρώτη συντροφία των πλησίον κι' η έβασε από τους τρεις Έρυθροδέρμους γονάτισε μπροστά στον ιερέα, δάγκωσε το κεφάλι του φειδιού κι' έπειτα έπιασε τους άλλους κι' άρχισαν να χορεύουν ένα δαιμονισμένο χορό, ενώ το φειδιό σταματούσε και προσπαθούσε να ξεφύγει από το στόμα του. 'Υστερα από λίγη ώρα, όλοι οι πολεμιστά της φυλής των Χόπς, των Νοβάρος και των Παινίς είχαν ένα κροτάλι στο στόμα τους και χόρευαν μέχρις ότου έχασαν τις αισθήσεις τους και πέσαν άναίσθητοι καταγής.

Έτσι τελείωσε η παρόδοξη ιεροτελεστία του 'Χορού των Φειδιών ή όποια καθώς πιστεύουν οι Έρυθροδέρμοι έξευμενίζει τα κακά πνεύματα.

Πριν φύγω όμως από το 'Οραίμυ, ο άρχηγός των Χόπς κρήτησε την έπισχεσί του κι' μ' έμαθε να γητεύω τα φειδία και να τα κάνω τους πιο πιστούς συντρόφους του ανθρώπου. Αυτό το μυστικό μου φυσικά δεν μπόρεσα να το κρατήσω. 'Ηθελα να το μάθουν και οι φίλοι μου. Έτσι έδουσα, όταν γύρισα, στην Νέα 'Υόρκη, τον 'Σύλλογο των γοητών των φειδιών, ο όποιος σήμερα έχει πάνω από πεντακόσια μέλη.

ΟΥ-ΓΑΛΙΑΜ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΓΑΛΛΙΔΕΣ Κ' Η ΙΤΑΛΙΔΕΣ

Ο ξωγράφος Βερνίζανσι, όταν τον ρώτησαν ποιές γυναίκες εινε άνωρρότερες, ή Γαλλίδες ή ή 'Ιταλίδες, άποκρίθηκε:

—Όλες εινε ώριμες. Έχουν όμως την έβης διαφορά: 'Οτι κάτω από το δέρμα των 'Ιταλίδων κυκλοφορεί μόνο αίμα, ενώ κάτω από το δέρμα των Γαλλίδων κυκλοφορεί και γάλα!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ. Βρισκόμασθα στην Ισπανία, κατά το 1809. Οι Ισπανοί, μαζί με τους συμμάχους των Άγγλων, μάχονται εναντίον των Γάλλων επιδρομέων, οι οποίοι θέλουν να τους επιβάλουν ως βασιλιά τον αδελφό του Ναπολέοντος, 'Ι-δωλφ. Τρεις λόγος Σκωτών, ωστόσο, τὸν ὀνόμαζαν ἀρχηγὸν εἰς ὁ μυστηριώδης καὶ ἀνιχνευτικὸς ἀντισυνταγματάρχης Μαθίους Κόμιν, κατασκοπεύοντες κοντὰ σὲ μιά πηγή, μαζὶ μετὰ τὸν ἀδελφὸν αἰχμαλώτους, ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ὁποῖον εἶπε ὡς νεαρὸς Σαμπανέζ. Σὲ λίγο φτάνει στὴν κατασκοπήσει καὶ ὁ νεαρὸς ταχυδρόμος τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατηγείου δὸν Πέτρο ντὲ Ταυφρ, ἕνας ἀρραβωνιστὴς καὶ περιέργος ἀνδρᾶς, καὶ ἀρχίζει νὰ τοὺς διηγείται τὴν ἱστορίαν τοῦ λοχαγοῦ Φάντασμα, ὁ ὅς τις, ὡς φάντασμα, ἐμφανιζόμενος ὡς φάντασμα, καὶ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ λοχαγοῦ δὸν Σαμπανέζ. Καίτοι τὸ μαθητόρημα αὐτὸ βασίζεται στὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς τοῦ Πόλ Λαίτ, γὰρ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ καταρόματα τοῦ λοχαγοῦ Φάντασμα, καὶ ταῖς ἐνδομυϊαίαις, σκεπτικὰς μετὰ τὸν Κόμιν καὶ τὸν Σαμπανέζ, τὰ ὅποια τὸν ἀπέλασαν ἀπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ τῆς Γαλλίας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἐνα βράδυ, ἕνα γαλλικὸ κότερο, ὄρθει στὸ πέλαιος μὴ θαρροῦσα, ἐγκαταλειμμένη στὴν τύχη της, σὸν βράχος τῆς ὁποίας ἦταν ἐκτεταμένος ἕνας ἀνθρώπος δόλυνμος, μισοπεθαμένος, ἀπὸ τὴν πείνα καὶ γεμάτος πληγὲς ἀδεταις πὸς ἕνα θάλασσα γαγγραινώσαν. Πέσσε ἀσκήτη ὅρα ὅπου νὰ τὸν συνεφέρουν στὴ ζωὴ. Ὅταν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, εἶπε τὸν ὄνομα του. Ἦταν ὁ συνταγματάρχης Ρ... ντὲ Κ... ἀλμάλωτος τοῦ Μπάλνεν, τοῦ ὁποῖου ὁ ἀδελφὸς εἶχε πληρώσει ἕνα σεβαστὸ ποσὸ στὸν Πορτογάλου καὶ περιμένει ἄδεια τὴν ἐπιστροφή του.

Ὁ Πορτογάλος, πληρωμένος διὰ φορὲς, ἐπισπύλωνε τὸ ἔργο του ὡς ἐξῆς: γύναιον ἐντελὲς ἐμεινὸς πού κατέφυγαν γιὰ νὰ τοὺς σώσῃ στὴ φελοῦσα του, τοὺς μαχαίρων, καὶ πετοῖσε τὰ πτώματά τους στὴ θάλασσα.

Τὸ ἀδύνατο τῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βαλεαρίδων τοῦ ἐξασφάλισε τὴν ἀπαισιότητα. Ἡ ἐπιχειρήσεις του ἦσαν ἐπιχειρήσεις, τόσο, ὅσο καὶ ἀσφαλεῖς. Γιὰ νὰ προσδοτῇ, χρειάζοντο ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα: ἀποτιμημένους μαχαίρες ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του πού ἦσαν τόσο ἐξασκημένοι στὴ χρῆσιν τοῦ μαχαίριου, μὴ δάσκαλοι ἐγκαταλειμμένη καὶ ὅλες ἡ ἄλλες περιπτώσεις πού ἔβγαιναν σὸν συνταγματάρχην καὶ ἐγλύττωσε.

Ὁ συνταγματάρχης ἠτελόγησε ὅς ἐξήντα τὸν ἀριθμὸ τῶν αἰχμαλώτων, τοὺς ὁποῖους ἐσάραξε καὶ ἐπέταξε ὁ ἰδιοκτήτης τῆς φελοῦσας.

Καὶ ὁ Καμπούρης ἦταν ἕνας ἐπὶ ἐκείνους πού εἶχαν δώσει λεπτά. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ συναντήσῃ προσωπικῶς τὸν ἰδιοκτήτη τῆς φελοῦσας, ὁ ὁποῖος δὲν παραφαινόταν ὁ ἴδιος καὶ τόσο, εἶχε συνεννοηθῇ μετὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ πού τὸν ἔλεγαν Μαθίον, ἕναν πεισιπύ. Ἡ περιγραφή τοῦ Πορτογάλου, τὴν ὁποία τοῦ ἔβγαλε, τὸν ἀνησύχησε γιὰ τοῦ ἔφερε στὸ μαζὶ τὸν Σαμπανέζ, τὸν ἀδελφὸ τῆς πα-

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΙΚΩΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΦΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΛΑ

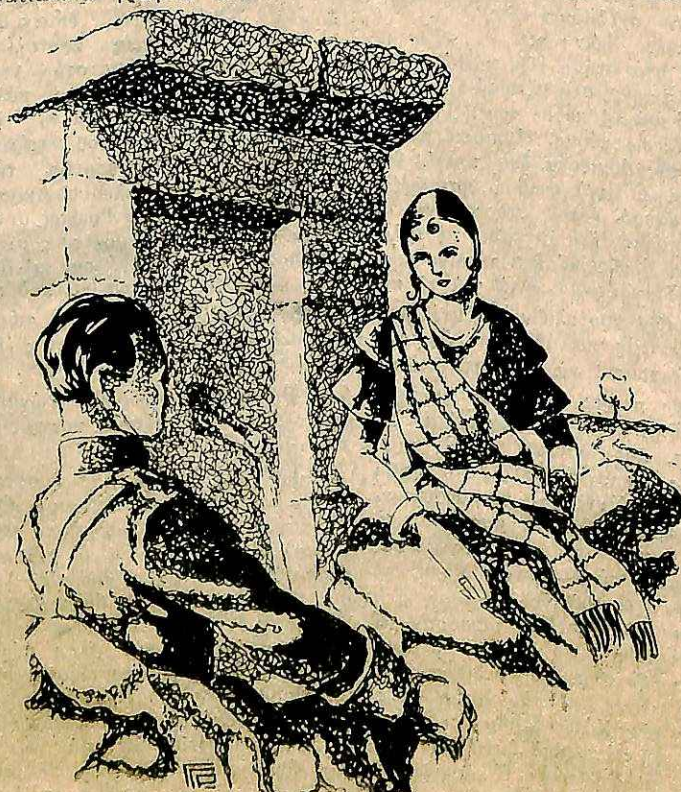

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

ληφῆς κυρῆς τοῦ Γαλιανῆς. Περιέμενε μετὰ ἀνυπομονοῖα νὰ τοῦ κυρίου του, ὅταν ἡ περιπέτεια τοῦ συνταγματάρχου Ρ... σκόρπισε τὴν δυστυχία σὲ κείνους πού ἐνδιαφερόντουσαν γιὰ τοὺς δυστυχισμένους αἰχμαλώτους τοῦ Μπάλνεν.

Καταλαβάνοντες τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἡ φρενὴς τῆς φελοῦσας ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαμπανέζ, ὁ ὅς τις, ὡς φάντασμα, ἐμφανιζόμενος ὡς φάντασμα, καὶ ὁποῖος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τοῦ λοχαγοῦ δὸν Σαμπανέζ. Καίτοι τὸ μαθητόρημα αὐτὸ βασίζεται στὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς τοῦ Πόλ Λαίτ, γὰρ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ καταρόματα τοῦ λοχαγοῦ Φάντασμα, καὶ ταῖς ἐνδομυϊαίαις, σκεπτικὰς μετὰ τὸν Κόμιν καὶ τὸν Σαμπανέζ, τὰ ὅποια τὸν ἀπέλασαν ἀπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ τῆς Γαλλίας.

Πολλὰ γεγονότα εἶχαν διαδραματισθῇ ἀπ' αὐτοῦ ἀφῆσαν τὸν πύργο τῶν Καμπονι, μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Ρόκου καὶ τοῦ Γιβραλτάρ. Τὸ ἀρχαῖο ἀνάκτορο, ἡ κοίτις τῶν Καμπονι, δὲν ἦταν περὶ παρὰ ἕνας σωρὸς ἐρείπων. Ἡ ἀγγλικὴ διοίκησις τοῦ Γιβραλτάρ, ἐπωφελούμενη τῆς πρώτης συγκινήσεως τοῦ πύργου, εἶχε ἐκτελέσει ἕνα σέ-δω, καὶ τὸ ἔκρεφαν ἀπὸ καὶ στὴν στρατιωτικὴ γραφεῖα τοῦ Λονδίνου.

Κάθισαν καὶ οἱ δύο πλάι στὴν πηγή...

καὶ τῆς πολυαγαπημένης του νύμφης, λυγισαμένη τὴν φελοῦσα καὶ ἕνα εἶδος τρέλλας τὸν ἔπασσε. Καθὼς ξανάρε τοὺς Ἀγγλους ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατηγού Μοῦρ, κοντὰ σὸν πύργο του, στὰ βουνὰ τῆς Παλιᾶς Καστίλλας, ἀκρωτήριον μετὰ σ' αὐτὸν καὶ ἔλεγε, ὅτι θὰ ἐνταφιαστῇ μετὰ σ' αὐτὸν ὁ Μέντσια. Ἡ μαρτυρία αὐτὴ ντὸν Μέντσια μετὰ τὴν Λευκὴ καὶ τὴν Ζωακίνα, ἐξοῦσαν ἐκεῖ ἀπομονωμένους, γιὰ τὸ γέρος μαρκήσιος εἶχε ἀποκαρτοῦναι μετὰ τὸν τρόπο τὴν κόρη-σαν ντὲ Σαμπανέζ. Ὅλος ὁ κόσμος τὸν κατηγοροῦσε πὺς σ' ἐνέμενε μετὰ τοὺς Γάλλους ἐξ αἰτίας τοῦ παλίου του μίσους, πού τόσο ἀστοχὰ τὸ εἶχε ἐκδηλώσει, κατὰ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ πύργος στενωχοῦσε τὴς ἀγγλικῆς δυνάμεις. Βρισκόταν μετὰ σ' αὐτὴν ἡ ἰσπανικὴ ἀνταρσία πέρασσε ἀπὸ τ' ἀγγλικά νερά, καὶ κάθε τι πού μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἢ σφαίρα τοῦ ἀγγλικοῦ κανονιοῦ, πρέπει νὰ εἶνε ἀγγλική.

Ἐνα πρωί, ὁ μαρκήσιος Μιλᾶς εἰδοποιήθηκε ὅτι γιὰ λόγους στρατιωτικῶν, οἱ Ἀγγλοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ καταδαφίσουν τὸν πύργο. Τὸ μεσημέρι οἱ καταστροφὴς παρουσιάστηκαν. Ὁ μαρκήσιος πρόφτασε νὰ γεμίσῃ τ' ἀρχαῖα κανόνια τὸν ἐπὶ τῶν πύργου. Ἐπολέμησε καὶ δὲν ἐγκατέλειπε τὸν πύργο τὸν πατέρνα του παρὰ ἀρῶν, ὁ ἴδιος τὸν ἀντιτάξας.

Δὲν ὑπῆρχε περὶ κανένας στὴν Ἰσπανίαν καὶ νὰ παρανοηθῇ. Ὁ μαρκήσιος Καμπονι καὶ ἡ οἰκογένειά του κατέφυγε σὸν ὁμιονίον τοῦ πύργου, τὸν ὁποῖον τὸ ἀπέναντι ἀντιπροσέλαμε, ἐξέντελμα, ἀπὸ δὴ μέσα ἀπὸ τὴς ἱστῆς τοῦ βουνοῦ.

Ὁ μαρκήσιος ἦταν ἀπὸ κείνους πού δὲν μποροῦν νὰ συχωρέουν μὴ προσβολὴ οὔτε σὺς ἀνθρώπους, οὔτε σὴ μοῖρα. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο χυτίσμα τὸν εἶχε πληγεί ἀλγύτητα. Ὁ χαρακτήρας του, πού δὲν φανερώθηκε οὔτε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ γιου τοῦ Ἀγγέλου καὶ τὸν

Ὁ λοχαγὸς ἔφυγε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη μετὰ τὸν ὑπὸ τῆς τῆς Κομιν καὶ τῆς Αἰλίας, τὴν μικροῦλα τὸν ἀδελφὸν, τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο τὴν χρησιμοποίησι. Οἱ τέσσερες δυνάμεις του, ἀναπόσπαστοι περὶ αὐτὸν, ἀποστελοῦσαν τὴν ἀσολοφία του, μεταφωτισμένοι σὲ Ἰσπανοὺς χωρικοὺς. Ὅλοι τοὺς ἤ-εσαν καλὰ τὴν γλῶσσα καὶ τὸν τόπο καὶ πρὸ πάντων, ὁ Πάπ-Ε-στὰς καὶ ὁ Ζὸν Κουάρ, πού εἶχαν παντρεθῇ στὸ Μπαγιὸν διὰ ἀδελφὸς Ναβαρρέζε, πρὸ τεσσάρων χρόνων.

Ἡ στρατιὰ τοῦ στρατηγού Μοῦρ κατεῖχε τότε ὅλη τὴν χώρα ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ Ἀλμπόρχος ὡς τὴν Ἀρένα. Ὅσο ὁ Καίσαρ ἠδύνατο, σὲ φάσιν σὸν πύργο, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον.

Περιέμενε μὴ μετὰ νὰ βγῇ κανένας ὑπὸ τῆς τῆς Κομιν καὶ τῆς Αἰλίας, τὴν μικροῦλα τὸν ἀδελφὸν, τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο τὴν χρησιμοποίησι. Οἱ τέσσερες δυνάμεις του, ἀναπόσπαστοι περὶ αὐτὸν, ἀποστελοῦσαν τὴν ἀσολοφία του, μεταφωτισμένοι σὲ Ἰσπανοὺς χωρικοὺς. Ὅλοι τοὺς ἤ-εσαν καλὰ τὴν γλῶσσα καὶ τὸν τόπο καὶ πρὸ πάντων, ὁ Πάπ-Ε-στὰς καὶ ὁ Ζὸν Κουάρ, πού εἶχαν παντρεθῇ στὸ Μπαγιὸν διὰ ἀδελφὸς Ναβαρρέζε, πρὸ τεσσάρων χρόνων.

Ἡ στρατιὰ τοῦ στρατηγού Μοῦρ κατεῖχε τότε ὅλη τὴν χώρα ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ Ἀλμπόρχος ὡς τὴν Ἀρένα. Ὅσο ὁ Καίσαρ ἠδύνατο, σὲ φάσιν σὸν πύργο, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον.

Περιέμενε μὴ μετὰ νὰ βγῇ κανένας ὑπὸ τῆς τῆς Κομιν καὶ τῆς Αἰλίας, τὴν μικροῦλα τὸν ἀδελφὸν, τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο τὴν χρησιμοποίησι. Οἱ τέσσερες δυνάμεις του, ἀναπόσπαστοι περὶ αὐτὸν, ἀποστελοῦσαν τὴν ἀσολοφία του, μεταφωτισμένοι σὲ Ἰσπανοὺς χωρικοὺς. Ὅλοι τοὺς ἤ-εσαν καλὰ τὴν γλῶσσα καὶ τὸν τόπο καὶ πρὸ πάντων, ὁ Πάπ-Ε-στὰς καὶ ὁ Ζὸν Κουάρ, πού εἶχαν παντρεθῇ στὸ Μπαγιὸν διὰ ἀδελφὸς Ναβαρρέζε, πρὸ τεσσάρων χρόνων.

Ἡ στρατιὰ τοῦ στρατηγού Μοῦρ κατεῖχε τότε ὅλη τὴν χώρα ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ Ἀλμπόρχος ὡς τὴν Ἀρένα. Ὅσο ὁ Καίσαρ ἠδύνατο, σὲ φάσιν σὸν πύργο, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον.

να Μέντσια, καὶ ἡ μαρτυρία ἦταν αἰχμαλώτος σὸν ἴδιο τῆς τῆς σπῆς. Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θυγίῃ ἔξω, οὔτε ν' ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τῆς σὲ κανένα.

Ὁ Καίσαρ γύρισε σὸν ἐπιτελεῖο του, πού εἶχε ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα ἀρραβωνιστὴ σπίτι σὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Ἀπὸ τὸν ὑπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

ψυχὴ μου. Ὅλη μου ἡ καρδιά στερεομένη πρὸς αὐτὴ: Γιατί; Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἀκαταμέτρητης λύπης τῆς ἡ μαρτυρία μου χαμογελοῦσε, σὲ μένα, μὴ φτωχὴ ἀγνωστῇ. Καὶ πάλι, γιατί;

Δὲν τὸ μάντευσε, μικρὴ μου ἀδελφή: ἀπάντησε ὁ λοχαγὸς γα-μωλῶντας. Μοιάζεις μετὰ τὴν με-γάλη τῆς κόρης, τὴν πολυαγαπημέ-νη τῆς καρδιάς τῆς.

Ἄ, ἔκαμε ἡ Αἰλίας, γι' αὐτὸ λοιπὸν. Καὶ ἡ σενιόρα Λευκὴ εἶπε ἡ ἀγαπημένη τῆς μητέρας τῆς:...

Πόσο εἶνε εὐτυχισμένη, καὶ μέσα σὴν δυστυχία τοὺς ἀδελφούς, ἐκείνους πού ἔχουν μὴ τέτοια μητέρα!...

Μίλα μου γιὰ τὴν Λευκὴ, τῆς εἶπε σιγὰ ὁ λοχαγός.

Ἡ ἄλλη, ἐξακολούθησε ἡ Αἰ-λίας, ἡ μικρότερη, ἡ Ζωακίνα εἶπε ἕνα περῆσαν καὶ εὐγενικὸ κορί-τσι, πού ἀντιστέκεται γενναῖα σὴν ἀπελπισίαν.

Μίλα μου γιὰ τὴν Λευκὴ, ἔκα-νε ὁ λοχαγός.

Ἡ Ζωακίνα λοιπὸν μοῦ εἶπε: Ἐγὼ εἶπα σὸν ἐξάδελφόν μου δι-ὰν ἔβρι μετὰ τοὺς γενναίους τῆς Γάλλους, ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ τοὺ ἀνοί-ξω πὺς πόρτες τοῦ πύργου. Κατα-ραμένη νὰ εἶνε ἡ Ἰσπανία πού παραδόθηκε σὺς Ἀγγλους! Ἐν-λογισμένοι ἐκεῖνοι πού θὰ ἐκδικη-θοῦν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀ-δελφόν μου!

Αὐτὴ εἶπε ἕνα κοριτσάκι, εἶ-πε συγκρατητικὰ ὁ Καίσαρ.

Ἄν ἦσαν ἄνδρες καὶ ἂν ἦσαν στρατιῶτες, ἔκαμε μετὰ τῆς Αἰλίας, θὰ ἤθελα γιὰ γυναῖκα μου

Αὐτὴ, αὐτὸ μόνο μοῦ εἶπε, εἶ-πε

Εἶδες τὴν ντόνα Μέντσια.

Ἄγια γυναῖκα, ντόν Καίσαρ! Εἶχε τόσο γλυκερὰ καὶ τόσο πορ-φύρετο! Ἐχε γύρω ἀπὸ τὰ φτωχὰ τῆς μάτια τόσο ἰχνη δακρύ-ων καὶ τὰ βλέφαρά τῆς μούσκειαν, τὴν ὥρα πού μοῦλεγε: «Ἡ δυστυ-χία ἤρθε σὸν σπίτι μας, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σκοτώθηκε ὁ Ἀγγέλος, τὸ πολυαγαπημένο μου παιδί, ὁ σθεναρὸς τῆς γενιᾶς μας καὶ τοῦ αἵματος μας. Ἡ δυστυχία μας λέ-γεται Ἀγγέλιος. Ὁ Θεὸς χύτησε τὸν σῆμα μου μετὰ τῆς καὶ θὰ πεθάνωμε ὅλοι, ἐμεῖς, οἱ Καίσα-νι, σὲ λίγο μετὰ τὸν κατὰ θάνατο...

Πές, κόρη μου, σὸν εὐγενὴ ντό, πού σὲ στέλνει, πές τὸν πατρί τῆς καλὴς μου φίλης, πὺς θὰ τοῦ χρωστῶ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴς προ-σώθειάς σου. Ἡ καλὴ τῆς ζωῆς φίλης δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε γιὰ μᾶς. Ἡ καταδίκη μας εἶνε ἀ-μετάκλητη»

Ἐνὸς ἡ ντόνα Μέντσια μοῦ μι-λοῦσε, τὰ μάτια τῆς ἦσαν κορυ-φωμένα ἐπὶ τὸν καὶ μοῦ φαινότανε πὺς ἡ φωνὴ τῆς ἐναρμόνιζε τὴν

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

Ἡ Αἰλίας μεταφωτισμένη σὲ χωρική καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς τῆς πύργου εἶχε μάθει ὅτι τὸ μόνο πρό-σδοξο σὸν πύργο, ἦταν μὴ χωρική, ἡ ὁποία πῆγαν τὸ γάλα.

ἕνα κοριτσάκι σὸν τὴν Ζωακίνα ντὲ Καμπονι...

Ὁ ταχυδρόμος ἐδῶ σταμάτησε τὴν ἀρρήσιν του γιὰ ν' ἀδείαζε τὸ ποτήρι του. Μεταξὺ τῶν ἀκο-σῶτων του, δύο πρὸ πάντων προ-σταθεύσαν νὰ μὴ τοὺς ξεφύγῃ, οὔτε μὴ λέξῃ ἀπ' ὅσα ἔλεγε. Αὐτοὶ οἱ δύο καθόντουσαν διπλά-διπλά σὸν τραπέζι, ἴσοι σὸν θαμνὸ καὶ σὴν ἡλικία: Ὁ ἕκτωρ ντὲ Σαμ-πανέζ καὶ ὁ Σκωτὸς ἀξιωματικὸς Ἐδουάρδος Γουέλσλεϊ, θύελε κα-νὲς πὺς καὶ οἱ δύο προσπαθοῦσαν νὰ κρύβουν ἕνα αἰσῆμα περηφάν-ειας καὶ εὐχαριστίας.

Ἡ ἱστορία τραβᾶ ἀκόμα, ἐξέντελμα, εἶπε ὁ σενιόρος Πεν-τελλος. Δὲν νιστάζετε; Ὅχι! Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν φιλοφροσύνη σας. Ἐγὼ ὁμολογῶ πὺς ἐλπίσθηκα νὰ φτάσω σὸν τέλος.

Ἡ Αἰλίας λοιπὸν εἰσάκουσε, τέλος τὴν ἐπιθυμία τοῦ λοχαγοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν Λευκὴ.

Εἶχε μὴ μέσα σὴν καμάρη τῆς Λευκῆς. Ἐκεῖ ὄρθει τὴν Λευκὴν, κάποιον καὶ περῆσαν. Τὰ ὅραία μάτια τῆς ἔλαμναν μὴς ἀκούσε-το δὸν καὶ τὸν Καίσαρ, μὴ ἡ λεί-ψη τοὺς ἐσθίονε ἀμέσως σὲ μὴ ἔλ-θεθι ἀπελπισία.

Ἡ Λευκὴ εἶπε σὴν Αἰλίας: Ἄν ὁ ἐξάδελφός μου ἦρθε γιὰ μένα, εἶμαι ἔτοιμη νὰ φύγω μαζὺ του ἀπ' αὐτὴν τὴν φιλότη-τά πού με σκεπάζει.

Ὁ Καίσαρ ἔβγαλε μὴ κραυγὴ χαρᾶς: Αὐτὴ, αὐτὸ μόνο μοῦ εἶπε, εἶ-πε

Γιὰ ποῖον μιλάς, Αἰλίας; εἰ-πὴς ὁ Καίσαρ ταρῶντος.

Μιλῶ γι' αὐτὸν πού ποτὲ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω, ἀν καὶ δι

χρικό πουλί γύρω απ' τη φωλιά που εστέγαζε τα θύματά του. "Επρεπε να διασπεί. "Ο Καίσαρ ήξερε από μια άτακτα πείρα ότι "Εκείνος δεν έχανε τον καιρό του.

—Οδήγησέ με, είπε στη Λίλιας, στο μέρος όπου είδες αυτόν τον άνθρωπο.

"Η Λίλιας άρχισε να τρέμει, εκείνη που δεν ήξερε τι θα πηφόβος. "Επεσε στα γόνατα και ψιθύρισε :

—Κύριε, ή καρδιά μου μιλάει κάθε φορά που ένας κίνδυνος σ'απειλεί. Το θούνο είνε γεμιστό από έχθρους σ'α. "Η μικρή αδελφή σ'α δεν έχει παρά μόνο έσας.

Την έστρωσε δίνοντάς της ένα φιλήρησιμο και της ξανάει :

—Οδήγησέ με, Λίλιας !

"Ο Καίσαρ ήταν μεταμορφωμένος καλά και καλά όπισθισμένος. "Ο κίνδυνος δεν ήταν γι' αυτόν και τόσο μεγάλος. Πολλές άλλες φορές, ως τώρα, είχε περάσει για "Ισπανός στους ίδιους τόπους "Ισπανούς. Είπε αλήθεια πως πήγαινε προς καταδίωξη άγνωστον έχθρον, κι' εκείνη δεν τον γνώριζαν κι' όσο γι' αυτό το ζήτημα διασύντονταν ίσα.

Σε μια στιγμή ο Καίσαρ είχε καταρτίσει το σχέδιό του. Θα προτιμούσε ν' αποφυγή την σύγκρουση, γιατί ή μόνη του σκέψης ήταν πως να σώσει την Λευκή, μα μια φορά που τώρα ή τύχη έβγαζε στον δρόμο του τον μυστηριώδη του αντίπαλο που τόσο τον είχε αναζητήσει, δεν έπρεπε να κάνει πίσω. "Η ήμερα εκείνη ίσως θα έκοβε με ένα χτύπημα τον κόμπο του παρελθόντος και τον κόμπο του μέλλοντος.

"Η Λίλιας τον οδήγησε μέσα από πολυάριθμα μονοπάτια που έφεραν ως τους σωρούς των θράχων, οι οποίοι εδέσποζαν της μεσημβρινής πλευράς του πύργου. "Ο άγνωστος φυσικά δεν τους έπεριμενε εκεί, μα άπάνω στην άμμο του ψηλότερου θράχου φαινότανσαν τα πατήματα ενός ποδιού που φορούσε σκωτσέζικα παπούτσια.

"Ο Καίσαρ τα είδε, είδοποίησε τον Καμπούρη, ο οποίος έτρεξε επί τη έχνη του σκωτσέζικου υποδήματος, ακολουθούμενος από τα τέσσερα λαγωνικά του Καίσαρος, τους τέσσερες δραγόνους του. Οι δραγόνους έχουν τοίτο το προσέτημα: ότι είτε πεζοί, είτε καβαλλάρηδες έχουν την ίδια άξια.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας πορεία, έφτασαν σ' ένα μικρό δάσος, ή μέση του οποίου ήταν άδεντρο. Πρόσφατη κατασκήνωσις άτουγγάνων σ' αυτό το μέρος φανέριαν ή φωτιάς που έκάντιζαν άκόνια. Τό χόρτο ήταν παρτού άναστατωμένο.

—Αυτό το πάτημα, είπε ο Καμπούρης στον Καίσαρα δέχνοντάς τον τ' άγκυρία κάποιου ποδιού γιμνού, είνε το ίδιο που ήταν και στον δρόμο του πύργου των Καμπανίλ στο Γιβραλτάρ, που τό είδαμε πριν από την πέτρινη πόλιν. Είπε της "Αντιόχας, της "Υψηλής Γυναίκας.

Οι τέσσερες δραγόνους έφρασαν τώρα τα περίχωρα.

—Νά κι' ή περιττήσιμ "Εκείνοι, έξακολούθησε ο Καμπούρης, φαίνεται πως συνεοργάστηκαν οι δύο τους εδώ, γιατί δεν βλέπω παρά μόνο τα θύματά τους. Κανένα

θύμα άδιάρρητο τρίτου, δεν φαίνεται γύρω από τη φωτιά τους... Νά και διάφοροι χαρακτήρες χαράχονται στο χώμα, μα δεν διαβάζονται γιατί τό πόδι του Σκώτου έξαράνισε τους άριθμούς και τα γράμματα. Κύριε, να αϊτοί πάλη γύρω από τον πύργο των Καμπανίλ, όπως την άλλη φορά στο Γιβραλτάρ. "Εχετε τα μάτια σ'α τέσσερα, άν έχετε να υπερασπιστήτε κανένα.

Τό βλέμμα του λοχαγού δεν μπορούσε να ξεκολλήσει από τους χαρακτήρες τους χαράχμενους άπάνω στην άμμο. Τρεις μόνο λέξεις έμειναν άκόμα στο κέντρο μιας γραμμής της οποίας ή άρχή και τό τέλος είχε σβυστή από τό υπόδημα του Σκώτου κι' ο Καμπούρης μετέφρασε ως έξης αϊτες τις λέξεις: «...ή ά δ ε λ φ έ ς τ ο υ...»

—"Εχουμε δύο να σώσουμε ! ψιθύρισε ο Καίσαρ.

"Ως τη στιγμή εκείνη ο έγωισμός του έρωτός του δεν του ύπαδείκνε σχετικά παρά μόνο τη Λευκή.

Γιά να ακολουθήσουν τα έχνη της φυλής των άτουγγάνων που είχε προηγουμένως κατασκηνώσει εκεί, δεν θα δυσκολευόντουσαν και πολύ. Οι άνθρωποι, τα ζώα και τα άμάξια είχαν χαράξει ένα αληθινό δρόμο στην άμμο που έφερε προς τα βορειοανατολικά.

"Επίσης τα έχνη του Σκώτου φαινότανσαν και αϊτά διευθυνώμενα προς την πεδιάδα, από την όποια και είχε έρθει, γιατί τα πατήματά

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο ζωγράφος Ρομπινς

του και της "Υψηλής Γυναίκας, χωρίζονταν στο ίδιο μέρος της κατασκηνώσεως. Τα θύματα του Σκώτου και τα θύματα της φυλής, άποφραγμένα έσχημάτιζαν μια δρομή γονία.

Τη στιγμή που ο λοχαγός ήθελε να ξαμολυθή πρώτα επί τα έχνη των άτουγγάνων, έλπιζοντας να πάση κανένα που θα βραδυπορούσε και να του άποσπάσει όλα ή και μέρος των δσων ήθελε να μάθει, ο Πίτι-Έστάς κι' ο Σαρελόνι φάνηκαν γυρίζοντας.

—Μην κάνετε τον κόπο να ψιέετε γι' αυτούς, φώναξε ο Πίτι-Έστάς, τάχνάκια τους χάνονται, δυό-τρία μίλια μακριά από δα, μέσα σ' ένα σύμπλεγμα θράχων και ξεροζυμμένους έλάτων, όπου ούτε ο διάβολος δεν θα μπορούσε να τους ξανάβρει.

—Αν δεν έμπήκαν μέσα στη γη, έπρόσθεσε ο Σαρελόνι, αϊτό θα πη ότι πέταξαν.

—Τόν-νού σ'α ! άκούστηκε από μακριά ή φωνή του Ζάν Κουτάρ και συγχρόνως ο Λαλέρ κατακλινώνας από την καταφρεσία ενός θράχου ήρθε κι' έπεσε μπρός στα πόδια του λοχαγού.

—Σιωπή ! είπε δάξοντας τό δάχτυλό του στο στόμα. Πρέπει να κάνουμε τους πεθαμένους!

Και καθώς έτελείωνε την φράση του, ο άνεμος έφερε σ' αυτιά τους τους ήχους μιας σκωτσέζικης γκάιδας. Οι φίλοι μιας ωλής πρόφρασαν να κυρτωθούν πίσω από τους θάμνους του δάσους. Οι παρδαλό-

χοραιοι μανδύες ενός λόχου Σκώτων Γρεναδιέρων φάνηκαν μέσα άν τα φύλλα, σε μικρή άπόσταση από αυτούς.

—"Εκείνος είνε μαζί τους; ρώτησε ο λοχαγός την Λίλιας, ή όποια είχε σπύσει να τον συναντήσει στο μέρος αυτό.

—Όχι, απάντησε ή μικρή.

Σε λίγο ώρα οι Σκώτοι είχαν κατασκηνώσει στην πεδιάδα. Τότε ο λοχαγός κι' οι άντρες του έβγιναν από τον κρυφώνα τους και ψηλά από τους θράχους που εδέσποζαν της πεδιάδας μπόρεσαν να παρακολουθούν τους Σκώτους. "Ηταν μια εύχαρίστησι, σ' αλήθεια να βλέπει κανείς όλους αυτούς τους καλούς ανθρώπους, νέους, κόκκινους, δρασερούς, καλοθρεμμένους, να έγκαθίστανται εκεί όπως στο σπίτι τους και να τρώγουν με παρρησιώδη όρεξι.

Βλέποντας τό συμπόσιό τους, οι δραγόνιοι μας έκαναν τα δόντια τους σ'α σπαθιά, μα στο μυαλό του Καίσαρος άλλο πράγμα ήτανε μέσα. Λιέταξες τους δραγόνους να ξαναγυρίσουν στο δάσος, ενώ αϊτός με την Λίλιας τράβηξε προς την πεδιάδα. Μερικά σπίατα ύψωνόντουσαν στους πρόποδες του θού-νου. Στη Λεόννη δεν ύπαρχει σπία χωρίς κιθάρα και καστιανέτες.

"Ο λοχαγός άγρόρασε καστιανέτες για τη Λίλιας και μια κιθάρα για τον έαυτό του και τράβηξε κατ' ευθείαν προς τό στρατόπεδο των Σκώτων. "Η σάρπα της Λίλιας, άναδιπλωμένη γύρω από τους άμους της, έκρυβε τό πρόσωπό της. Σ' ένα λεπτό κατόπιν βρισκότανσαν περικυλισμένοι από τους Σκώτους Γρεναδιέρους, οι όποιοι δεν χορταίνον να βλέπουν ισπανικούς χορούς.

"Η σάρπα της Λίλιας, όπως είπαμε, ήταν άρκετά πυκνή όστε να κρύβη τα χαρακτηριστικά της, μα εκείνη μπορούσε να βλέπει έξάφρατα μέσα από τις δαντέλλες της. Για να δικαιολογήσει αϊτό τό σκέπασμα του προσώπου της, προοραίστηκε πως είνε μωσαμβανή Μαυριτάνα, πράγμα που την έκανε να γλυτώσει κι' από τα άδωα πειράγματα των άρειων γρεναδιέρων. Καθώς δέ ο σύντροφός της παρουσιάστηκε με άκάλυπτο πρόσωπο, δεν προκάλεσαν καμιά ύποψια.

Δεν λέω, τέλειαναι, πως αϊτό που έκαναν, φέροντας την λεία στο στόμα του λίκου, δεν ήταν τυλιμρό, αφού μάλιστα ο λοχαγός ήταν βέβαιος πως ο Σκώτος βρισκόταν μεταξύ των στρατιωτών εκείνων. Μα αϊτό άκριβώς τον έφερε εκεί. "Ηθελε να τ ό ν δ ή.

Στον λοχαγό έπήγαν περιφρημα τό ισπανικό κοστούμι του. "Ηταν ένας τέλειος κιθαρωδός και ο χορός του ποσειάλεσε περισσότερο από μια φορά τον θάνασμό του συνάγγματος. "Όσο για τη Λίλιας, μιλήστε στη Μαδρίτη για την Ντοντέλλα και θ' άκούσετε θαύματα. Οι Σκώτοι τη φανταζόντουσαν έπεροχη μέσα απ' τη έσάπια της και μόλις ή καστιανέτες της άρχισαν να ρυθμίζουν τό χορό, ή διηγυρι έμβουσιάζτηκε τόσο πολύ όστε ή βωιδινές μπριτζόλες ξεκρίστηκαν.

"Όλες ή σκηνές άνοιγαν, ή μια ύστερα απ' την άλλη. Τό στρατόπεδο δόλκλιορο, εύγενείς και άπληρέτες, στριμωγνότες γύρω από

τους χορευτές. "Ο ένθουσιασμός ήταν άπεριγραπτός. "Όταν ο χορός έφερε κοντά τους δύο χορευτές, ο Καίσαρ ρωτούσε τη Λίλιας:

—Βλέπεις πουνενά τον Σκώτο; Κι' ή Λίλιας τον άναζητούσε μέσα απ' τις δαντέλλες της έσάπιας της, μα ο Σκώτος δεν φαινότανε πουνενά.

"Όλες ή σκηνές άνοιγαν, ή μια ύστερα απ' την άλλη. Τό στρατόπεδο δόλκλιορο, εύγενείς και άπληρέτες, στριμωγνότες γύρω από

τους χορευτές. "Ο ένθουσιασμός ήταν άπεριγραπτός.

"Όταν ο χορός έφερε κοντά τους δύο χορευτές, ο Καίσαρ ρωτούσε τη Λίλιας:

—Βλέπεις πουνενά τον Σκώτο; Κι' ή Λίλιας τον άναζητούσε μέσα απ' τις δαντέλλες της έσάπιας της, μα ο Σκώτος δεν φαινότανε πουνενά.

"Όλες ή σκηνές είχαν άνοιξει, όλες, έκτός μιας. Της σπουδαιότερης, αϊτής δηλαδή που φαινόταν πως άνηκε στον άξιωματικό διοικητή του στρατόπεδου. Αϊτή μόνο έμεινε κλειστή, με τον σκοπό στην πόρτα.

—Διάβολε ! είπε ένας άξιωματικός που χτυπούσε τα χέρια του σαν μανιακός, ο ταγματάρχης δεν θα την προσωπική του άσφάλεια, μα έδω τό μέρος ήταν τέτοιο που να έμπνέη έμπιστοσύνη και στον πιο μισρόφυχο. Σε περίπτωση ύποποησεως, είχε τόια καταφύγια, γιατί τρεις δρόμοι διεσπάρωνόντο στη γωνία του πύργου, όπου μπορούσε ν' άμυνθή άπόρίτος.

Σε περίπτωση πάλι έπαθσεως, ο έχθρός έπρεπε να μείνη μέσα στο φως, ενώ ο Καίσαρ θα ήταν άθε-

τος. "Ο ταγματάρχης άπουσίαζε όλη την νύχτα. Κι' άπότε την νύχτα έχει πάλι δουλειά.

"Η άπόπειρα του Καίσαρος δεν είχε πετύχει. "Αναγκάστηκε λοιπόν να σημάει άποχώρησι, συναποχωρίζοντας μια χούφτα σελλίνα, πρόσφορα των καλών κι' ευγενικών Σκώτων που δεν μπορούσε να την άφρηθή χωρίς να προδοθή.

"Ηξερε μόνο ότι ο ταγματάρχης — ο μόνος άνθρωπος που δεν μπορούσε να δη στο στρατόπεδο — είχε δουλειά ά π ό ψ ε.

"Ο ήλιος έβλινε προς τον δόξοντα, όταν ο Καίσαρ κι' ή Λίλιας έξαπτήσαν τον δρόμο του βουνού. Δεν έμεινε πια καιρός για να ξαμολυθούν και πάλι στα έχνη των άτουγγάνων. "Ο Καμπούρης κι' οι τέσσερες δραγόνιοι έστράφηκαν στο έρεισισμένο σπατάκι για να έτοιμάσουν τάλλιο, ενώ ή Λίλιας, ενάντια στην καρδιά της, άνέβαινε στην κορυφή του λόφου που ήταν άπέναντι στον πύργο, για να βάλει στην κορυφή του, όσο ήταν ήμερα άκόμα, ένα σινάλο, που είχαν συμφωνήσει με την Λευκή.

—Ακόμα μια φορά, μόλις νύχτανε, ή λοχαγός Καίσαρ έμάζεψε τό μικρό του στρώμα στο ίδιο μέρος, όπου βρισκόμαστε τώρα, για να καθορίσει τό έργο του καθενός. "Η Λίλιας δεν ήθελε να τον άφρη μόνον, μα ήταν άναγκαστο να μείνη σ' ένα σύνδεντρο, στους πρόποδες του βουνού, για να φυλάξη τ' άλλο-γα.

"Ο Καμπούρης έπρεπε να έπιβλέπει προς τό στρατόπεδο των Σκώτων, ενώ οι τέσσερες δραγόνιοι βρισκότανσαν μεταξύ αϊτού και του έχθρου του. Θα έπρεπε να είνε έξαιρετικά γενναίοι αϊτός ο έχθρός και να πατήση στα πόδια των σκοπών του Καίσαρος για να φτάσει ως αϊτόν.

"Η φρε είνε μεγάλες, όταν είνε κανείς μόνος μέσα στην νύχτα και περιμένει. Τό ρολόι του πύργου άνάγγεινε κάθε τόσο με τη δραχμή και μεταλλική φωνή του τό πέραςμα της ώρας. Ούτε ένα φύσημα της αβρας δεν έσάλευε τα ξερά χόρτα, τα φυτρωμένα στα πλευρά του θράχου, ούτε τα φυλλώματα των δέντρων έκουνόντουσαν κι' οι άνεμοδείχτες του πύργου σάπταναν. "Ηταν μια γαλήνη βαθιά, πένθιμη, που σού έσφιγγε την καρδιά.

Δεν είνε άνάγκη να σ'α ξαναπώ ότι όλοι τους ήταν πιστοί κι' άφροσώμενοι στον λοχαγό.

"Ηταν μια νύχτα χωρίς φεγγάρι. "Αμέσως μόλις βασίλεψε ο ήλιος οι σκοπιοι έπιασαν τα πόστα τους, ενώ ο Καμπούρης, έποντας μέσα στα χόρτα ές άπόστασι πέννηντα θημάτων από την άγγλική κατασκήνωσι, παρακολουθούσε με τό διαπεραστικό τό βλέμμα όλες τις κινήσεις που έκαναν οι Σκώτοι.

"Ο Καίσαρ, ο ίδιος, περίμενε με άκίνητο έκπνευσμα άπ' τον μικρό έργο του Καμπούρη.

Κάτι που έβλεπε προς τον δρόμο που περνούσαν κάτω απ' τον πύργο, έβωνε την πεδιάδα της Λεονής με την πεδιάδα της Παλλης Κασιλλης, ή, αν σ'ας άρέσει καλύτερα, τη Σαλαμάνκα με την Ταλαβέρα, ντε-λά-Ρένα.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

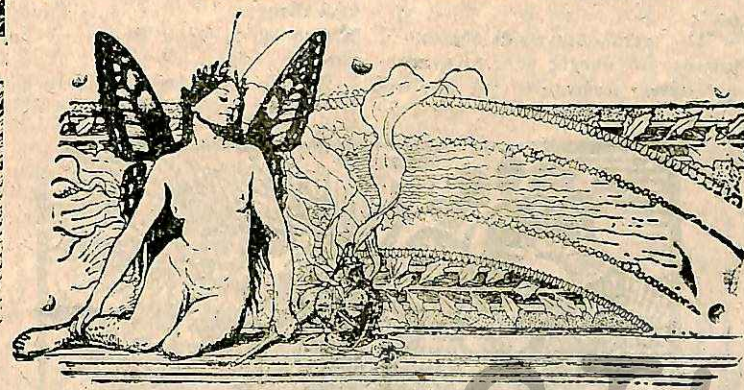
Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

Κανένας δεν μπορούσε να διασχίση ή να περάση αϊτόν τον δρόμο, χωρίς να τον δη ο Καίσαρ.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΛΑΦΑΡΓΚ

Ο Γουλιέλμος Α', βασιλεύς της Πρωσίας και πατέρας του Φρειδερίκου του Μεγάλου, δεν φιμωόταν μονάχα για την εξωφρενική φιλαργυρία του, αλλά και για την μανία που είχε να παριστάνει το ζωγράφο, μονότονι δεν είχε καθόλου ταλέντο.

Για να ικανοποιηθούν λοιπόν το πάθος του αυτό, είχε τροποποιήσει σε άτελει ένα άπομορο κίονι του βασιλικού κήπου, κι' εκεί κλεινόταν άρκετες ώρες κάθε μέρα, μονοτονώντας πανιά και σπαταλώντας αλλότρια τα χρώματα: Αυτή αλλοσιε ήταν η μοναδική σπατάλη, την οποία επέτρεπε στον εαυτό του ο φραγκόδωτος από την ταγκουνιά κι' ικανότητας κατά τα άλλα εκείνος μονάρχης.

Ένα πρωί, στο κίονι-άτελει, θροσκάντο από ώρα ο νεαρός 'Ερρίκος Κοσμώ, ο επίσημος με άλλα λόγια «χωροματορφόρος» της Αυτού Μεγαλειότητος. 'Ακαταπάνητος, έτοιμάζε τα χρώματα, έπλενε τα πανέλλα, καθάριζε τις παλλέτες, και τακτοποιούσε όλα μέσα στο άτελει, για να τα βρή έτοιμα ο βασιλεύς, μόλις θά έφτανε.

Κάθε τόσο όμως, στεκόταν σαν άφηρημένος, έστηνε το αυτί του, και φώναζε ύστερα:

—Φρίτς, φαίνεται ή δεν φαίνεται, άκου...!

—Δεν φαίνεται, 'Ερρίκο! ή παντούσε μια θροσερή παιδική φωνή από το βάθος του κήπου. Ένα σύννεφο θλίψεως σκίασε τότε το άμορφο πρόσωπο του νέου, και, σκιάοντας το κεφάλι, συνέχισε άνορεχτα τη δουλειά του.

Ξαφνικά, αντίλησαν θιαστικά θήματα στην άμμο της δεινροστομίας κι' ή λαχανιασμένη μορφή του Φρίτς φάνηκε στο κατώφλι της πόρτας διπλάφυνη.

—Φάνηκε, αδελφούλη μου! ξεφώνισε με λαχάρα. 'Ερχεται!...

—Μπαρό, Φρίτς! είπε ο 'Ερρίκος στον μικρό αδελφό του, άκτινοβολώντας από χαρά. Και τώρα τρέξε πάλι στην θεία σου! Το μάτια σου δεκατέσσερα, όμως!...

Πραγματικώς κάποιος φάνηκε στην άμμο της δεινροστομίας, όχι όμως ο βασιλεύς, όπως θά περιμένετε βέβαια. Αυτός που φάνηκε ήταν μια θροσερή κοπέλλα, τέλειος τύπος ξανθιάς γερμανικής καλλονής, ή οποία, ορχιζόταν σε λίγο στην άρχαλιά του νέου ταραγμένη από την απλότητα της.

—Είμαστε μόνοι! ... φημίρισε, άρου πρώτα του πρόσφερε τα χείλη της κι' άλλαξαν ένα παιδικό φιλημα.

—Πούχασε, άγάπη μου! άποκάθηκε ο 'Ερρίκος, κρατώντας την άσπρη στην άρχαλιά του. 'Ο Φρίτς παραφύλαξε, και μόλις φανή κανένα, θά μας ειδοποιήσει με τρόπο... Πούχασε... Μά, έσύ είσαι χλωμή... 'Αναστατωμένη... Τι σου συμβαίνει!...

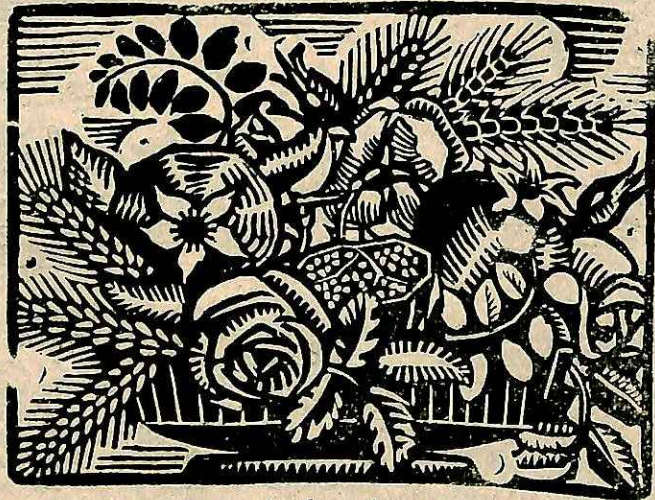
—'Αλλόμονο, άγαπημένε μου! τραύλισε ή νέα. 'Ο μπαμπάς μου με παντρεύει... Ναι... Χθές βράδυ, στην δειξίση των άνακτόρων, με είδε ο κύριος Κάννιπεργκ, ο ίδιος άίτερος γερμανικός του βασιλεύς, και του άρεσε διατυχώς... Όχι, με τί άηδία έβλεπα το χοντροστρογγύλο κορμί του να φρονιάζει από το λαχανιασμένο, καθώς έτρεχε κοντά μου διαρκώς... Και τί φράξη

μου προκαλούσαν τα περημένα μάτια του, τα όποια δεν έπαιναν να με κοιτούν με πόθο!... 'Αφού τέλος άπελάσθηκε από μένα, έτρεξε τον πατέρα μου και με ζήτησε από αιτών!...

—Κι' εκείνος; τη ρώτησε με άγωνία ο 'Ερρίκος.

—'Αλλόμονο... Δέχτηκε... Με παρήλασαν, άγαπημένε μου... 'Ο πατέρας μου θέλει να πάρη την θέσι του 'Αρχιεπισκόπου της Αύλης που είχε κενή, γιατί ο βασιλεύς από ταγκουνιά δεν διορίζει κανένα σ' αυτήν, για να μην του πληρώνη άναγκαστικά τις άδοχοχές απ' το ιδιαίτερο ταμείο του... Κι' ο κ. Κάννιπεργκ, που ειναι πανίσχυρος, ύποσχέθηκε στον πατέρα μου να ύποστηρήξη την δική του ύποσηριότητα... Καταλαβαίνεις τώρα;

—Ω! καταλάβαινε και πολύ καλά μάλιστα, ο άτυχος νέος. Και προηγουμένως άγωνιούσε για την τύχη του ειδικού του με την θελ-

κτική Καρολίνα, την μοναχική κόρη του βασιλικού του βασιλιά Παννέβιτς. Σάν άντερο του φαίνεται και πριν, ή πιθανότατα να παντρευτεί αυτός — ένας άτιλός και φτωχός νέος, σχεδόν ύπηρετής των άνακτόρων — την κόρη του ύπερηφάνου έκείνου εϋπατρίδου. Την άγαπημένη του την ποθούσε ο πανίσχυρος γερμανικός της Μεγαλειότητός του, την ζήτησε γυναίκα του, και μάλιστα σ' έναν τέτοιο άντίπαλο ο 'Ερρίκος δεν μπορούσε να κάνει τίποτε...

—Για έλα δώ, θρέ άρχισε!... 'Ελα δώ, θρέ τσαλατεταινέ!... 'Εγώ νόμιζα πως διάβαζες κάπου το μάθημά σου, κι' έσύ κοιτάξεις ξέννοιαστος στον κήπο!

Η επιληπτική αυτής φράσης, τις όποιες συνώδευαν φωνήσες παιδικές πόνοι, έκαναν τους δυο νέους να σιωπήσουν από τρόμο.

—'Ο βασιλεύς!... φημίρισε ο 'Ερρίκος. 'Ερχεται ο βασιλεύς, και είδε φαίνεται τον αδελφό μου που παραφύλαγε!... Φύγε, Καρολίνα μου, κι' ο Θεός βοηθός!...

—Τον καίμενο τον Φρίτς! φημίρισε ή Καρολίνα, γλιστρώντας θιαστικά έξω απ' το κίονι. Για το κατήρι μας, τα τραβάει αυτά!...

Άνάσανε με άνακούριση ο 'Ερρίκος σαν έμεινε μόνος. 'Ηταν καιρός, γιατί άμέσως μπήκε στο άτελει του ο τραχύς μονάρχης, σέρνοντας ξοπίσω του τον άμορφο Φρίτς, τον όποιο τραβούσε απ' το αυτί. Και λίγα θήματα πιο πίσω άκολούθουσιν με σεβασμό τον βασιλέα ο γερμανικός του Κάννιπεργκ, ο ύποσηριος γαμπρός της Καρολίνας κι' ο πατέρας της, ο θροσός Πάννιβιτς.

Με κέφι ο Γουλιέλμος Α' κάθισε σε μια πολυθρόνα, χωρίς όστόσο ν' άφήση το αυτί του Φρίτς, ο όποιος ξεφώνιζε:

—Τό ξέρω το μάθημά μου, Μεγαλειότητε... Τό ξέρω... Τίμωθα πρώτα, κι' ύστερα γήνα να παίξω!...

Μά τα δεινροσμένα μάτια του, γυρισμένα προς τον άνήσχο αδελ-

φύ εϋπατρίδα ξεροκατάπιναν με άμνηχανία, ο Φρίτς έτρεπε για μένο αυτί του, ενώ ο βασιλεύς έξακολουθούσε να χαχανίζει. Επ' τέλους έπαψε άποσιτα τα γέλια και με εϋθυμο τόνο στην φωνή του, είπε:

—Φίλτατέ μου Κάννιπεργκ, κι' έσύ φίλτατε θροσόνε, τα βλέπετε αυτά τα δυο παιδιά!... Μου χρωστούν το παν... Μου τα άφησε μικρά ο πατέρας τον, ένας παλιός πιστός ύποκάμος μου, όταν πέθανε... Για χάρι του πατέρα τους, τα κράτησα κοντά μου, και τ' άνατρεφω, όπως και το ίδιο το παιδί μου... Μά πάντα άκουσα την άλήθεια απ' το στόμα τους... 'Όταν ρώτησα μόνά μερα αυτόν έδώ τον πιστόν μου Φρίτς, πως του φαίνομαι, έφρασε τί μου άποκρίθηκε... Μου έλεγε με τό άρελές κι' ειλκιρνές παιδικό του ύφος:

«Καλώς είστε, Μεγαλειότητε, μά λίγο κοινωλή»!... Άκούτε!... Χαχαχά!... Με έλεγε κοινωλή, μά άλήθεια δηλαδή, την όποια δεν θά άκούγα από κανέναν άλλοιό μου το στόμα!... Κι' ο 'Ερρίκος πάλι, έφρασε τί μου έλεγε, μά άλλη μερα!... 'Η, καλύτερα... Σταθήτε να διώξουμε πρώτα τον μικρό!...

Και γυρίζοντας προς τον Φρίτς, και χαϊδεύοντας τα μαλλιά του, έλεγε με κερική ειρωνεία:

—Άφρασε μας έσύ, διαβολάκι... Ξαναπήγαμε πάλι κει κάτω στην θέσι σου, και... κίτταξε να είδοποιήσης άμείσως τον αδελφό σου, μόλις φανή ή δεσποινίς Καρολίνα!...

Έμειναν έσθαμβοι βλοι άπ' τα άκατανόητα αυτά λόγια του βασιλέως, ενώ ο 'Ερρίκος έγινε κατάχλωμος κι' άρχισε να τρέμη σαν φύλλο.

—Μεγαλειότητε, καταλαβαίνω, ότι πρόκειται περί της κόρης μου, μά δεν ξέρω τί θέσι έχει ή συζήτησή μας!... έλεγε ταραγμένος ο θροσός Πάννιβιτς, τρέμοντας συγχρόνως μέσα του μήπως τα λόγια του έξοργίσουν τον βασιλέα.

—Άφρασε τα αυτά, θροσόνε! έλεγε ψιφισά ο βασιλεύς ριχνώντας επάνω του το όξύ και νοσημονέστατο βλέμμα του. 'Αν τύχει ή μοίρα μου να είμαι ταγκουνιός και να μην ένδιαφέρωμαι για τον εαυτό μου, ξεθωριασμένος έμεις ένδιαφερόμενος για το βασίλειό μου και για την ευτυχία των ύπακόων μου... Σ' αυτό άλλωστε μου χρησιμεύει ή μυστική άστυνομία μου, ή όποια τόσο καλά εγγράφεται και με πληροφρεί για όλα... Λοιπόν, θροσόνε Πάννιβιτς, θέλετε να γίνεται άρχικλειδούχος μου!... Δίκαιος ο πόθος σας, γιατί είστε εϋπατρίδες κι' έχετε όλα τα προσόντα γι' αυτήν την θέσι... Σας διορίζω από σήμερα!...

Ο θροσός ξεροκατάπινε από ένθουσιασμό, και δεν πίστευε τα αυτιά του. Μά ο βασιλεύς μη δίνοντας προσοχή στις εϋχαριστίες, που άρχισε να φελλίζει, γύρισε προς τον Κάννιπεργκ κι' έλεγε:

—Εσείς, πολίτη μου γερμανέ, θέλετε να παντρευθήτε την κόρη του θροσόνου... Άδίκως ο πόθος σας, όμως, και μάλιστα γελοίας... Δεν έννοώ πως θά σιχισθώ στον 55 χρόνιο σας, το φαρμακικό στόμα σας και ή χοντρή κοιλιά σας, με το θροσάτο έκείνο λουλού-

—Χαχαχά! έφρασε γελώντας κι' ή άλώπηξ!... Δηλαδή ο θροσός της καλονείας!... Χαχαχά!... Μαρέ, τί σίμπτωσις ειναι αυτή, νε!... Τι σας έμπαλα πιο πριν!... Χαχαχά!... Χαχαχά!... 'Ο 'Ερρίκος τα είχε χάσει, οι

—'Ηξερε ότι ποτέ πειά δε θά ξανάβρισκε την όψη του τόσο καιρό την θροσώ ανείτηλη και δική του και ότι ένα πρωί έφρασε για να σκοτώση ένα πρόσωπο, του όποιου ώστόσο καμιά γραμμή δεν σάλεψε.

Οι γονείς του, έλέποντας το συντημένο του ύφος, νόμισαν πως ή έπιστροφή του στο μέτωπο ήταν ή άφορή της θλίψεως του. Για να την διαλύσουν προσοκόντουσαν μιά εϋθυμία που δεν φωτίζε καθόλου τα βλέμμά τους κι' αυτός, για να τους καθησυχάση, κατέφυγε στην ίδια πομπή.

Όστόσο, ή σκέπη του άδειανό άπογέματός του τον τρομοκρατούσε. 'Ενοιώθε τον έαυτό του άδικον να διαβάση. Σε μια στιγμή, τα βλέμμά του διασταυρώθηκαν με το άδελφό του, ο όποιος παρακολούθουσε όλες του τις κινήσεις με θαυμασμό.

—Πως περνάς το άπόγεμαί σου, Ζώρς; τον ρώτησε άπότομα.

—Πηγάνω στο σχολείο, καθώς ξέρεις.

—Όχι, σήμερα θά μέλνεις μαζί μου. Δεν μ'ας δόθηκε άκόμα καιρός να κουβεντιάσουμε κι' αύριο φεύγω!...

Ο Ζάν έννοιωθε την άνάγκη της 'στοργής αυτού του παιδιού, που του ήταν έξ ολοκλήρου άφοσιωμένο, για ν' άπικταστήση την παρουσία της Ντενίς, που του γέμιζε τ' άπογεμάτα του.

Παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του πατέρα του, πήρε τον Ζώρς στο καφενείο και τον κέρασε λικέρ σαν θά ήταν ίσος του. Το μ'ησε για τον Τελί, όπως για γι' αυτόν φορτίο του άδερφικού πόνου του.

Καθ' όλο το βράδυ, ο 'Ερμυγών κατόρθωσε να μη σϋλογιστή καθόλου την Ντενίς. 'Εφραγε με άδειούχους άξιωματικούς, παληούς συμπαθήτες του. Αυτοί 'ρχόντουσαν απ' τα άμπρί τους που ήταν θαμμένα στη γή και άκούγαν με θαυμασμό όσα τους έλεγε ο Ζάν για την έλευθέρω ζωή του, γεμάτη άνέσεις και κινδύνους, στη μοίρα. Χίλιες μικροεπικές που εκεί κάτω του φανότουσαν άσηματες, έπαρσαν τώρα, συγκρινόμενες με την τύχη των παλιών συμπαθητών του, διμ' έξαοριστών προνομίων. Κι' ο καθημερινός κίνδυνος θανάτου, με τον όποιο έξαοράζε, τον έκανε να κίτταξη με μια μυστική 'περφρόνηση και ίκανοποίηση αυτά τα παλληκάρια που ήταν ύποχρεωμένα να ζουν μέσα στη γή σαν τα σκουλήκια.

Όταν έαναπήγε τον Ζώρς στο σπίτι, μια γλυκά λυγίστευε τον πόνο του, γιατί με τις παιδαγωγικές αυτές φλυαρίες είχε άνακουφίσει το πολύ θάρύ άκομα γι' αυτόν φορτίο του άδερφικού πόνου του.

Όπως ήταν φυσικό, το δειπνό, παρ' όλες τις άπαγορεύσεις της άστυνομίας, τελείωσε τα χαράματα με μεθυσί. 'Όσπος, ή πρώτη εικόνα που πέρασε, στο έσημα, μέσ' απ' το θολωμένο άκόμα μυαλό του 'Ερμυγών, ήταν της Ντενίς. Κατάλαβε τότε ότι έπρεπε να καθορίση άποφασιστικά την στάση του άπέναντι της φίλης του και του Κλωντ. Για τον τελευταίο είχε καιρό άκόμα για να σκεφθή, μά για την Ντενίς έπρεπε να ένεργήση χωρίς καθυστερήσι.

Δεν είχαν ξετηγήθη. 'Η τελευταία τους συνάντησις είχε περάσει με λόγια ά-

—'Εμπρός, σεις οι άλλοι, άρχιστε τη μουσική!...

Κ' ενώ όλοι χαλούσαν τον κόσμο, χτυπώντας τα μαχαροπήρουνα τους, στά ποτήρια και στα πιάτα, ο Τελί κρεμόσε δέξια ένα στανόρ στο άμπέκονο. Τού 'Ερμυγών. Τού τσίμπησε δυνατά το στήθος κι' έφρασε ο Ζάν σκέφτηκε:

—Δεν πόνεσα ποτέ τόσο για να τον άποκρίσω!

Τώρα, ο λοχαγός διάβαζε την παρασημοφορία του Βιράνς και ο Ζάν ξαναγύρισε στη θέσι του. Μέσα σε μια δυνατή ζάλη, είδε όλους τους συντρόφους του να τον πλησιάζουν για να ταυγκρίσουν τα ποτήρια τους με το δικό του. Άπαν τοδσε μηχανικά στα συλλαγήριά τους, μά το φαίνονταν σαν νάσαν έξω από τον φολικό όμιλο που τον περιτοίχιζε και ένα παράδοξό άσθημα μοναξιάς άπικαθιστούσε την πρόσφατη άκόμα ζωντανότητά του.

Αυτό λοιπόν ήταν το παράσημο που ο Ζάν το δνειρευόταν σαν μια ύπεροχη άπτασιοή!... Αυτό που τόδλεπε με μια θροσευτική έπιθυμία άπάνω στη στολή των άλλων. 'Ο Τελί, ο άρχηγός του και ο λαμπρετός άντροφός του, τον είχε παρασημοφρήσει με το ίδιο του το χέρι κι' αυτός δεν έννοιωθε καμιά περηφάνεια μέσα του, ούτε καν μια μικρή συγκίνησι! Μήπως ή έκπληξη σκότωνε τη χαρά ενώ θάπρεπε να την μεγαλώση!

Έφρασε όμως μια στιγμή ειλκιρνώδης σκέψως, για να βρή την άφορή της καταπληκτικής άδαιοφρίας του: δεν άείζε καθόλου αυτό το στανόρ ή, μάλλον, δεν είχε κάνει για να τον άποκτήση τίποτε το έπάζει. Και θυμήθηκε το αίτιολογικό της παρασημοφρίας του. Άνέφερε βέβαια πραγματικά γεγονότα, μά τα γενοτά σ'ατά προυνέβηται μια άποφασιστική προσπάθεια, μά δρσία γεμάτη θάρρος που δεν ύπηρει. Καί ο Ζάν καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, είχε την έντυπωσις πως είχε διαπράξει μια άπάτη για να παρασημοφρηθή.

Είχε φέρει βέβαια εις πέρας μια άπαστολή υπό θροχην έχθρικόν δέδωκα. Πού ένότουσαν τόσο άκύνους που δεν τον τράζαν καθόλου. Είχε ρίξει βέβαια με τον Μωρύ ένα έθβρικό άεροπλάνο, μά αυτό άφείλετο έτελλας στην τύχη. 'Όπως τάρριαν αυτός, μπορούσε να τους ρίξη κι' αυτό. Είχε άποκρούσει τέλος την έπιθυμία του Γερμανικών άεροπλάνων, μά ή άδέξιοτης των άεροπόρων τους ήταν καταπληκτική!... Είχαν ένκαταλείψει χωρίς λόγο τη μάχη, άφινώντας του το έθαφος έλεύθερο για να τελειώση την άσυνώρισή του.

Σ' αυτές τις περιστάσεις, είχε την τύχη να μη τον προσβάλη ούτε ο φόθος, ούτε ή δέξιας κι' ή σφαίρες του έθβρου, μά καθένας από τους συντρόφους του έκαφε τα ίδια σε κάθε του πατήρι. Κι' άφού ήταν έτσι, δεν έπρεπε να τους παρασημοφρήσει όλους και όλους τις ημέρες!... Πού ήταν λοιπόν ή έξαιρετική του άξία, ή λαμπρή πράξη που τον ξεχώριζε απ' τους άλλους.

Γύρισε τα μάτια γεμάτα άνησυχία προς τα πρόσωπα των συντρόφων του για να βρή σ' αυτά μια έξηγησι, μά δεν άνασκάμψε παρά μια γαλήνια συμπαθεία.

Εκείνη τη στιγμή, ο Κλωντ τον πλησίασε με το παρσάμιό του κι' αυτός. Κι' ο Ζάν άνασκάμψε στο εϋαίσθητο πρόσωπό του την πονεμένη άδαιοφρία απ' την όποια ήταν γεμάτος κι' ο ίδιος. Καί σκέφτηκε:

—Αυτός θά μπορούσε να μού πη!...

Ποτέ από τη έπιστροφή του δεν είχε νοιώσει τον έαυτό του τόσο κοντά στον Κλωντ, ότε έπαινος ή έπαινος του δεν μπορούσε να έμπιστευθή σ' αυτόν.

Ο Μωρύ ώστόσο νόμιζε τώρα πως ή άνεξηγήτη ψυχρότης που τους χώριζε κάθε

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα μωρό με 50 σπασμένα κόκκαλα. 'Ο πρώτος συνδρομητής τηλεφώνου. Μιά κλινική ή όποια θεραπεύει τους αρρώστους της με τη θάλασσα! Οι έμποροι και ή κατανάλωσις διαφόρων ειδών. Οι περιφημότεροι ταχυδρομοί της ιστορίας. Ρεκορ άντοχής και ταχύτητας.

Καθώς γράφουν ή άμερικανικές εφημερίδες, ένα μωρό, τὸ ὅποιον εἶνε σήμερα ηλικίας ἐνὸς μηνός, ἔχει, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, πενήντα κόκκαλα σπασμένα ! 'Ωστόσο, παρ' ὅλο του τὸ σκατάστημα, εἶνε ἀκόμα ζωντανὸ καὶ ἔχει ἀναστατώσει ὅλους τοὺς ἐπιστήμονας τῆς 'Ινδιανουάλλεως τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴν γέννησί του, καθὼς τὸ ἐξήτασαν μετὰ τῆς ἀκτίνης Χ, ἐξακορίβωσαν ὅτι τὸ μωρὸ αὐτὸ εἶχε πενήντα ὡς ἑξήντα κατάγματα στὰ διάφορα κόκκαλα τοῦ σώματός του.

Δυὸ ἀπ' αὐτὰ εἶχαν σπάσει κόλας προτοῦ γεννηθῇ !

'Ο γιατρός, πάλι, ὁ ὁποῖος βοήθησε στὸν τοκετὸ, τοῦσπασε τὸνα κόκκαλο τοῦ μηροῦ, τὴν στιγμή πού τὸ σπῆκανε μετὰ προσοχὴ ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησί του. 'Επίσης μιὰ νοσοκόμα τοῦσπασε τὸ ἄλλο κόκκαλο τοῦ μηροῦ καθὼς τοῦκινε μπάνιο με λάδι. Κι' ἀπὸ τότε σχεδὸν κάθε μέρα, τοῦσπᾶν με τὸ παρυσμωρὸ, ἓνα - δυὸ κόκκαλα.

Οἱ εἰδικοί ἀποδίδουν τὸ νοσήμα αὐτὸ τῶν κοκκαλῶν τοῦ μοροῦ στὴν ἑλλειψή ἀσβέστου ἀπ' τὸν ὀργανισμό του :

'Ο δόκτωρ "Εντίνιαρ" λέει Δούθμπσον ἀπ' τὸ Νιού Χέβεν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, εἶνε ὁ ἀρχαιότερος συνδρομητὴς τηλεφώνου, ὁ ὁποῖος βρῖσκεται ἀκόμα στὴν ζωὴ.

Σήμερα εἶνε 84 χρόνων καὶ θεωρεῖται μετὰ νοκομμένα ὅτι ἔχει ἀπαντήσει σὲ 50,000 τηλεφωνικὰ προσκλήσεις, καὶ ὅτι ἦταν μετὰ τὴν πρώτη ἐπίσημη τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε τῆς 21 Φεβρουαρίου τοῦ 1878 στὸ Νιού Χέβεν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐξεδῆθη καὶ ὁ πρῶτος τηλεφωνικὸς ὁδηγὸς, ὁ ὁποῖος ἀπετελέετο ἀπὸ δυὸ σελίδες, μέσα στίς ὁποῖες συμπληρωμένοι ἦσαν πενήντα ὀνόματα συνδρομητῶν. 'Ενας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ δόκτωρ μας.

'Επὶ τῇ εἰσαγωγῇ, σᾶς κάνουμε

ταβιάζει στὸ σῶμα τῶν ἀσθενῶν μετὰ ὑποθερμικὰς ἐνέσεις.

Μαζὺ μετὰ τῆς ἐνέσεως οἱ ἀρρωστοὶ πίνουν καὶ μισὸ ποτηρίο θάλασσα — καὶ αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ἀποτελεσματικώτατο γιὰ τὴν θεραπεία τῶν νεύρων καὶ τῶν ρευματισμῶν.

...
'Ο 'Ιούλιος εἶνε ὁ μῆνας, κατὰ τὸν ὁποῖο γίνονται ἡ λιγότερες γεννήσεις. 'Απόδειξις αὐτοῦ εἶνε ὅτι κατὰ τὸν 'Ιούλιο ἀγοράζονται μί-

σὲς κοῖνες ἀπ' ὅσες ἀγοράζονται τὸν Φεβρουάριο — τὸν κατ' ἐσχὴν μῆνα τῶν γεννήσεων.

'Η ἐπαρχία τῶν ἀρραβῶνων πάλι εἶνε οἱ μῆνες 'Απρίλιος, Μάϊος καὶ 'Ιούλιος, ὁποῦτε ποιοῦνται ἡ περισσότερες ἑορταστικὲς ἀπὸ κάθε ἄλλο μῆνα τοῦ χρόνου.

'Η μεγαλύτερη κατανάλωσις μελιανῶν γίνεται πάντα κάθε Δευτέρα, ἐνῶ ἡ μεγαλύτερη κατανάλωσις κολλάρων γίνεται στὸ νοῦμερο 38.

Αὐτὲς τῆς διαπιστώσεις — καὶ πολλὲς ἄλλες — κάνουν οἱ ἔμποροι, ἀπ' τὴν κίνησιν ποὺ παρατηρεῖται στὰ διάφορα εἶδη πού μᾶς προμηθεύουν.

...

Καὶ λίγη ἱστορία :

Οἱ ταχυδρομοὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἦσαν τέρατα ἀντοχῆς καὶ ταχύτητας.

Μεταξὺ τῶν περιφημότερων ταχυδρομῶν ἦσαν καὶ κάποιοι Πάλεν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκοῦ τοῦ Ι' πήγε μετὰ ὄλογο ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολιν, στὸ Φανταίνε-μυλὸ, σὲ 21 μέρες.

'Ενας ἄλλος ἵππευς ταχυδρόμος τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας ἔφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Μαδρίτη σὲ τρία μερόνυχτα τὴν τρομερὴ εἰδησίης σφαγῆς τοῦ 'Αγίου Βασθολομαίου.

'Ενας ἄλλος πάλι ἀξιωματικὸς, ὀνομαζόμενος Σαμεράν, μετέφερε σὲ 12 μέρες, στὸν μέλλοντα 'Ερρίκο ΙΙΙ τότε βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, στὴν Βαρσοβία, τὴν εἰδησίαν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Καρόλου τοῦ ΙΧ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθηκὲς. Γράψατε: «Οἰκογενεῖαν», Λέκα 7, Ἀθήνας.

δι τῶν δεκαοχτὼ μουσχομωριστῶν ἀνοίξεων !... Μὲ ὑπηρετήσατε ὅμως πιστὰ ὡς τώρα, καὶ σᾶς προδιόρίζω σὲ ἀλλ' ἄλλη μου... 'Ελπίζω ὡστόσο πῶς στὸ μέλλον, δὲν θὰ κατεβάζετε τὴν ὑψηλὴν σας θέσιν, σὲ τέτοιον εἶδος ταπεινὰ παζάρια ὡς καὶ αὐτὸ πού κάνατε χθὲς βράδυ μετὰ τὸν πολυαγαπητὸ ἀρχιεπισκοπικὸ μου !...

'Ο Κάννιμπεργκ κατάτιπε τὸ χουσιμαῖνο — εὐτυχῶς ! — αὐτὸ χάπι, πού τοῦ πρόσφερε ὁ βασιλεὺς, καὶ ἔτσι ἡ χαρὰ τοῦ προδισμοῦ τοῦ ἐξουδετέρωσε τὴν θλίψιν τῆς ἀπολείας τῆς θελακτικῆς του Καρολίνας.

Τότε ὁ βασιλεὺς, μέσα στὴν γενική ἐκείνη κατάπληξι, γύρισε στὸν 'Ερρίκο, καὶ μετὰ τὸ ἴδιο παιχιδιάρικο ὕψος του, εἶπε :

— "Ὅσο γιὰ σένα, νεαρέ μου, βλέπω ὅτι σούφεξε... Οἱ ἀλλεπάλληλοι αὐτοὶ προδισμοὶ, σήμερα ἄφρασαν κενὴ τὴν θέσιν τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως μου... 'Ελπίζω δὲ πῶς θὰ ἀνταποκριθῇς μετὰ τὴν μόρφωσίν σου καὶ τὴν χρηστότητά σου, σ' αὐτὰ τὰ καθήκοντα, στὰ ὁποῖα σὺ διαρίζω ἀπὸ σήμερα... 'Ελπίζω ἐπίσης, ὅτι καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος μου ἀρχιεπισκοπικός θὰ συγκατατεθῇ στὸν γάμο τῆς κόρης σου μαζί σου !...

—Μὰ !... πῆγε κατὰ τὴν τραυλίσιν ὁ βαρὼνος ἐκταμβὸς.

'Ο βασιλεὺς ὅμως τὸν διέκοψε μ' ἓνα αὐστηρὸ βλέμμα, καὶ περιώρισκε νὰ πῇ ἀπλᾶ :

—'Απὸ ὅσα κατὰλαθα, βαρὼνε, τὸν εἰδιαιτέρου γραμματέως τῆς βασιλείας θέλατε χθὲς νὰ κἀντε γαμπρὸ σας, καὶ ὅχι τὸν κύριον Κάννιμπεργκ... Καὶ τώρα πάλι τὸν εἰδιαιτέρου γραμματέως τῆς βασιλείας θεωρεῖτε ὅτι κἀντε γαμπρὸ σας, καὶ ὅχι τὸν κύριον 'Ερρίκο Κορμύρ... Γιατὶ λοιπὸν αὐτοὶ οἱ διαταγμοὶ σας;...

Μονάχα ὁ 'Ερρίκος ἦταν τώρα γονατιστὸς καὶ φιλοῦσε μετὰ θειὰ εὐγνωμοσύνη τὸ χεῖρ τοῦ βασιλέως. Οἱ ἄλλοι δυὸ εἶχαν σπᾶναι τὰ κεφάλια, ντροπισμένοι ἀπ' τὸ μᾶθημα...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ
ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΣΣΟ

'Η ἐπιτηδεύσις τῶν 'Ευφροδέρμων Γκάουχος στὸ νὰ ρίχνουν τὸ «λάσσο» εἶνε θαυμαστή. 'Ο 'Αμερικανὸς στρατηγὸς Σχάλτς ἀναφέρει, ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν μιὰ φαλινίδα πολέμου πλοίου μετὰ 18 ὁπλισμένων ναυτῶν, νὰ διώξουν μιὰ συμμορία 'Ευφροδέρμων ἀπ' τὴν ἀκτὴ. Μόλις ὅμως πλησίασε ἡ φαλινίδα, ἀπὸ πίσω ἀπὸ κατὰ βράχους σφύριξαν ἀπὸ τὸν στὸν ἀέρα ἀναρρίμματα «λάσσο», καὶ ἀπὸ τοὺς 18 ναυτῶν τῆς φαλινίδος, ἄλλοι βοήθησαν πνιγμένοι ἀπ' τὴς θηλειῆς τῶν 'Ινδῶν, καὶ ἄλλοι σφίχτοδαμένοι καὶ ἀνάκονοι νὰ κινηθοῦν !...

Χρειάστηκαν δὲ ἡ ὁμοβροντίαι τῶν κανονίων τοῦ στόλου, γιὰ νὰ διασκορπισθοῦν οἱ Γκάουχος καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν οἱ 11 μονάχα ζωντανοὶ ναυτῶν ἀπ' τὸ σφικτοτύλιγμα τῶν σφινγῶν τῶν «λάσσο» σὰ κορμιά τους !

δάκρυα μετάνοια. 'Η τύχης του, πού εἶχαν χαθῇ μέσα στὰ στερεὰ χάδια τῆς Ντελῆ, ἐξαγορεύσαν τώρα πῶς ἄγριες. 'Ενοιαθε τὴν ἐπιθυμία νὰ φωνάζῃ :

—Δὲν μπορεῖτε πειὰ νὰ με κυττάξετε ἔτσι.

Μὰ, δελὰ, ὁ Μαρὺ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

'Αμέσως ὁ Ζάν, ξανάνοιξε τὰ μύτια του ὀλοκόθρα πάνω ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Μέσα στίς κόρες τοῦ Κλάιντ ἔλαμπε μιὰ στοργὴ πού δὲν ἦταν πειὰ δέξιός της. Δὲν εἶχε πειὰ ὅτε τὴν δικαιοσύνη τῆς ἀγνοίας γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτὸ του, ἀφοῦ πρὶν φλογεὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι εἶχε διαπράξει μιὰ ἐκουσιολογίαν καὶ ὑπερτάτην προδοσίαν. Οἱ σφαιριστὲς μετὰ τοὺς ὁποῖους εἶχε τότε ζῶνται, κατέρρεον μέσα σ' αὐτὴ τὴν κἀμαρὰ πού εἶχε τὴν αὐτοπρόκλητον τοῦ κελινοῦ. 'Εδῶ δὲν ἦσαν καθάρως ὅπως καὶ οἱ ἀββραῶν, καὶ αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ κρίνῃ τὰ πράγματτα μ' ἀκριβείαν καὶ διαύγεια. 'Η κατάστασις πού στὸ Παρίσι τοῦ φαινόταν τόσο ὑπερδυσχερῆ, ἐδῶ ἐξυμνωόταν.

'Ο Ζάν ἀποκόμισε σταθερὰ νὰ παρακλίσει τὸ λογαρὸ νὰ τὸν βάλῃ σὲ ἄλλο πλῆρωμα καὶ, σὴν ἀνάγκη, νὰ τὰ πῇ ὅλα στὸν Μαρὺ. Αὐτὴ ἦταν ἡ μὴν ἀξιοποίησις τῆς λύσις καὶ ἴσως μάλιστα ὁ Κλάιντ νὰ τὸν συγχωρῶσε.

Φαντάστηκε μ' εὐχαρίστησιν αὐτὴ τὴ στιγμή, τὴν γεμάτην εὐλαβίαν καὶ ἀμοιβὰ μετὰνοίας καὶ σκέψεως πῶς ἦταν ἡ μὴν πού ταῖριζε σὴν ζωὴ πού ἐκνάρχιζε. Μὴ δέχοντα καὶ καθόλου τὴν ἐπιθυμίαν καὶ σκληρὴν ὄψιν της, μὰ μόνο τὴν παθητικὴν, σηκώθηκε ἀκακουσιμῶς καὶ γεμάτος χάρὰ πού θὰ ξανάδρασε τοὺς συντρόφους του.

'Η ὑπόδοξίς τους ἦταν τέτοια, ὅπως τὴν εἶχε προδιέψει. 'Ἦσαν τὸν ἑξῆς ἐκείνος πού ἐναυγυρίζετο πᾶν τὴ θέσιν τοῦ στο τραπέζι καὶ στοὺς κόνους ἀγῶνες. Τοῦ παρουσίασαν τοὺς νεφερέμηνους: τὸν Ναρμπὺν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀντικαταστήσει τὸν Ντεσάν καὶ τὸν ἀνθρωπιστικὴν παρατηρητὴ Μισέλ. 'Εμπεθε δὲν ὁ Ντελὰ εἶχε παρασημοφορηθῇ μετὰ τὸν πολεμικὸ σταυρὸ, ὅτι ὁ Μαρὺ εἶχε παρασημοφορηθῇ καὶ ὅτι ὑποφαιζόντουσαν τὴν φλόγαν τοῦ κωμαρὲ τοῦ Ζουερνὺ ὡς κατὰ σκοπὸν.

Κ' ἡ μέρα κύλησε γρήγορα σκορπισμένη σὲ συνήθειες μετ' στίς ὁποῖες γύριζε σὰν αὐτόματο μ' εὐχαρίστησιν. Μὲτ' στήν κἀμαρὴν του, τοχοποίησε τὰ κανονίδια πρὸς τὰς πόδας τοῦ δὲν ἔδειξεν, τὰ θιβεῖα του, πῆγε σὲ γήπεδο, ἐπισκέθηκε τοὺς ὑπερμαρτυροὺς καὶ ἐγκατεστάθηκε σὴν παλιὰ τοῦ ζωὴ πού γινώσκον καὶ πάλι δική του, ἐφόσον ἐν' ἀτυχίᾳ—πῆσαν, μὰ πού τὸ ἐκπαιστικὸ του δὲν ἦθελε νὰ τὸ παραδεχτῇ καθόλου—δὲν τῆς ἔδινε ἓνα τέλος.

Καὶ ὅταν, μετὰ τὴς παντοφλῆς του, μ' ἓνα παλὸν ἀμπέχοντο, πῆγε ν' ἀκουμπήσῃ στὸ μπάρι, ὅπου ὁ κανονίσιος ἀνθρωπιστικὸς Μισέλ, κερνοῦσε, ἡ πρώτη του κοδέτα μετὰ τὸν Μαρμπὺ ξαναγύρισε σὲ μιὰ δὲν του, ὡς ἀνέλαμψε ὅτι ὁ Χεντὸς παρατηρητὴς εἶχε δικαίον καὶ ὅτι τὸ σπουδαῖο σὴν μοῖρα, δὲν ἦταν ὅτε ἡ πτῆσις, ὅτε ἡ ἀνδραγαθία, ὅτε ὁ φόβος, ὅτε αὐτὸς ἀκόμα ὁ θάνατος, μὰ ἡ ἀνείσι καὶ ἡ τέχνη νὰ τὴν ὀργανώσῃ καλῶς.

'Ενῶ κάπνιζε μπροστὰ σ' ἓνα ποτήρι πορτὸ, ἔνα χέρι πού τὸ ἀναγνώρισε ἀπὸ τὸ νευρικὸ του σφίξιμο, ἔπιασε τὸ δικὸ του.

—Πῆνεις μόνος, κατὰ σύντροφο, τοῦ φώναζε ὁ Μαρὺ. Δὲν θρῆκες ἀκόμα μιὰ στιγμή γιὰ νὰ κουδεντάρῃς μαζί μου;

'Ο 'Ερμπινγὺν ἔκαμε μιὰ ἀόριστη χειρονομία, μὰ τὰ ἐπιτηρικὰ λόγια τοῦ φίλου του τὸν πλημύρισαν ἀπὸ ντροπῆς. Εἶχε πρῶτα ἀποφασίσει νὰ θρῆξῃ μόνος μετὰ τὸν Μαρὺ καὶ αὐτὸ τοῦ φαινόταν τώρα σὰν μιὰ ὑπερτάτη ἀναισθησία. 'Αφοῦ εἶχε

ἀποφασίζει νὰ ἐξηγηθῇ εὐλακρῶς μαζί του, γιὰ νὰ νὰ χρησιμοποιῇ τέτοια τοπεὶνὰ μέσα.

—Δοκίμο ἀπάντησε :

—'Ανέδοξα τὴ συζητήσις μας γι' ἀπὸψε

'Η φωνὴ του εἶχε τὰ ἴχνη τῆς προσπεθείας πού κατέβαλε γιὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸ θάνατος τοῦ Μαρὺ καὶ τοῦ θάνατος τοῦ μετὰ τὸν ἑαυτοῦ του. 'Ο Μαρὺ τὸ πρόσδεξε, μὰ ξέροντας τὴν νοσηρὴ καὶ συχὰ ἀπετηλὴν εὐαισθησία τοῦ ἑαυτοῦ του, δὲν θῆλινε νὰ δώσῃ καμιά ἀποκρίσιν.

Οἱ συντρόφοι τοὺς ἔμπαιναν ἐνταμιαστὺ μέσα, φέρνοντας μαζί τους αὐτὴ τὴν ἀνεπιτηδεύτην εὐθυμία πού ἦταν ἡ ζωὴ αὐτῆς τῆς μετὰ τὴν ἀνέλευσιν ὅπου ἔπαυσε ἡ ψυχὴ τῆς μοῖρας. 'Ο Ζάν, πού ἦταν ὁ στόχος τῶν ἀστείων, ἀπομακρύνθηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν Μαρὺ.

—Ὅταν τελείωσαν τὸ φαγητὸ, ὁ Τελὶ τὸν πρότρεψε :

—'Ερμπινγὺν, θὰ ξαναπάρῃς τὴ θέσιν σου σὲ μίση;

'Ο Ζάν διατάσσε. 'Ο Κλάιντ τοῦ ἔφραξε ἓνα βλέμμα ἱκετευτικόν. Θὰ ἀνέδραξε ἀκόμα τὴν ὄρα τῆς συζητήσεώς τους; Δὲν θῆλινε νὰ ὑποχωρήσῃ σ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία του καὶ ἀπάντησε στὸν Τελὶ :

—Ὁχι ἀπὸψε, λογαρέ μου. Θὰ πᾶω νὰ πλυνθῶ σὺν νωρῇ.

Κολακευτικὰς εἰρωνετικὰς σχετικὰς μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς δόσεως τοῦ ὑποδότησαν αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν, ἐνῶ ὁ Ζάν ἔδινε σὲ διὰδρομὸν.

"Ὡς τὴ στιγμή πού θῆλινε σὴν κἀμαρὰ του, ὁ Κλάιντ, παρ' ὅλη τὴν ἀνπομνησίαν πού τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ, ὅπως μάντευε τὸν 'Ερμπινγὺν, δὲν εἶπε λέξι, σὰν νὰ μὴ τοῖαῖτο δὲν ἐμπιστεθῇ τὴν αὐτοκίνησιν τοῦ σὲ ξένους τοῖλους. Μὰ, μόλις ἡ πόρτα ξανάκλεισε πίσω τους, πρὶν ἀκόμα ὁ Ζάν προσφάσει νὰ πᾶν μιὰ ἐκφράσιν κατὰλινῃ καὶ νὰ σταθεροποιηθῇ σὴν ἀπόφασιν του, ὁ Μαρὺ τὸν πρότρεψε :

—Πᾶς θρῆκες τὴν γυναῖκά μου; Πᾶς σοὺ μίλησε γιὰ μένα;

Βλέποντας τὰ μετὰδραμενὰ ἀπὸ τὴν ἀγῶνα μύτια του, ὁ Ζάν ἔνοιασε πῶς ποτὲ δὲν θὰ εἶρασκε τὴν ἀντιφρόνησιν δυνάμιν νὰ μιλήσῃ. Τῆς φράσεως, πού, ὅταν ἦσαν μόνος του, τοῦ φαινόταντοσιν τὸσο εὐγενικὰς, τόσο εὐκόλως, τὸ στίγμα τοῦ ἀνείτανε νὰ τῆς πῇ. "Ὁχι, μπροστὰ σὲ ἓνα τέτοιο ἔρωτα, καλὺντερος ἦταν νὰ πῇ ψέμματα, νὰ πῇ ψέμματα μετὰ τῆς, πο-νηρία καὶ ὑπομονῆς, νὰ πῇ ψέμματα σὰν γυναῖκα, παρὰ ν' ἀφήσῃ νὰ τὸν ξεφύγῃ ἔτσι καὶ σὺν-αἰσθῇ ἡ ἀλήθεια.

Μι' ἀπέριστην περιφρόνησιν, μιὰ πικρὴ θλίψιν τῆς ζωῆς, γέμισαν τὴν καρδιά του, ἐνῶ μακρολογώντας μετὰ λύσσα καὶ μετὰ μέθην πού τοῦ προκαλοῦσε ἡ ἀήθεια πρὸς τὸν ἑαυτοῦ του, μιλοῦσε στὸν Μαρὺ γιὰ τὴς θρετῆς τῆς γυναίκας του καὶ τὴν ἀγῶνα πού ἔνοιαζε γι' αὐτόν.

"Ὅταν τελείωσε, σὲ προσεχτικὸν βλέμμα τοῦ Μαρὺ ὡςπροφύλαξαν κάποια ἐκπληξί.

—Μι' ἀνατᾶται πραγματικὰ; τὸν πρότρεψε.

—'Αφοῦ σὰς τὸ θεωροῦμαι! φώναξε νευρικὰ ὁ 'Ερμπινγὺν.

'Η σκληρότης τῆς φωνῆς του ἔκανε ἐντυπωσιὰ στὸν Μαρὺ, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη ὅτι τὰ λόγια τοῦ Ζάν δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν χαρὰ πού εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτὰ. Κι' ὁ 'Ερμπινγὺν ἔνοιασε ὅτι ὁ Κλάιντ δὲν τὸν πίστευε.

Σχεδὸν χωρὶς νὰ βῇ, ὁ Κλάιντ ψύχθηκε :

—Δὲν μπορῶ κρύβεσαι τίποτε.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟΥ Μ. Η. BRADLEY

Τέντ Βάρνερ είχε ακολουθήσει τον φίλο του, τον πεταπίτσι, Δέντ, όταν πήγε να φάει ένα πορτοκάλι. Είχε φάει τον πορτοκάλι και τον πεταπίτσι. Δέντ, όταν πήγε να φάει ένα πορτοκάλι, είχε φάει τον πορτοκάλι και τον πεταπίτσι. Δέντ, όταν πήγε να φάει ένα πορτοκάλι, είχε φάει τον πορτοκάλι και τον πεταπίτσι.

Και η καλοήγητη Μπέττυ πρόσθετε πως κι αυτός δεν είχε φερθεί καλά, κι ότι δεν θα τον άφηνε ήσυχο αν δεν τους έβλεπε πάλι άγαπημένους κι ενωμένους.

Μόλις ο Τέντ έλαβε αυτό το γράμμα, η πρώτη του σκέψη ήταν να φύγει άμέσως. 'Η αλήθεια είναι ότι ο Τέντ λάτρευε την Κλαίρα, αλλά οι συχνές καυγάδες τους, και τα πικρά λόγια της γυναίκας του, όταν δεν υποχωρούσε άμεσα στις παρορμήσεις αξιώσεως της, τον είχαν νευρώσει στο τέλος. Κι όταν μία μέρα η Κλαίρα του είπε, δοκίμασε πώς θα ήξευρες το διαζύγιο, ο Τέντ, βαρεμένος, σηκώθηκε κι έφυγε.

Όταν ο Τέντ έλαβε το γράμμα της Μπέττυ, κοιτούσε μόνο τον στήν κατασκήνωση, γιατί ο Στρέιτλαντ είχε πάει σε κυνήγι κι αυτός είχε βρεθεί να τον ακολουθήσει. 'Ο φίλος του θα επέστρεφε την επόμενη, γιατί σκόπευε, μετά το κυνήγι, να πάει να ζητήσει από τον Μουγκανγκά, έναν ιθαγενή φύλαρχο, να του δώσει μερικούς βαστάζους άκμης. 'Ωστόσο, ο Τέντ δεν μπορούσε να περιμένει ως την επόμενη! Βιάζονταν να φύγει να φθάσει στο πλησιέστερο χωριό, στο Μουγκανγκά, όπου υπήρχε ένας βελγικός σταθμός και ταχυδρομείο, κι από εκεί θα έστειλε ένα τηλεγράφημα στη γυναίκα του.

Ο Τέντ διάλεξε τους ιθαγενείς της ακολουθίας του να μαζέψουν τις αποσκευές και να λύσουν τις σπηλιές για να ξεκινήσουν άμεσα. Συγχρόνως έγραψε λίγες λέξεις, για να ειδοποιήσει τον φίλο του για την αναχώρησή του. Κατόπιν τοποθέτησε την επιστολή του σ' ένα καταφανές μέρος, το στερέωσε απάνω σε μία μεγάλη πέτρα κι

αγαπάμενος ξεκίνησε.

Αδύνα ο Μάκας, ο οδηγός και διεγερμένος, προσπάθησε να τον μεταπίσει. Δεν ήταν πρόνομο, είπε, να φύγουν χωρίς τον Μουγκανγκά (πώς ονόμαζε τον Στρέιτλαντ). 'Εκείνος μονάχα ήξερε τους κινδύνους της ζούγκλας και τι έπρεπε να κάνει.

Αλλά ο Τέντ δεν ήθελε να ακούσει τίποτε, ούτε του έκαναν καμιά εντύπωση η λοξή ματιά, που του έριχναν οι βαστάζοι, τα ύποπτα μουρμουρίσματα μεταξύ τους. Μόνο, όταν πέρασε κάμποση ώρα, ο Τέντ ρώτησε παραξενεμένος, γιατί ακολουθούσαν εντελώς αντίθετο δρόμο απ' αυτόν, που φανταζόταν πως έπρεπε να πάρουν. 'Ο Μάκας του εξήγησε πως οι βαστάζοι έλεγαν πως αυτός ήταν ο συντομότερος δρόμος για να φθάσουν στο Μουγκανγκά. Κι ότι, μία που πήγαιναν εκεί, θα περνούσαν πρώτα από το χωριό τους. Χωρίς να σκεφθεί περισσότερο, ο Τέντ τους ακολούθησε. 'Η χαρά του ότι θα ξανάβλεπε την Κλαίρα, ότι θα ζούσαν πάλι μαζί άγαπημένοι, αδιάφορο αν μάλλον καμιά φορά, όλα αυτά τον έκαναν να προχωρήσει μερικούς, εύτυχης.

Έχαν περπατήσει ώρες, ολόκληρες, με σύντομες διακοπές για να

γευματίσουν και να ξεκουραστούν, κι ο Τέντ διασκεδάζε με την ασυνήθιστη προθυμία των ιθαγενών. 'Ωστόσο δεν άργησε να καταλάβει πως κάτι ανόμοιο συνέβαινε. 'Όταν μάλιστα ή μάλλον του άρχισαν να θυμίζονται σ' ένα στρώμα λάσπης κι η πορεία άρχισε να γίνεται εξαιρετικά δύσκολη, ο Τέντ ρώτησε παραξενεμένος τον Μάκας, πού, διάβολο, τον πήγαιναν; Έχχαν φθάσει τώρα σε μία πεδιάδα ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Τό μέρος ήταν βαλτώδες και γεμάτο κοινούλα και ζούφια. Συγχρόνως πίσω από τους βράχους ξεπετάχτηκαν ένας ύψηλος ιθαγενής, με διάφορα παράξενα σπολίδια κρεμασμένα γύρω στον λαιμό του, και πίσω του ακολουθούσε ένα πλήθος γυναικάκια και άνδρες με αλλαχάλας τους είδαν, πέταξαν κάτω τις αποσκευές και έφυγαν τρέχοντας. 'Εξω φρενών ο Τέντ ρώτησε τι σήμαινε αυτό.

—Είπε το χωριό των βαστάζων, είπε ο Μάκας, στενοχωρημένος, κι ο οδηγός λέει πως πρέπει να σκοτώσετε τον μεγάλο έλεφαντα, που καταστρέφει τη φυτεία των μπαμбакών, με το κοπάδι του. 'Αμα ξεκάνετε τον έλεφанта, τότε θα σάς δώσει πίσω τους βαστάζους για

γύρω του. Οι ιθαγενείς είχαν σχηματίσει ένα μεγάλο κύκλο και σιωπηλοί τον κύτταζαν με τα βαθουλωμένα μάτια τους που έλαμπαν παράξενα.

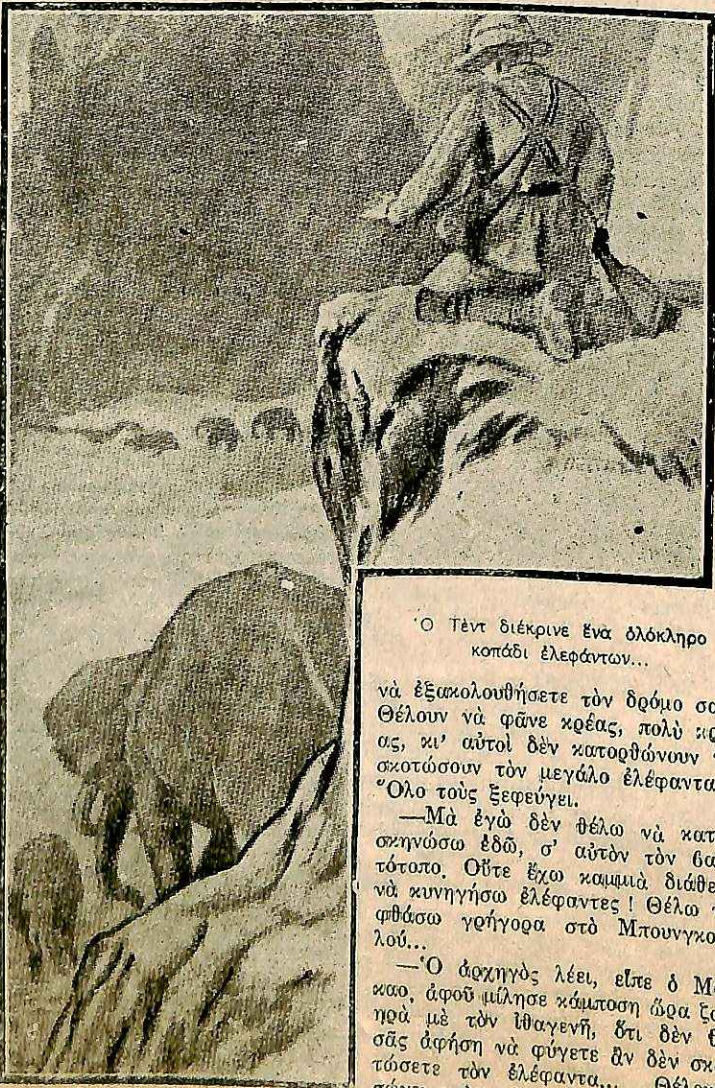
Κατάλαβε τότε πως είχε πέσει σ' ενέδρα κι ότι βρισκόταν ανάμεσα σε μία φυλή καννιβαλών. 'Αν δεν τους παρέιχε κρέας, απλούστατα θα έτρωγαν αυτόν τον ίδιο και τον Μάκας, ο οποίος δεν άντησε στην φυλή τους. 'Ορατός θάνατος, με την αλήθεια!... Ψέλλοντας και μιλώντας, ο Τέντ, διάταξε να κατασκευάσουν για την νύχτα εκεί κοντά, σε κανένα μέρος που στεγνό, και υποσχέθηκε πως την επόμενη θα σκοτώνει τον έλεφанта. 'Αλλά ο φύλαρχος έννοιασε να ξεκινήσει αμέσως για το κυνήγι, γιατί άσφαλώς ο έλεφانتας θα τους προσένοιε την νύχτα νέες ζημιές.

—'Α! 'Οχι! φώναξε ο Τέντ, άγανακτισμένος. 'Ολα κι' όλα! 'Απόψε ένομο να κοιμηθώ! Έμεινα κατόπις από την πορεία μας. Λύρι, ευχαρίστως, θα κάνω ότι θέλουν.

Ο Μάκας μετάφρασε τα λόγια του στους ιθαγενείς, οι οποίοι απορροβήθηκαν κάπως κατωφλισμένοι για την αναβολή.

Αν ο Τέντ είχε την ιδέα πως θα κοιμόταν εκείνο το βράδυ, βγήκε γελασμένος! Γιατί, μόλις είχε πλαγιάσει κι άρχισε ν' αποκοιμείται, όταν ένα σωστό πανδαμόνιο από ήχους τσάμ-τσάμ και άγριες φωνές τον έκαναν να πεταχτεί τρομαγμένος από το στρατιωτικό κρεβάτι του. Ρώτησε τον Μάκας κι είχε συμβή και ο πιστός ύπηρέτης τον πληροφορήσε πως οι ιθαγενείς λάβαναν τα μέτρα τους για να μη πλησιάσουν οι έλεφαντες. 'Ετσι πέρασε όλη η νύχτα. Την επόμενη οι κάτοικοι κύτταζαν με θαυμασμό τον γενναίο λευκό άνθρωπο, ο οποίος μπορούσε να κοιμάται, όταν τέτοιος φοβερός κίνδυνος τον απειλούσε. 'Αλλά ο Τέντ ούτε είχε φαντασθεί το κίνδυνο θα διέτρεχε, αν τους επέτρεπε το κοπάδι των ελεφάντων!

Θέλοντας και μη, ο Τέντ, με μία ακολουθία ιθαγενών, ξεκίνησε πρωί-πρωί, ακολουθώντας τα ίχνη του κοπαδιού. Σε λίγο είδαν από μακριά το κοπάδι, το οποίο έβρασε έδω κι εκεί. 'Ο Τέντ διέκρινε άμεσα τον άρχηγό. Ξεχώριζε από τους συντρόφους του από το τεράστιο όγκο του και τον πελώριο, μοναδικό χαυλιόδοντά του. Φαίνεται πως ο άλλος θα είχε σπάσει. Με χίλιες δυο προφυλάξεις ο Τέντ κι οι ιθαγενείς πλησίασαν όσο μπορούσαν περισσότερο. Κραυγμένοι άπας ήταν, ανάμεσα στα μεγάλα καλάμια κοντά στις όχθες μιας λίμνης οι έλεφαντες, δεν τους είχαν αντιληφθεί. 'Ο Τέντ πήρε το θραύ τουφάνι του από τα χέρια του Μάκας. Σημάδεψε το θηρίο στο μάτι και πυροβόλησε. Μοναχός βιασμένος κέτι φοβερό. Τό εξαγριωμένο θηρίο χύμισε απάνω στον Μάκας, τον άρπαξε με την προσοχήδα του και με λύσσα τον τσίπαψε ψηλά. 'Ο δυστυχισμένος μαύρος έπεσε κάτω με την σπονδυλική στή-

Ο Τέντ διέκρινε ένα ολόκληρο κοπάδι ελεφάντων...

να εξακολουθήσετε τον δρόμο σας. Θέλουν να φάνε κρέας, πολύ κρέας, κι αυτοί δεν κατορθώνουν να σκοτώσουν τον μεγάλο έλεφанта...

—Ολο τους ξεπερνάει. —Μά εγώ δεν θέλω να κατασκήνωσώ έδω, σ' αυτόν τον βαλτώδη τόπο. Ούτε έχω καμιά διάθεση να κυνηγήσω έλεφαντες! Θέλω να φθάσω γρήγορα στο Μουγκανγκά...

—'Ο άρχηγός λέει, είπε ο Μάκας, αφού μίλησε κάμποση ώρα ζωηρά με τον ιθαγενή, ότι δεν θα σάς άρπηση και φύγετε αν δεν σκοτώσετε τον έλεφанта... Θέλουν, σώνει και καλά να φάνε κρέας... 'Ο Τέντ έβριζε ένα βλέμμα τρι-

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η αγάπη των Μαυροβουνιωτών προς τον βασιλέα Νικήτα. Το πάθημα δυο Γάλλων δουλευτών. Ποιός ήταν ο ευγενικός και πρόθυμος οδηγός τους. 'Ο Λουδοβίκος της Βαυαρίας κι η 'Αδελίνα Πάττι. 'Η υποδοχή στο Μόναχο. 'Η ιδιαιτερότητα του παράφρονος βασιλέως. Μία περιέργη και μοναδική παράσταση, κτλ.

Πρό του Ευρωπαϊκού πολέμου, δυο Γάλλοι δουλευτά, περιηγήθηκαν στο Μαυροβούνιο, καθώς διανοούσαν το μεγαλύτερο ξενοδοχείο της Κετίγγης. Άκουσαν τους άλλους έντοπους πελάτας να μιλούν με άπειρο σεβασμό και λατρεία για τον βασιλέα τους.

Την επόμενη, πρωί-πρωί, οι δυο Γάλλοι βγήκαν περίπατο στην έξοχη κι εκεί συνάντησαν ένα αγαθότατο Μαυροβουνιώτη και τον ρώτησαν, πού δρόμο ν' ακολουθήσουν. 'Ο Μαυροβουνιώτης τους άποκρίθηκε στη γλώσσα τους και τους έπρότεινε να τους οδηγήσει ο ίδιος. Οι Γάλλοι δέχτηκαν την αμέσως τους ώδηγησαν στην αυλή του βασιλέως, όπου περιπατούσαν, από κοντά σε κοντά έφτασε ο λόγος και στον βασιλέα του τόπου.

—Τον αγαπούν όλοι οι Μαυροβουνιώτες τον βασιλέα τους; ρώτησαν οι Γάλλοι.

—'Ετσι λένε, τουλάχιστον, αποκρίθηκε χαμογελώντας ο οδηγός τους.

—Τό άξιζει;

—'Ισως!...

—Σεις τον αγαπάτε;

—'Α!... 'Εγώ δεν μπορώ να τον έπαινεσω!... αποκρίθηκε άποταμα ο οδηγός τους.

Κι οι δυο Γάλλοι, νομίζοντας πως θάταν δυσχεστερημένος με τον βασιλέα του για κάποια σοβαρή ατία, άλλαξαν κοινά.

Όταν οι Γάλλοι γύρισαν στο ξενοδοχείο για να γευματίσουν, δι-

τι τον περίμενε στο σημείο, όπου είχαν χωρισθεί, γιατί ο άλλος δρόμος ήταν καλύτερος. 'Ο Τέντ έψαξε στην τσέπη του για να βρει ένα κομμάτι χαρτί και ν' απαντήσει στον φίλο του. 'Αλλά δεν βρήκε παρά μονάχα το γράμμα της Μπέττυ, έσχισε ένα κομμάτι που ήταν άγραφο. Μονάχα στην μία πλευρά υπήρχε μία γραμμή:

—'Αν έρθεις άμέσως, υπάρχουν ελπίδες να συμπιλιώθ-

τε...

Ο Τέντ έσπασε σ' ένα ειρωνικό, ήχο γέλιο και φώναξε:

—'Α! γυναίκες! γυναίκες, με τα καρίτσια σας! Μά την πίστι μου δει, δεν θα γυρίσω, έχω κάτι καλύτερο να κάνω! Θέλω να έλθω να τον θάνατο του δυστυχισμένου Μάκας!...

Και νευρικά ο Τέντ έγραψε στον Στρέιτλαντ:

—Νά πάρ' η όραγή! 'Ελα άμέσως να με βρής έδω! Δέν φέρνω, αν δεν ξεκάνω τον έλεφанта με τον μοναδικό χαυλιόδοντα!...

—'Η Κλαίρα άς περιμένει, μονομύρισε ο Τέντ.

γύνηκαν στον ξενοδόχο, ότι βρήκαν κάποιο Μαυροβουνιώτη, ο οποίος δεν τους μίλησε με ένθουσιασμό για τον βασιλέα του.

Η είδηση αυτή άναστάτωσε ολόκληρο το ξενοδοχείο. —Νά μάς πείτε τ' όνομά του! Έλεγαν οι Μαυροβουνιώτες στους έξενους των. Αυτός, που σάς έλεγε, ότι δεν αγαπά τον Νικήτα μας, δεν είναι δυνατόν να είναι συμπατριώτης μας!

Την άλλη μέρα, οι δυο Γάλλοι δουλευτά είδασιώθηκαν, ότι ο βασιλέας Νικήτας δέχτηκε την άφιξή τους που είχαν υποβάλει για άρρώσκει και πήγαν στο παλάτι. Μόλις όμως τους ώδηγησαν στην αυλή των άρρώσκειων, έμειναν κατάπληκτοι. 'Ο οδηγός τους της προηγούμενης ημέρας ήταν ο ίδιος ο βασιλέας Νικήτας.

Όταν η 'Αδελίνα Πάττι βρισκόταν στον ξενοδόχο, ότι βρήκε κάποιον Μαυροβουνιώτη, ο οποίος δεν τους μίλησε με ένθουσιασμό για τον βασιλέα του.

Η είδηση αυτή άναστάτωσε ολόκληρο το ξενοδοχείο. —Νά μάς πείτε τ' όνομά του! Έλεγαν οι Μαυροβουνιώτες στους έξενους των. Αυτός, που σάς έλεγε, ότι δεν αγαπά τον Νικήτα μας, δεν είναι δυνατόν να είναι συμπατριώτης μας!

Την άλλη μέρα, οι δυο Γάλλοι δουλευτά είδασιώθηκαν, ότι ο βασιλέας Νικήτας δέχτηκε την άφιξή τους που είχαν υποβάλει για άρρώσκει και πήγαν στο παλάτι. Μόλις όμως τους ώδηγησαν στην αυλή των άρρώσκειων, έμειναν κατάπληκτοι. 'Ο οδηγός τους της προηγούμενης ημέρας ήταν ο ίδιος ο βασιλέας Νικήτας.

Όταν η 'Αδελίνα Πάττι βρισκόταν στον ξενοδόχο, ότι βρήκε κάποιον Μαυροβουνιώτη, ο οποίος δεν τους μίλησε με ένθουσιασμό για τον βασιλέα του.

Η είδηση αυτή άναστάτωσε ολόκληρο το ξενοδοχείο. —Νά μάς πείτε τ' όνομά του! Έλεγαν οι Μαυροβουνιώτες στους έξενους των. Αυτός, που σάς έλεγε, ότι δεν αγαπά τον Νικήτα μας, δεν είναι δυνατόν να είναι συμπατριώτης μας!

Την άλλη μέρα, οι δυο Γάλλοι δουλευτά είδασιώθηκαν, ότι ο βασιλέας Νικήτας δέχτηκε την άφιξή τους που είχαν υποβάλει για άρρώσκει και πήγαν στο παλάτι. Μόλις όμως τους ώδηγησαν στην αυλή των άρρώσκειων, έμειναν κατάπληκτοι. 'Ο οδηγός τους της προηγούμενης ημέρας ήταν ο ίδιος ο βασιλέας Νικήτας.

Όταν η 'Αδελίνα Πάττι βρισκόταν στον ξενοδόχο, ότι βρήκε κάποιον Μαυροβουνιώτη, ο οποίος δεν τους μίλησε με ένθουσιασμό για τον βασιλέα του.

Η είδηση αυτή άναστάτωσε ολόκληρο το ξενοδοχείο. —Νά μάς πείτε τ' όνομά του! Έλεγαν οι Μαυροβουνιώτες στους έξενους των. Αυτός, που σάς έλεγε, ότι δεν αγαπά τον Νικήτα μας, δεν είναι δυνατόν να είναι συμπατριώτης μας!

Την άλλη μέρα, οι δυο Γάλλοι δουλευτά είδασιώθηκαν, ότι ο βασιλέας Νικήτας δέχτηκε την άφιξή τους που είχαν υποβάλει για άρρώσκει και πήγαν στο παλάτι. Μόλις όμως τους ώδηγησαν στην αυλή των άρρώσκειων, έμειναν κατάπληκτοι. 'Ο οδηγός τους της προηγούμενης ημέρας ήταν ο ίδιος ο βασιλέας Νικήτας.

Όταν η 'Αδελίνα Πάττι βρισκόταν στον ξενοδόχο, ότι βρήκε κάποιον Μαυροβουνιώτη, ο οποίος δεν τους μίλησε με ένθουσιασμό για τον βασιλέα του.

Η είδηση αυτή άναστάτωσε ολόκληρο το ξενοδοχείο. —Νά μάς πείτε τ' όνομά του! Έλεγαν οι Μαυροβουνιώτες στους έξενους των. Αυτός, που σάς έλεγε, ότι δεν αγαπά τον Νικήτα μας, δεν είναι δυνατόν να είναι συμπατριώτης μας!

την περίμενε στις έφτά, άκριβώς, στο παλάτι του, και άφριζε το πρόγραμμα του εστιαλ και την παρακαλούσε να ντυθεί με κατάλληλα φορέματα, γιατί κανένα άλλο χρώμα δεν μπορούσε να υποφέρει, κι ότι τα φορέματά της αυτά θάπρεπε να είναι από σατέν ή και από πακοδιότρε ύφασμα, έντός από μετάξι γιατί τότε προσενούσε θλίψη.

Η Πάττι έγινε έξω φρενών, όταν έδιδάσκε το πρόγραμμα, που το θεώρησε προσβλητικό, αλλά άπεφάσισε να πάει στο παλάτι, από περιέργεια να ιδεί πώς θα της φερόταν ως το τέλος ο παράφρων εκνεύρος βασιλέας.

Λοιπόν, στις 7 το βράδυ, η μεγαλύτερη αιδώς των αιδώνων, πήγε στο παλάτι κι οι αϊνικοί την ώδηγησαν στο ιδιαιτερότερο θέατρο του βασιλέως.

Τό θέατρο, προς μεγάλη κατάπληξη της 'Αδελίνας, δεν φωτιζόταν παρά μόνο από το φως του φεγγαριού και μία άδελτη δοχίστρα άρχισε να παίζει μόλις άνέθηκε στη σκηνή για να τραουδήσει.

Έξέ άλλου μέσα στο θέατρο δεν υπήρχε κανείς άκροατής, έντός από έναν, με κατάλληλο πρόσωπο, τον καθόταν σ' ένα θεαρείο.

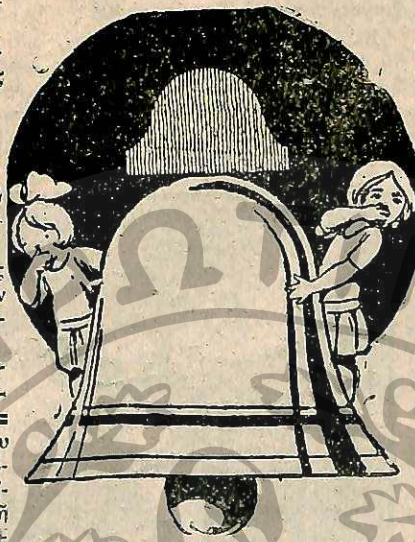
Η 'Αδελίνα Πάττι, στο ποιητικό ύποβλητικό αλλά και φοβερό αυτό περιβάλλον, τόχασε κι άρχισε να τραίει. Δοκίμασε ώστόσο να τραουδήσει με ή φωνή της δεν υπήρχε ν' άκουσθ ή ούτε απ' αυτήν την ίδια. Τότε έβλισε τα μάτια της, άφίθηκε τελείως έλεύθερη, όπως σε όνειρο, κι άρχισε να τραουδή με τόση περιπάθεια, με όσην ποτέ δεν είχε τραουδήσει.

Όταν τελείωσε το πρώτο της τραουδή κι η 'Αδελίνα, άφαναν άμέσως τα φώτα και παρουσιάστηκε μπροστά της ένας αϊνικός, ο οποίος της διαδίδε τις ευχαρίστους του βασίλεως του και της άνήγγειλε, ότι η Α. Μ. άπεσώθη στα δουκάτά του.

Η 'Αδελίνα δεν λογάρισε την τελευταία αυτή προσβολή του παράφρονος βασιλέως κι έφυγε χαρούμενη, γιατί γλίτωσε από μία δοκιμασία άνώτερη απ' την άποχθή της ψυχής της.

Την άλλη μέρα το πρωί ο Λουδοβίκος έστειλε, μ' έναν απ' τους ύπαστάς του, στην 'Αδελίνα Πάττι, ένα γράμμα-ήμνο προς την άφραστη τέχνη της και μία καστένια γεμάτη με πολυτελέστατα κασιγιάτια.

—'Αποτε δεν με συνεκίνησε στην ζωή μου περισσότερο — έλεγε η 'Αδελίνα Πάττι άργότερα — απ' τη φοβερή έκείνη στιγμή που δεν μπορούσα ν' άκούσω την φωνή μου. Είπε φοβερό μά και ώραίο να μην μπορείς ν' άκούς τη φωνή σου!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΝΕΟΣ ΦΙΓΚΑΡΩ

(Μία διασκεδαστική αυτοβιογραφία του Τζίμμου Ντουράντε, του μεγαλύτερου εκκεντρικού κωμικού ήθοποιου της 'Αμερικής)

ΕΛΟ και σαράντα χρόνια, σ' ένα πανάκι λ' ο δοξάρι μ' ας λαικής συνεικίας της Νέας 'Υόρκης, ήταν ένα μικρό κουρείο με μια μοναδική πολυθρόνα. Αυτό το μαγαζάκι τόσο στενό, ώστε δεν χωρούσαν εκεί μέσα δυο πελάτες. 'Ο ιδιοκτήτης του λοιπόν ο σινιόρ Ντουράντε τους έβγαζε να περιμένουν την σειρά τους έξω από το μαγαζί και πολλές φορές τους ξύριζε εκεί πέρα για περισσότερη εύκολια. 'Οσο τώρα για την πελατεία του, ήταν φτωχοί εργατοί που δεν άφηναν ποτέ τους πορτοφόλιό τους να πηγαίνουν να ξυρισθούν, όταν είχαν μια πύλη γένεια!

'Ο σινιόρ Ντουράντε, ο πατέρας μου, άνοιξε και ξαναάνοιξε το ξυράρι του και κάθε τόσο μου φώναζε να πάω γρήγορα τα πόδια μου, για να του πάω ξεστό νερό για τους πελάτες του. Μόλις ξύριζε κανένα, έβγαζε τον πελάτη από το μαγαζί και τον οδηγούσε στην πόρτα, να τον αφήσει να περπατήσει. 'Ο πατέρας μου π'επερίσσευε φορές πήγαινε χαμένος! Μ'ένα «είχαριτωτό» τελείωνε όλη η ιστορία κι' έτσι άφηνε με τα χέρια αδειανά.

Μά δεν ήταν μόνο αυτή η δουλειά μου. 'Όταν δεν υπήρχε πελάτης στο μαγαζί, έπρεπε να σιδερώσω τα ρούχα των πελάτων. 'Εβγαίνα λοιπόν έξω στην πόρτα και κρατώντας ένα τεράστιο ξυράρι στα χέρια μου και μια πετσέτα άρχιζα να φωνάζω και να κάνω ένα σωρό γκριμάτσες. Κι' έτσι σιγά-σιγά δεν άργούσαν να μαζευθούν γύρω μου πολλοί περιέργοι. 'Αφ'ηνα κάτω τότε το τεράστιο ξυράρι μου, ανέβαινα σε μια καρέκλα και τους έλεγα:

—Τζέντλεμαν, το ξυράρι μου δεν είναι κατάλληλο για το τριφερό δέρμα του προσώπου σας. Μά ο σινιόρ Τζιόρτζιο Ντουράντε, ο πατέρας μου, τελευταίος άπογόνος του περιφήμου κουρέα της Σεβίλλης, έχει τόσο ελαφρύ χέρι και ξυρίζει τόσο γρήγορα, ώστε πριν προφτάσετε να καθίσετε στην πολυθρόνα είσατε κιόλας ξυρισμένος. 'Επιπλέον, τζέντλεμαν, περάστε! Μόνο με πάντε σέντες!...

Αυτό γινόταν κάθε μέρα. 'Ελως όμως έρχονταν κι' η Κυριακή. 'Η Κυριακή ήταν για μένα, η καλύτερη μέρα της εβδομάδας. 'Ο πατέρας μου μου έδινε δέκα σέντες και μ'έφηνε ελεύθερο να διασκεδάσω. 'Εως ήθελα. 'Εγώ τότε άγαπούπα με πάθος το μπάτς και τη μουσική. Τό μπάτς με συνόραζε κι' η μουσική με ξετρελάανε. Αύτη λοιπόν η τρέλλα μου για τη μουσική

με είχε κάνει ν' αγαπήσω και το μπάτς, γιατί στην αίδουσα του πυγμικού άγ'ου υπήρχε ένα παλιό πιάνο. Κάθε Κυριακή λοιπόν πήγαινα με τους φίλους μου εκείνης της φτωχής συνοικίας της Νέας 'Υόρκης για να προπονηθώ στο ρίχνι. 'Εγώ, έννοείται, ύστερα από μερικές γροθιές, γλύστραγα ως το πιάνο και άποξενόμουν εκεί πέρα. 'Ετσι, περνούσα μ' αυτό, όλη σχεδόν την Κυριακή μου. Κι' άφηνε, δίχως κι' ο ίδιος να μπορεί να εξηγήσω πώς ύστερα από ένα χρόνο, μπορούσα να παίζω στο πιάνο ένα σωρό τραγούδια της μόδας. Οι φίλοι μου τότε, που μ' αγαπούσαν κι' ήθελαν να με βοηθήσουν, έπαιναν στον πρόεδρο του πυγμικού συλλόγου να δώξη τον πιάνισα και να πάρη έμένα στην θέσι του, με τα ίδια λεφτά. 'Ετσι κι' έγινε.

'Αρχισα λοιπόν να παίζω στα διαλείμματα των «μιάτς» μπροστά σε ένα πολυπληθές άκρατήριο, που άλλοτε με χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό κι' άλλοτε έφηνε μαύρα δάκρυα για τις παραφωνίες μου. Αύτη η δημοτικότητα μου, όστόσο, ώφελήσε και τον πατέρα μου, γιατί του έστέλνα να ξυρισθ, όποιον τύχαινε να γνωρίσω στο «ρίχνι»!

Κι' αλήθεια είναι ότι γνώριζα ένα σωρό κόσμο. Τι τ'άβελτε όμως, η παιδική μου ηλικία και τα πρώτα χρόνια της νεανικής ζωής μου πέρασαν με μια φοιτητική δυστυχία

σ' εκείνη την παλιά συνοικία της Νέας 'Υόρκης. 'Επειτα άρχισα να εργάζομαι στα μικρά κι' ύποπτα νυκτερινά κέντρα του Κόνει 'Αϊλαντ, εκεί όπου κάθε βράδυ μαζευόταν ένα πλήθος κακοποιών κι' ήταν άδύνατο να μη γίνη κάθε νύχτα κι' ένας κανγκας. Οι πελάτες αυτού του κέντρου έβγαζαν άμείως τα μαχαίρια τους για να κανονίσουν τους λογαριασμούς τους. 'Όλα τότε εκεί μέσα γινότουσαν άνω κάτω. Μέσα σ' αυτό το πανδαμόνιο, έβγ' ήμουν ύποχρεωμένος να παίζω διάφορα εύθιμα τραγούδια! 'Επειτα ξεφάνιζα σαν διάβολος κι' έκανα ένα σωρό κωμικές κινήσεις, ενώ τα δόντια μου χτυπούσαν από τον πόνο μου. Φοβόμουν μ'η με χτυπήση κατά λάθος κανένα απ' αυτά τα μαχαίρια που πετούσε ο ένας κακοποιός στον άλλο, με τόση τέχνη, ώστε ποτέ δεν λάθευαν τον στόχο τους. 'Υστερα από λίγη ώρα έβλεπες αυτές τις «παρεξηγήσεις» κανονίζόντουσαν με χαρά κι' οι ύποπτοι θαμνίζον, ξανακαθόντουσαν ήσυχoi για ν' ακούσουν τα τραγούδια μου. Μά έδω που τ'άβελτε, δεν ήμουν μόνο πιανίστας. 'Ημουν κι' ένας καλός κωμικός. 'Όταν έπαιζα διάφορα εύθιμα κωμικά κι' έκανα ένα σωρό μορφοποιήσεις, οι θαμώνες του κέντρου ξεκαρδίζόντουσαν από τα γέλια. Κι' έτσι ο «Τζίμμι» άρχισε να γίνεται γνω-

στός. 'Η φήμη μου είχε διαδοθή σ' όλη την Νέα 'Υόρκη. Πολλές λοιπόν συντροφίες του καλού κόσμου έρχόντουσαν στο ύπαιπτο κέντρο του Κόνει 'Αϊλαντ για να δούν αυτόν τον εκπληκτικό μουσικό που έκανε όλο τον κόσμο να γελάει. 'Η τύχη, καθώς βλέπετε είχε άρχισει να μου χαμογελάει. Κι' αλήθεια ύστερα από λίγο καιρό τα καλύτερα και τα πιο άριστο-κωμικά κέντρα της Νέας 'Υόρκης μου έκαναν ένα σωρό δελεαστικές προτάσεις. 'Ετσι άρχισα τότε να μαζεύω δολάρια και καλλιτεχνικές προτάσεις. 'Ετσι άρχισα τότε να μαζεύω δολάρια και καλλιτεχνικές προτάσεις. 'Ετσι άρχισα τότε να μαζεύω δολάρια και καλλιτεχνικές προτάσεις.

1. 'Ενα διπλό πρόσωπο: δηλαδή να έχη ένα κοινό πρόσωπο, όπως όλος ο κόσμος κι' ένα άλλο θεατικό για την σκηνή και για τους φίλους. Μ'ε καταλαβαίνετε τι θέλω να πω μ' αυτό. Τό ένα πρόσωπο άνήκει σ' αυτόν ως άνθρωπο. Τό άλλο άνήκει στον ήθοποιό.

2. Δύο φωνές. 'Αν δεν έχει δύο φωνές, δεν θα καταφέρει ποτέ μεγάλα πράγματα. 'Ενας κωμικός ήθοποιός δεν πρέπει ποτέ να μιλάει με την πραγματική φωνή του. Φροντίζει πάντα να βοηθιά με άλλα δύο τεχνάσματα και με επίμονες κι' ακούργιστες προσπά-

στές. 'Η φήμη μου είχε διαδοθή σ' όλη την Νέα 'Υόρκη. Πολλές λοιπόν συντροφίες του καλού κόσμου έρχόντουσαν στο ύπαιπτο κέντρο του Κόνει 'Αϊλαντ για να δούν αυτόν τον εκπληκτικό μουσικό που έκανε όλο τον κόσμο να γελάει. 'Η τύχη, καθώς βλέπετε είχε άρχισει να μου χαμογελάει. Κι' αλήθεια ύστερα από λίγο καιρό τα καλύτερα και τα πιο άριστο-κωμικά κέντρα της Νέας 'Υόρκης μου έκαναν ένα σωρό δελεαστικές προτάσεις. 'Ετσι άρχισα τότε να μαζεύω δολάρια και καλλιτεχνικές προτάσεις. 'Ετσι άρχισα τότε να μαζεύω δολάρια και καλλιτεχνικές προτάσεις.

3. 'Ακούραστα πόδια. 'Ο εκκεντρικός κωμικός είναι ένα είδος κλέφτης, που χοροπηδάει κάθε τόσο κι' είναι έτοιμος να κάνει μια διπλή τομή στα πόδια του. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι πρέπει να έχη καλογυμνασμένα κι' ακούραστα πόδια. 4. Μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Είναι το σπουδαιότερο προσόν του κωμικού. Οι θεατοί έχουν την συνήθεια να περάζουν τους κωμικούς ήθοποιούς κι' όταν εκείνοι δεν έχουν την έτοιμότητα να δώσουν άμείως μια έξυπνη και ξεκαρδιστική απάντηση γελοιοποιούνται την ίδια στιγμή.

5. 'Απλήθεια και σοβαρότητα. 'Ο κωμικός ήθοποιός που γελάει πρώτος με τ' άστεία που λέει προλαμβάνει τον θεατή του και γελάει για λογαριασμό του. 6. Καλή έπιτυχία! ΤΖΙΜΜΥ ΝΤΟΥΡΑΝΤΕ

7. 'Απλήθεια και σοβαρότητα. 'Ο κωμικός ήθοποιός που γελάει πρώτος με τ' άστεία που λέει προλαμβάνει τον θεατή του και γελάει για λογαριασμό του. 8. Καλή έπιτυχία! ΤΖΙΜΜΥ ΝΤΟΥΡΑΝΤΕ

9. 'Απλήθεια και σοβαρότητα. 'Ο κωμικός ήθοποιός που γελάει πρώτος με τ' άστεία που λέει προλαμβάνει τον θεατή του και γελάει για λογαριασμό του. 10. Καλή έπιτυχία! ΤΖΙΜΜΥ ΝΤΟΥΡΑΝΤΕ

'Ο γνωστός κωμικός της «Μέτρο» Γκόλντγουϊν Μάγερ Τζίμμι Ντουράντε

θείες του.

3. 'Αεικνήτητα χέρια: Είναι κανόνας, ότι ο κωμικός ήθοποιός πρέπει να κουνά διαρκώς τα χέρια του, σπασμωδικά, νευρικά, άδέξια.

4. 'Ενα κωμικό σώμα: Δεν πρέπει ποτέ να έχη ένα κοινό σώμα, όπως ο άλλος κόσμος. Πρέπει να είναι ή ψηλός σαν ξεστονίστρα ή λιγνός σαν άχυρο ή χοντρός σαν βαρέλι.

5. Δύο περίεργα αυτιά: 'Τ' αυτιά του κωμικού πρέπει να έχουν ένα άλλοιοτο σχήμα για να προκαλούν τα γέλια των θεατών.

6. Δεν πρέπει να έχη μυαλό. Μ' άλλα λόγια πρέπει να είναι διαρκώς θεοτελλός.

7. Πρέπει να είναι ύπομονετικός. Κανείς μεγάλος κωμικός δεν έγινε διάσημος, από την πρώτη μέρα, που έμεινε να κάνει γκριμάτσες.

8. 'Ακούραστα πόδια. 'Ο εκκεντρικός κωμικός είναι ένα είδος κλέφτης, που χοροπηδάει κάθε τόσο κι' είναι έτοιμος να κάνει μια διπλή τομή στα πόδια του. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι πρέπει να έχη καλογυμνασμένα κι' ακούραστα πόδια.

9. Μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Είναι το σπουδαιότερο προσόν του κωμικού. Οι θεατοί έχουν την συνήθεια να περάζουν τους κωμικούς ήθοποιούς κι' όταν εκείνοι δεν έχουν την έτοιμότητα να δώσουν άμείως μια έξυπνη και ξεκαρδιστική απάντηση γελοιοποιούνται την ίδια στιγμή.

10. 'Απλήθεια και σοβαρότητα. 'Ο κωμικός ήθοποιός που γελάει πρώτος με τ' άστεία που λέει προλαμβάνει τον θεατή του και γελάει για λογαριασμό του. 11. Καλή έπιτυχία! ΤΖΙΜΜΥ ΝΤΟΥΡΑΝΤΕ

Καί τώρα, καλή έπιτυχία!

ΤΖΙΜΜΥ ΝΤΟΥΡΑΝΤΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΟΙ ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΙ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝ' ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ.

Κάποτε, στο Χάγκ - Κέου ζούσαν σε δυο γειτονικά σπίτια δυο παντρεμένοι φίλοι, οι Σιν κι' ο Σιάγκ. 'Ο Σιν είχε μια μονοχόρη ένοξ έτους κι' ο Σιάγκ ένα μονοχόρη δυο χρόνων.

Μια μέρα ο Σιάγκ πήγε στο σπίτι του Σιν και του είπε:

—Θέλεις να δώσης την κόρη σου στον γιό μου για γυναίκα; 'Θα τους παντρεύομαι τον άλλο χρόνο...

'Όταν άκουσε την πρόταση αυτή ο Σιν, έβήμωσε κι' απάντησε στον Σιάγκ:

—Πώς τοίμας να μου κάνης μια τέτοια πρόταση; 'Η κόρη μου είναι μόλις ένος χρόνου κι' ο γιός σου έχει ηλικία δυο φορές μεγαλύτερη από την δική της...

—'Επαιμένος, όταν η κόρη μου γίνη είκοσι χρόνων, ο γιός σου θα είναι... σαράντα χρόνων! Καταλαβαίνεις, λοιπόν, πόσο άταιριαστο γάμο μου προτείνεις;

Μά τότε πετάχτηκε η γυναίκα του Σιν και είπε κι' αυτή:

—'Η αλήθεια είναι, ότι η κόρη μας είναι μονάχα ένος χρόνου, τον έρχόμενο χρόνο όμως που θα τους παντρεύομαι θα είναι δυο χρόνων... 'Επαιμένος θα είναι ίση με τον άνδρα που θα πάρη!

...

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Κάποτε ζούσε ένας άρχον-τάναρχος, που κανέναν δεν μπορούσε να τον φτάση στην άφηρημάδα και την κονταμινιά. Μια μέρα καθώς ντυνόταν για να πάη στην αγορά, φέρεσε στο ένα πόδι ένα παπούτσι με ψηλό τακούνι και στο άλλο ένα παπούτσι με κομψό τακούνι. Γι' αυτό, όταν βγήκε στο δρόμο, κούτσανε κι' όλοένα σκαπότανε:

—Πώς συμβαίνει αυτό; Πώς συμβαίνει σήμερα το ένα πόδι μου να πάει κοντό από το άλλο;

—'Ενταίμεα οι διαβάτες που τον γέλιαν, ξεκαρδίζόντουσαν στα γέλια και τέλος, ένας συνήγορος τον πλησίασε και του έξηγησε τον λόγο, για τον οποίο κούτσανε.

Τότε ο άφηνετός του φέρεσε στους δυο δούλους του, που τον ακολουθούσαν με σεβασμό, δίνοντάς τους εντολές, και τους διέταξε να πάνε στο αρχοντικό του και

να κλείση από τους χορούς, που βορσώνονταν στο διαμιάτιό του.

'Επειδή, λοιπόν, αδυνατείς φοβερά από την εξαργύρια, άπεράσις και πήγε στον γέροντα Λάο - Τάο, ο οποίος ήταν σοφός και μάγος, και του ζήτησε ένα εξορκισμό για τα συγχερά αυτά ζώδια που τον βασάνιζαν.

'Ο Λάο - Τάο έγραψε διάφορα σύμβολα πάνω σ' ένα χαρτί και τώδωσε στον φτωχό βασανισμένο, ο οποίος έφρόντισε, μόλις έφτασε στο σπίτι του, να το κρεμάση πάνω απ' το κρεβάτι του.

Την νύχτα όμως δεν μπόρεσε και πάλι να κλείση μάτι. Οι χοροί μάλιστα πολλαπλασιάστηκαν!

Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, ξαναπήγε ο δυστυχής στον σοφό Λάο - Τάο και του είπε:

—'Ο έξορκισμός σου είναι καλός, όχι για να διαώξη τους χορούς, αλλά για να τους φέρνη.

να τους φέρνη άλλα παπούτσια.

Οι δούλοι του αφηρημένου και κονταμινώλου αφέντη, ίδιοι κι' ε-μοιοι μ' αυτόν, πήγαν στο σπίτι κι' άφου τό έκαναν άνω-κάτω επί μια δόκιμη ώρα, γύρισαν και του είπαν:

—'Εξοχώτατε, άνώφελο θάταν να σου φέρναμε άλλα παπούτσια. Βρήκαμε μονάχα ένα ζευγάρι κι' αυτό άτάφιαστο! Τό ένα παπού-τσι έχει ψηλό τακούνι και τ' άλλο κομψό!

... ..

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΩΡΟ

Ζούσε κάποτε μια παραμιά που έθιγλε το βράος της γυναίκας ένος σοφού.

Μια μέρα το βράφος φώναζε κι' έβλαψε άκατάστατα και με κανένα τρόπο δεν ήσυχάζε.

Την νύχτα όμως δεν μπόρεσε και πάλι να κλείση μάτι. Οι χοροί μάλιστα πολλαπλασιάστηκαν!

Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, ξαναπήγε ο δυστυχής στον σοφό Λάο - Τάο και του είπε:

—'Ο έξορκισμός σου είναι καλός, όχι για να διαώξη τους χορούς, αλλά για να τους φέρνη.

'Ο Λάο-Τάο χαμογέλασε, δ-ταν άκουσε τα λόγια του ά-φελούς έπισκέπτη και τον ρώ-τησε:

—Τι έκανες με τον έξορκισμό μου;

—Τόν έκάφωσα στον τό-χο, πάνω από το κρεβάτι μου!

—Αυτό μονάχα έκανες;

—Μπα! Μήπως έφρεσε να κάνουν και τίποτ' άλλο;

—Βέβαια! 'Εφρεσε, πριν άκούω καρφώσης τον έξο-ρκισμό, να καταστρέψης όλους τους χορούς. 'Ετσι μόνο θά-βλεπες το άποτέλεσμα του έ-ξορκισμού. Κόμης το και θά-δης πόσο ήσυχος θά κοιμάσαι!

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΑΙΩΝΙΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

να τους φέρνη άλλα παπούτσια.

Οι δούλοι του αφηρημένου και κονταμινώλου αφέντη, ίδιοι κι' ε-μοιοι μ' αυτόν, πήγαν στο σπίτι κι' άφου τό έκαναν άνω-κάτω επί μια δόκιμη ώρα, γύρισαν και του είπαν:

—'Εξοχώτατε, άνώφελο θάταν να σου φέρναμε άλλα παπούτσια. Βρήκαμε μονάχα ένα ζευγάρι κι' αυτό άτάφιαστο! Τό ένα παπού-τσι έχει ψηλό τακούνι και τ' άλλο κομψό!

... ..

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΩΡΟ

Ζούσε κάποτε μια παραμιά που έθιγλε το βράος της γυναίκας ένος σοφού.

Μια μέρα το βράφος φώναζε κι' έβλαψε άκατάστατα και με κανένα τρόπο δεν ήσυχάζε.

Την νύχτα όμως δεν μπόρεσε και πάλι να κλείση μάτι. Οι χοροί μάλιστα πολλαπλασιάστηκαν!

Την άλλη μέρα, πρωί - πρωί, ξαναπήγε ο δυστυχής στον σοφό Λάο - Τάο και του είπε:

—'Ο έξορκισμός σου είναι καλός, όχι για να διαώξη τους χορούς, αλλά για να τους φέρνη.

'Ο Λάο-Τάο χαμογέλασε, δ-ταν άκουσε τα λόγια του ά-φελούς έπισκέπτη και τον ρώ-τησε:

—Τι έκανες με τον έξορκισμό μου;

—Τόν έκάφωσα στον τό-χο, πάνω από το κρεβάτι μου!

—Αυτό μονάχα έκανες;

—Μπα! Μήπως έφρεσε να κάνουν και τίποτ' άλλο;

—Βέβαια! 'Εφρεσε, πριν άκούω καρφώσης τον έξο-ρκισμό, να καταστρέψης όλους τους χορούς. 'Ετσι μόνο θά-βλεπες το άποτέλεσμα του έ-ξορκισμού. Κόμης το και θά-δης πόσο ήσυχος θά κοιμάσαι!

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΑΙΩΝΙΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Μια μέλισσα για να κάνει μισό κιλό μέλι, πρέπει, κατά μέσον όρον να επισκεφθή 62,000 άνθη, κάνον-τας 2,700,000 ταξείδια! 'Αν συνε-πώς την άπόστασι ενός διαδρομής την άπολύτουμε ελς τότα χιλιά-μετρα, τότε για να συμπληρώση τον παραπάνω άριθμό των ταξεί-διών της μια μέλισσα, διανύει ά-πόστασιν 7.100,000 χιλιομέτρων...

Η κ. Τένναντ

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΗΡΩΪΣΜΟΣ

ΤΟΥ C. L. MC CLUER STEVENS

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΗΡΩΪΔΕΣ

Η ήρωική αδελφή του αρχιστρατήγου Φρέντς. Πώς σκοτώθηκε στη μάχη της Δοϊράνης. Η αυτοθυσία της δουλίσσης του Σούδερλαντ. Το ρομαντικό της ειδύλλιο με έναν πληγωμένο της. Πώς έγινε μια Άγγλις λαίδη το είδωλο του Σερβικού στρατού. Μια δαιμονία γυναίκα. Το καταπληκτικό έργο της κ. Τένναντ, κτλ.

με ενδόσεις στα χέρια μας, ή όποιες δείχνουν ότι αδιαφορούσατε για την εθνικότητα των τραυματιών... Νοσηλεύατε σπαρτικά και μαζεύατε από το πεδίο της μάχης και τους Γάλλους και τους Γερμανούς τραυματίες... Είστε άξια της ευγνωμοσύνης μας !...

Πραγματικά την οδήγησαν με συνοδεία στα ούδτερα βλαυνικά σόνορα, και την άφησαν ελεύθερη να γυρίσει στην Άγγλια. Η νεαρή δούλίσσα όμως δεν είχε ήσυχία εκεί στην οικογένειά της. Ξανάφυγε πάλι για τον πόλεμο, και ξανάπλεγε ως νοσοκόμος στο Δυτικό μέτωπο της Γαλλίας.

Ακολούθησαν πάλι πράξεις μεγάλου ήρωισμού εκ μέρους της, έως ότου πληγώθηκε κι αυτή απ' τα... βέλη του "Ερωτος όμως !... σπληνώντας τον νεαρό και όμοιο Άγγλο ταγματάρχη Πέτρο Ντέσμοντ Φίτζεραλντ, του 11ου Συντάγματος των Ουσσάρων, τον αγάπησε τρελλά. Την αγάπησε κι αυτός και με διαταγή, μια μέρα της εξέφρασε την μουσική λατρεία του, για κι φτωχός και σχετικά καλής οικογενείας καθώς ήταν, ούτε μοίσε να ονειρευτεί ποτέ τον έναν πιθανό γάμο με την εξαιρετική εκείνη άρχοντοπούλα της πατρίδος του, την σχεδόν βασιλική καταγωγή.

Κι' όμως ο γάμος του έγινε, επιδομασθηκε από όλους, και θεωρήθηκε σαν ένας απ' τους πιο ρομαντικούς κι' ειδυλλιακούς γάμους της εποχής μας !...

Παράλληλα με τις προηγούμενες έχοι και η περιεργία λαίδη Πάτρετ, η νεαρή σύζυγος του Ρόλφ Πάτρετ. Με την ερμηνεία του Φόλκλιντ, ωργάνωσε στη σειρά διηγήματα στο τέλος στη Μακεδονία. Μια βουλγαρική δίδω την κομμάτισε κατά την μάχη της Δοϊράνης, την ώρα που σήκωνε στους ώμους της έναν άνασθητο Σέρβο τραυματία !...

Επειτα έχουμε την νεαρή και ωραιοτάτη άριστοκράτιδα δεσποινίδα Μίλλισεντ, δούλίσσα του Σούδερλαντ. Ανήκει σε μια απ' τις πιο παλιές, πιο ιστορικές και πιο αριστοκρατικές οικογένειες της Μεγάλης Βρετανίας.

Τέσσερες ημέρες μετά την έναρξη των εχθροπραξιών, δηλαδή στις 8 Αυγούστου 1914, άφησε τη μυρωδιά άνασθητο της του Λονδίνου, κι' έφυγε άμισα για τη Γαλλία ως απλή νοσοκόμος.

Τόσος ήταν ο ήρωϊσμός της στα πεδία των μαχών, τόσο η αυτοθυσία της στο να προσκομίζει τους τραυματίες, και τόσο περιφρονούσε τον θάνατο, ώστε στη φρικτή μάχη του Ναμύο συνελήφθη αιχμάλωτος απ' τους Γερμανούς !...

Κι' έτσι, μόλις μπόρεσε να σταθεί στα πόδια

της, ακολούθησε πάλι τον σιμαχιό στρατό της Μακεδονίας και συνελήφθη, επιτέλους, αιχμάλωτος απ' τους Βουλγάρους. Έπειτα όμως από λίγων μηνών αιχμαλωσία στη Σόφια, την άφησαν πάλι ελεύθερη γιατί η άσυνήθιστη αυτοθυσία της ήταν γνωστή και στους εχθρούς ά- νόμης !...

Αυτά συνέβησαν στη λαίδη Πάτρετ κατά τον παγκόσμιο πόλεμο το 1914 — 1918. Ξέρετε όμως και κάτι άλλο ;... "Ότι κατά τον πρώτο Βαλκανοπολεμικό πόλεμο το 1912 έδρασε επίσης ως νοσοκόμος στον σερβικό στρατό ;... "Ότι ο μοκαρίτης βασιλεύς Πέτρος την παρασημοφόρησε ο ίδιος με το ανώτατο σερβικό παράσημο για τον ήρωϊσμό της ;... "Ότι είχε από τότε γίνει το είδωλο του σερβικού λαού, και ότι μια κεντρική λεωφόρος των Σκοπίων έχει το όνομά της ;

Ας έρθουμε τώρα στη λαίδη Σάρρα Ουίλσον, σύζυγο του λόρδου κάμπερτον Ουίλσον, ενός βαθυπλότου Άγγλου ευπατρίδου. Στο γαλάζιο αίμα της μέσα είχε, φάνετο, η περιεργία επίσης αυτή λαίδη την διάθεση για ευγενικές περιπέτειες. Φανταστήτε, ότι δεσποινίς άκόμη έτρεξε στην Αφρική κατά την διάρκεια του Άγγλο-βελγικού πολέμου, ως έθελοντής νοσοκόμος !

Προσπαθώντας μια νύκτα, έστειρα από δολιχέρη αιματηρή μάχη, να μπει στην πολιορκουμένη απ' τους Μπόρς πόλη Μάρφενγκ, για να νοσηλεύσει κι' εκεί μέσα τους πολυλούς τραυματίες των Άγγλων, συνελήφθη, επί τέλους, αιχμάλωτος. Και τόσο θρυλικό είχε γίνει το όνομά της, σε φίλους και εχθρούς, ώστε οι Μπόρς απέρριψαν υπέρογκα προστά, τα οποία πρόσφεραν οι Άγγλοι για να την άλευει νερόσουν. Και έφερε πως πραγματοποιήθηκε, επί τέλους, η ά- πόλυσή της ; Μόνον άφού παραδέρχοντο οι

Άγγλοι ν' αφήσουν ελεύθερο τον αιχμάλωτό τους στρατηγό Βιλτχέντ, γενικό επιτελάρχη του Μπορβικού στρατού και δεξί χέρι του περιφρουρού Κοούγερ !...

Κατά τον παγκόσμιο λοιπόν πόλεμο ή άπαράλληλη αυτή λαίδη Ουίλσον, παλ η ά γνώριμος των πεδίων της

μάχης, προσέφερε άνυπολόγιστες υπηρεσίες στον Γαλλικό Έρυνθό Στρατό. Όργάνωσε άπειρία χειρουργείων στις προσφιλείς, νοσηλευσε χιλιάδες τραυματιών, έπιστά- τωσε προσωπικά στη μεταφορά τους, άφηφώντας το θανάσιμο γαλάζι των σφαερών, και τιμήθηκε με όλα άνεξαρέτως τα σιμαχιόικά μετάλλια των "δικαιωμένων ένόμων του έχθρου πράξεων άνταπο- νήσεως και ήρωϊσμού" !...

Θέλετε τώρα και μια γυναίκα- άξιωματικό και τακτικό όργιατρο του άγγλικού στρατού, ή όποια μάλιστα φορούσε και τη στολή της, ένοντας τα ίδια άκριβώς δικαιώματα των άλλων άρχόντων να νανέλφον της ; Είχε ή δούκω Λουίσα Γκάρετ "Άνδερσον, ή φημισμένη "έδωτορ Λούις των άφελών Άγγλων στρατιωτών. Θερ- ρωλέα νοσοκόμος, και έπιστήμη μεγάλης άξίας, κατεράτη — κατ' έξαιρέση αυτή ! — με τον βαθμό του άνθυπαίου στον άγγλικό στρατό, μόλις κήρυξε ή Άγγλία τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Η δέσφης της στο μέτωπο ήταν έ- ξαιρετική, κι' από άπόφρεως όργανω- τική. Τρεις φορές προοιόόσθηκε για ήρωϊκές πράξεις στο πεδίο της μάχης, και άλλες πολλές παραση- μοφορήθηκε. Σήμερα είναι "Γενί- κός Διευθυντής" του στρατιωτικού νοσοκομείου "Έντελ" του Λονδί- νου, και μέλος της "Ιατρικής Άκα- δημίας της Άγγλίας, γιατί — έ- πως είπαμε προηγουμένως — θεω- ρείται και μια απ' τις ηγέστερες ιατρικές κορυφές της πατρίδος της !

Σημειώνοντας άκόμη την λαίδη Χένρι, μαρκησια του Σόμερσετ — Ντούχουρι, άνωτάτη άριστοκράτι- δα κι' αυτή κι' άπόγονο έπίσης ίστορικοτάτης οικογενείας, τη λαί- δη Έλλεν Γκάλντεν, την κυρία Α. Μ. Τσάλερς Ουότσον έπίσης στρα- τιστική ιατρό με την στολή και τον βαθμό του λοχαγού κατά την δι- άσκεα του παγκόσμιου πολέμου, ή όπότε έδρασαν λαμπρά στα πεδία των μαχών, σταματούμε τώρα με δαμιασμό μπρος σε μια άλλη γυ- ναίκα.

Είχε ή μεγαλοφυής δσα και δελ- τική κυρία Η. Ι. Τένναντ, άλλωτε "Γενικός Έπιθεωρητής" των Εο- γοστασίων της Άγγλίας, και κατά τον πόλεμο "Γενικός Διευθυντής" όλων των γυναικείων όργανώσεων της έθνικής άμυνας και της έργα- σίας !

Καί τί δέν έκανε ή δαιμονία αυ- τη γυναίκα, στην Άγγλία, καθ' ό- λη τη διάρκεια των εχθροπραξιών. Είχε όναυστή άπόλυτος δικτάτωρ της γυναικείας πολεμικής έργασίας, κι' είχε υπό τις διαταγές της πε- ρισσότερα από πέντε εκατομ- μύρια γυναικών !

Όργάνωσε, επέβλεπε, και διοί- κησε με άσπληρότητα κι' άκατάπλη-

Η δούλίσσα του Σούδερλαντ

μάχης, προσέφερε άνυπολόγιστες υπηρεσίες στον Γαλλικό Έρυνθό Στρατό. Όργάνωσε άπειρία χειρουργείων στις προσφιλείς, νοσηλευσε χιλιάδες τραυματιών, έπιστά- τωσε προσωπικά στη μεταφορά τους, άφηφώντας το θανάσιμο γαλάζι των σφαερών, και τιμήθηκε με όλα άνεξαρέτως τα σιμαχιόικά με- τάλια των "δικαιωμένων ένόμων του έχθρου πράξεων άνταπο- νήσεως και ήρωϊσμού" !...

Θέλετε τώρα και μια γυναίκα- άξιωματικό και τακτικό όργιατρο του άγγλικού στρατού, ή όποια μάλιστα φορούσε και τη στολή της, ένοντας τα ίδια άκριβώς δικαιώματα των άλλων άρχόντων να νανέλφον της ; Είχε ή δούκω Λουίσα Γκάρετ "Άνδερσον, ή φημισμένη "έδωτορ Λούις των άφελών Άγγλων στρατιωτών. Θερ- ρωλέα νοσοκόμος, και έπιστήμη μεγάλης άξίας, κατεράτη — κατ' έξαιρέση αυτή ! — με τον βαθμό του άνθυπαίου στον άγγλικό στρατό, μόλις κήρυξε ή Άγγλία τον πόλεμο κατά της Γερμανίας. Η δέσφης της στο μέτωπο ήταν έ- ξαιρετική, κι' από άπόφρεως όργανω- τική. Τρεις φορές προοιόόσθηκε για ήρωϊκές πράξεις στο πεδίο της μάχης, και άλλες πολλές παραση- μοφορήθηκε. Σήμερα είναι "Γενί- κός Διευθυντής" του στρατιωτικού νοσοκομείου "Έντελ" του Λονδί- νου, και μέλος της "Ιατρικής Άκα- δημίας της Άγγλίας, γιατί — έ- πως είπαμε προηγουμένως — θεω- ρείται και μια απ' τις ηγέστερες ιατρικές κορυφές της πατρίδος της !

Σημειώνοντας άκόμη την λαίδη Χένρι, μαρκησια του Σόμερσετ — Ντούχουρι, άνωτάτη άριστοκράτι- δα κι' αυτή κι' άπόγονο έπίσης ίστορικοτάτης οικογενείας, τη λαί- δη Έλλεν Γκάλντεν, την κυρία Α. Μ. Τσάλερς Ουότσον έπίσης στρα- τιστική ιατρό με την στολή και τον βαθμό του λοχαγού κατά την δι- άσκεα του παγκόσμιου πολέμου, ή όπότε έδρασαν λαμπρά στα πεδία των μαχών, σταματούμε τώρα με δαμιασμό μπρος σε μια άλλη γυ- ναίκα.

Είχε ή μεγαλοφυής δσα και δελ- τική κυρία Η. Ι. Τένναντ, άλλωτε "Γενικός Έπιθεωρητής" των Εο- γοστασίων της Άγγλίας, και κατά τον πόλεμο "Γενικός Διευθυντής" όλων των γυναικείων όργανώσεων της έθνικής άμυνας και της έργα- σίας !

Καί τί δέν έκανε ή δαιμονία αυ- τη γυναίκα, στην Άγγλία, καθ' ό- λη τη διάρκεια των εχθροπραξιών. Είχε όναυστή άπόλυτος δικτάτωρ της γυναικείας πολεμικής έργασίας, κι' είχε υπό τις διαταγές της πε- ρισσότερα από πέντε εκατομ- μύρια γυναικών !

Όργάνωσε, επέβλεπε, και διοί- κησε με άσπληρότητα κι' άκατάπλη-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιά από τις δυο ήταν ή πιό άρτια. Το δίλημμα του Βελταίρεν. "Ο Λαμαρτίνος κι' ο διευθυντής της "Επιθεωρήσεως των Δύο Κόσμων". "Ο Γουσταύος - "Αδελφός και οι στρατηγοί του που ήθελαν να μενομαχίσουν. Πώς τους έκανε να σωφρονι- στούν. Η ματαιοδοξία του τώος Κόλιντς, κτλ.

λοιπόν να τον πείζουν μπροστά σε όλον τον κόσμο, για να τους πη- ποιά κι' τις δυο του έφερε περισ- σότερο.

"Ο Βολταίρος όμως δεν τα έ- χασε καθόλου, γιατί τους άπάντη- σε με το ακόλουθο τετράστιχο :

Άλθήβια, όμορφη δουλειά μου (δώσατε Νά πω ποιά είν' ή πειδ χαρι- (τωμένη) Μοιάζεις έσύ του ξανθομάλλη (έρωτα) Και σύ της μαυρομάτας του έ- (ρωμένης) !

Κάποτε ο έκδότης της "Επιθε- ωρήσεως των δύο Κόσμων" Μπυ- λός, παρεκάλεσε τον Λαμαρτίνο να του δώσει κανένα πεζογράφημα για το περιοδικό του. "Ο Λαμαρτίνος δέχτηκε προθύμως, αλλά συγχρό- νως έπειδή βρισκόταν σε οικονομί- κες στενοχωρίες, ζήτησε μια προ- καταβολή 4.000 φράγκων. "Ο Μπυ- λός του έδωσε τα χρήματα κι' ο

τη δραστηριότητα, τις έξις πολυ- πληθέστατες και σοβαρές υπηρεσί- ες : Την "Όργάνωση υπηρεσίας με- ταμεισέσεως πλοίων - παγιδίων" του Άγγλικού ναυαρχείου. Την "Υπη- ρεσία γυναικείας χρησιμοποίησεως προς κατασκευήν — πολεμοφοδίων".

Τη "Γυναικεία "Αστυφυλακή" της Μεγάλης Βρετανίας, βοηθώντας σ' αυτό το καταπληκτικό έργο της απ' την μεγαλοφυή έπίσης συνεο- γατίδα της κυρία Ντάμερ Ντάνον.

Την "Υπηρεσία κατασκευής ειδών ήμαστιού" για τα μαχόμενα στρα- τεύματα. Την "Επιτροπή προς έ- ξηφωση των γυναικείων φύλων έν Άγγλία. Την "Επιτροπή προς με- τατροπή, επί το έννοικότερον διά- τας όργανώσεως γυναικών, των ό- ρων του διασύνγιου". Καί... και ά- περεια άλλων πολεμικών έπιτροπών και όργανώσεων, βοηθημένη βέ- βαια από πολυπληθές έπιτελείο συνεργατιδών έκλεκτών, αλλά μο- νή αυτή ή άληθινή ψυχή όλων αυτών των πολυσχίδων και τερα- στίων όργανώσεων !...

Ας παραδειγματιστούν ή γυναί- κες απ' την ευεργετική κι' υπερα- θροπή σχεδόν όλης αυτών των όμορφων των, κι' άς προσπαθή- σουν ν' άναδειχθούν σε τέτοιον έ- τος εκλεκτούς όφλους, άφίνοντας στην έρω ή τις άνόητες και χι- μαίρες επιδόσεις ευφραντίων σουφραζέτων και φρενιστριών κάθε ποιότητας και ένους !

—Μάλιστα ! "Αμέσως ! του ά- ποκρίθηκε ο Λαμαρτίνος. Κι' έβγαλε μέσα απ' το συρτάκι του τέσσερα χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων. "Ο Μπυλός, έπειδή δέν το περί- μενε αυτό, τάχασε κι' άρχισε να τρανάζει :

—Μά... σάς όφείλω κι' ένά κί- τι για τα ποιητά σας...

—"Ω !... Μά, αυτό δέν είναι τί- ποτε ! Μην κινείτε, παρακαλώ, λό- γο για τόσο άσχημο πράγμα !

Αποτέ, σε μια συνανα- στροφή, δυο όραιές κυρί- ες, ή μια ξανθή κι' ή άλλη μελα- χρονή, άπε- φάσαν να φέρουν σε δύσκολη θέση τον Βολταί- ρο. "Αρχισαν λοιπόν να τον πείζουν μπροστά σε όλον τον κόσμο, για να τους πη- ποιά κι' τις δυο του έφερε περισ- σότερο.

"Ο Βολταίρος όμως δεν τα έ- χασε καθόλου, γιατί τους άπάντη- σε με το ακόλουθο τετράστιχο :

Άλθήβια, όμορφη δουλειά μου (δώσατε Νά πω ποιά είν' ή πειδ χαρι- (τωμένη) Μοιάζεις έσύ του ξανθομάλλη (έρωτα) Και σύ της μαυρομάτας του έ- (ρωμένης) !

Κάποτε ο έκδότης της "Επιθε- ωρήσεως των δύο Κόσμων" Μπυ- λός, παρεκάλεσε τον Λαμαρτίνο να του δώσει κανένα πεζογράφημα για το περιοδικό του. "Ο Λαμαρτίνος δέχτηκε προθύμως, αλλά συγχρό- νως έπειδή βρισκόταν σε οικονομί- κες στενοχωρίες, ζήτησε μια προ- καταβολή 4.000 φράγκων. "Ο Μπυ- λός του έδωσε τα χρήματα κι' ο

τη δραστηριότητα, τις έξις πολυ- πληθέστατες και σοβαρές υπηρεσί- ες : Την "Όργάνωση υπηρεσίας με- ταμεισέσεως πλοίων - παγιδίων" του Άγγλικού ναυαρχείου. Την "Υπη- ρεσία γυναικείας χρησιμοποίησεως προς κατασκευήν — πολεμοφοδίων".

Τη "Γυναικεία "Αστυφυλακή" της Μεγάλης Βρετανίας, βοηθώντας σ' αυτό το καταπληκτικό έργο της απ' την μεγαλοφυή έπίσης συνεο- γατίδα της κυρία Ντάμερ Ντάνον.

Την "Υπηρεσία κατασκευής ειδών ήμαστιού" για τα μαχόμενα στρα- τεύματα. Την "Επιτροπή προς έ- ξηφωση των γυναικείων φύλων έν Άγγλία. Την "Επιτροπή προς με- τατροπή, επί το έννοικότερον διά- τας όργανώσεως γυναικών, των ό- ρων του διασύνγιου". Καί... και ά- περεια άλλων πολεμικών έπιτροπών και όργανώσεων, βοηθημένη βέ- βαια από πολυπληθές έπιτελείο συνεργατιδών έκλεκτών, αλλά μο- νή αυτή ή άληθινή ψυχή όλων αυτών των πολυσχίδων και τερα- στίων όργανώσεων !...

Ας παραδειγματιστούν ή γυναί- κες απ' την ευεργετική κι' υπερα- θροπή σχεδόν όλης αυτών των όμορφων των, κι' άς προσπαθή- σουν ν' άναδειχθούν σε τέτοιον έ- τος εκλεκτούς όφλους, άφίνοντας στην έρω ή τις άνόητες και χι- μαίρες επιδόσεις ευφραντίων σουφραζέτων και φρενιστριών κάθε ποιότητας και ένους !

—Μάλιστα ! "Αμέσως ! του ά- ποκρίθηκε ο Λαμαρτίνος. Κι' έβγαλε μέσα απ' το συρτάκι του τέσσερα χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων. "Ο Μπυλός, έπειδή δέν το περί- μενε αυτό, τάχασε κι' άρχισε να τρανάζει :

—Μά... σάς όφείλω κι' ένά κί- τι για τα ποιητά σας...

—"Ω !... Μά, αυτό δέν είναι τί- ποτε ! Μην κινείτε, παρακαλώ, λό- γο για τόσο άσχημο πράγμα !

διορθώνεται εύκολότατα !... Τα ποιητά μου που δημοσιεύατε ά- ξίζουν άκριβώς 4.000 φράγκα ! εί- πε ο Λαμαρτίνος.

Και ξανάβαλε τα χρήματα μέσα στο συρτάκι του, ένν ο κ. Μπυλός έμεινε άναυδος...

Κάποτε δυο στρατηγοί του βασι- λέως Γουσταύου "Αδελφου της Σουηδίας άλληλοβρίστηκαν κι' ά- πεφάσαν να μονομαχήσουν, παρά την άσπληροτάτη άπαγορευτική δι- αταγή που είχε εκδώσει πριν από λίγον καιρό ο βασιλεύς τους. Γνω- ρίζοντας όμως, ότι ο Γουσταύος ή- ταν άμεικλτος στους παραβάτες των διαταγών του, άπεφάσαν και του ζήτησαν την σχετική άδεια. "Ο Γουσταύος "Αδελφος, όχι μόνο τους επέτρεψε να μονομαχήσουν, αλλά τους παράγγειλε νίκας, πώς θα

—"Εξήντα χιλιάδες !... "Αλλά έξέρετε, δεσποινίς, ότι αυτό το πο- σό δίνει ο αυτοκράτωρ μόνο στους στρατάρχαζ του ;

—"Α !... άφού είναι έτσι, άπάν- τησε με προσοχή ή άφελεια ή χο- ρεύτρια, άς διατάξη ο αυτοκράτωρ τους στρατάρχαζ του να χορέ- ψουν !...

"Ο τώος αυτοκράτωρ της Γερ- μανίας Γουλιέλμος ο Β' ήταν ά- νέκαθεν έξαιρετικά φιλόδοξος και ιδιότροπος.

Κάποτε ή ματαιοδοξία του τον έκανε να παραγγείλη, να στήσουν ένα μνημείο βάφους πενήντα τόν- νων άκριβώς στο μέρος που κηνη- γώνταξ έσκότασε το χιλιστό έ- λαιο !...

Κάποτε ένας γιατρός συνάντησε στην άγορά τον Παισανία τον Πιλειστάνακα και του είπε :

—"Α !... άλήθεια, Παισανία, βλέπω πως γέγραφε πάρα πολύ. Βέβαια, γέγραφα άποκρίθηκε ο Παισανίας, γιατί δέν σ' είχα πο- τέ... γιατρό !

Μια μέρα είπε κάποιος στην γυ- ναίκα του Λεονίδα :

—Σεις ή Σπαρτιάτισσες είσθε ή μόνες γυναίκες που πλαστήκατε εί- δικώς για να ανατρέφετε άνδρες.

—Είπε φυσικάτα αυτό, άπο- κρίθηκε ή γυναίκα του ήρωος των Θερμοπυλών, γιατί είμαστε κι' ή μόνες γυναίκες, που γεννούμε άν- δρες !

"Όταν ο σοφός και γενναίος Σπαρτιάτης Παιδιάτορος, δέν έξε- λέγη μέλος της Βουλής των Τα- νακίων, έφυγε απ' τον τόπο της ψηφοφορίας, λέγοντας χαρούμενος και γελαστός :

—Χάρω, γιατί ή πόλις έχει τρι- ακοσίους πολίτες καλύτερους μου !

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολιχέρη βιβλιοθήκες. Γράμα- τε : "Οικογένεια", Λέκα 7, "Α- θήνας.

"Ο ποιητής Άλφ. Λαμαρτίνος

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Η κ. ντ' Μπανιολέ προχώρησε σε μία μυστική πορτούλα, κρυμμένη επιδέξια πίσω από βαρειά παραπετάσματα, και την άνοιξε προφυλακτικά. Βρέθηκε έτσι σ' ένα μικρό δωμάτιο, κατασκότεινο, και κλείνοντας την πόρτα πίσω της, τράβηξε κάποιο κουρτινάκι, το οποίο σκέπαζε έναν μικρό, κρυφό φεγγίτη.

Καθισμένη τώρα άνετα σε μία πολυθρόνα, κόλλησε το μάτι της στον φεγγίτη, κι άρχισε να κατασκοπεύει το κάθε τι, που γινόταν μέσα στο δωμάτιο της Πριμερόζας.

«Εμεινε έτσι περισσότερο από ώρα, ακίνητη σαν άγριμι στο καρτέρι του, προσηλώνοντας στην κοιμισμένη κοπέλλα ένα βλέμμα άπαισιο, τρομακτικό, σπιθοβόλο. Κι' ενώ στην αρχή περίμενε υπομονετικά, τώρα άρχισε ν' ανυπομονή και να μουρμουρίζη, τρίζοντας τα δόντια της:

—Δεν πιστεύω να μην έρθει!... Έχει γούστο να γελάστικα σε τέτοιο σημείο!...

«Η ανυπομονησία της κορυφωνόταν τώρα. Γινόταν μάλιστα στιγμές-στιγμές τόσο βασανιστική, τόσο ανυπόφορη, ώστε η ύαινα εκείνη μισσηκονόταν έτοιμη να εγκαταλείψει το παιχνίδι. Ξαφνικά όμως, τα τρομερά της μάτια άστραψαν και τα χείλη της μισάνοιξαν σε γέλιο σιωπηλό, σατανικό, άπαισιο.

—Α, νάτος!... μούγκρισε πνιχτά. Μά δεν μπορούσε να μην έρθει!...

Τι συνέβη λοιπόν;... Τι ήταν αυτό που τής προσέβησε αυτή τη διαβολική χαρά; Απλούστατα, είδε ότι η πόρτα του κοιτώνα της Πριμερόζας άνοιγε άθρονα, κι' ότι κάποιος γλυτρούσε μέσα προφυλακτικά, πατώντας στις μύτες. Κι' αυτός ο κάποιος, ήταν ο διάδοχος... Ήταν

ο Έρρίκος!...

Ναί, μά ήταν τόσο ταραγμένος κι' αυτός. Όση ώρα η κυρία ντ' Μπανιολέ άφριζε και τυραννιόταν από ανυπομονησία, καθισμένη πίσω απ' τον μυστηριώδη φεγγίτη της, άλλη τόση ώρα κι' ο Έρρίκος περπατούσε άγρυπνος και καταταραγμένος μέσα στο δωμάτιο του. Τα λόγια της κυρίας ντ' Μπανιολέ στριφογύριζαν ακούραστα και βασανιστικά στο μυαλό του, σαν ένας επίμονος εφιάλτης. Τού είχε πη: «Και το σπίτι ό-λόκληρο ν' αναποδογυρίσουν, η Πριμερόζα δεν θα ξυπνήση... Τόσο βαθύς είναι ο ύπνος της!»... Κι' ύστερα απ' τα λόγια αυτά, ο Έρρίκος σκεπτόταν—σαν συνέχεια των μυστικών διαλογισμών του—ότι η πόρτα του δωματίου της ήταν κλειστή, μά όχι και κλειδωμένη!...

Και μία βδελυρή σκέψη πέρασε από το μυαλό του: Αυτή ή νέα κόρη, που δεν είχε κατορθώσει να την πλησιάση την προηγούμενη μέρα, όταν πήγε στο σπίτι της με το σκοπό να την άπαισάνη, αυτή ή Πριμερόζα, που με τόσο πόθο την επιθυμούσε, ήταν εκεί, μόνη, ανυπεράσπιστη, κοιμισμένη, άνικαη, να κάνει μία κίνησι.

Γιατί να μη μπη στην κάμαρά της; Ήταν τόσο εύκολο

αυτό! Δεν είχε παρά να διασχίσει ένα διάδρομο, να σπρώξει μία πόρτα και θα την έκανε δική του χωρίς θόρυβο, χωρίς σκάνδαλο. Εκείνη κατόπιν θα ξυπνούσε, χωρίς να είναι κόρη και χωρίς να ξέρη κι' η ίδια πώς συνετελέσθη το βδελυρό έγκλημα. Ούτε και θα το μάθαινε ποτέ... Πώς μπορούσε να το μάθ; Ποιός λοιπόν θα τολμούσε να ύποψιαστή το διάδοχο, το μέλλοντα βασιλέα της Γαλλίας;...

Μά να πού ο ίδιος δεν τολμούσε να κάνει αυτό που διαλογιζόταν...

Μήπως το μέγεθος του έγκλημάτος του τον έκανε να διατάζει; Όχι. Ούτε το σκεφτόταν αυτό καν. Θα ξαφνιαζότανε μάλιστα, αν του χαρακτήριζε κανείς ως έγκλημα, ό,τι σκόπευε να κάνει.

Μία γυναίκα ήταν εκεί, την οποία λαχταρούσε. Έ, λοιπόν, θα την έκανε δική του... Πού ήταν το έγκλημα; Αυτό το είχε κάνει τόσες φορές ως τότε. Όλοι βασιλείς της Γαλλίας το έκαναν με την πιο έλαφρα συνείδηση, προ άμνημονεύτων χρόνων... Ένα τέτοιο πράγμα, ούτε καν θα έβηγε τη σήμη του ως βασιλέως—ίππότης.

Τότε, γιατί, αφού είχε αποφασίσει το έγκλημα μέσα στο μυ-

αλό του, έδισταζε να το εκτελέσει; Γιατί; Γιατί μία άλλη σκέψις τον βασάνιζε... Γιατί, μέσ' στο μυαλό του, πλάι στή γλυκειά, άγνη και άγγελική εικόνα της Πριμερόζας, όρθωνόταν ή θελκτική και συναρπαστική εικόνα της Άλκιντόρ. Και έλεγε για τη δεύτερη:

—Θέε μου! Τι θαύμα είν' αυτό! Μόλις την είδα, ξετρελλάθηκα από έρωτα... Μόλις με κύτταξε με το πύρινο βλέμμα της, άναψε μέσα μου την πιο μεγάλη φωτιά... Και αυτό το θαύμα των θαυμάτων να γίνη κτήμα αυτού του κτήνους, τού Γκιζ... Αυτό δεν θα γίνη... Την πάρει, άς την κάνει γυναίκα του, έστω... Μά, θέλοντας και μη, πρέπει να τη μοιραστή μαζί μου!...

Έτσι ο Έρρίκος βρισκόταν ανάμεσα στίς δυο επιθυμίες του και δεν μπορούσε να κάνει έκλογη. Ωστόσο, μία ιδέα πολύ άπλη, κατά τη γνώμη του, του ήρθε, να κατακτήση πρώτα την Πριμερόζα, αφού την είχε, καθώς φανταζόταν, στη διάθεσί του και να στραφή κατόπιν προς τη μέλλουσα σύζυγο τού Γκιζ.

Και, με τη σκέψη αυτή, μπηκε, όπως είδαμε, στην κάμαρά της Πριμερόζας. Έσπρωξε πίσω του το σύρτη κι' έμεινε μία

στιγμή ακίνητος, σαν καρφωμένος στη θέσι του.

Πίσω απ' το φεγγίτη της, ή κ. ντ' Μπανιολέ, που παραμόνευε πάντοτε, τον είδε πελιδνό, κάθιδρο, μά μάτια κατακόκκινα, με χείλη τρεμάμενα. Και ή σκοτεινή εκείνη γυναίκα γέλασε πάλι σιωπηλά, πένθιμα, καταθρόνια.

Ο Έρρίκος άνάσανε βαθιά. Το βλέμμα του πήγε πρώτα στην κοιμισμένη Πριμερόζα και κατόπιν έκανε το γύρο του δωματίου. Υπήρχαν δυο πόρτες φανερές σ' αυτή την κάμαρη. Γλυτρούοντας επάνω στον τάπητα, κρατώντας την άναπνοή του, με το χέρι του σφιγμένο στη λαβή τού έγκλειδιού του, σαν

αλό του, έδισταζε να το εκτελέσει; Γιατί; Γιατί μία άλλη σκέψις τον βασάνιζε... Γιατί, μέσ' στο μυαλό του, πλάι στή γλυκειά, άγνη και άγγελική εικόνα της Πριμερόζας, όρθωνόταν ή θελκτική και συναρπαστική εικόνα της Άλκιντόρ. Και έλεγε για τη δεύτερη:

—Θέε μου! Τι θαύμα είν' αυτό! Μόλις την είδα, ξετρελλάθηκα από έρωτα... Μόλις με κύτταξε με το πύρινο βλέμμα της, άναψε μέσα μου την πιο μεγάλη φωτιά... Και αυτό το θαύμα των θαυμάτων να γίνη κτήμα αυτού του κτήνους, τού Γκιζ... Αυτό δεν θα γίνη... Την πάρει, άς την κάνει γυναίκα του, έστω... Μά, θέλοντας και μη, πρέπει να τη μοιραστή μαζί μου!...

έναν κοινός λωποδύτης, που δεν θέλει να τον πιάσουν τη στιγμή που άνοίγει το χρηματοκιβώτιο, ο Έρρίκος πλησίασε τις δυο αυτές πόρτες τις μισάνοιξε, βεβαιώθηκε πώς δεν ήταν κανείς έξω και, ήσυχος έτσι, άνάσανε ακόμα μία φορά βαθιά.

Πολύ γαλήνιος τώρα, σαν να βρισκόταν στην κάμαρά του, πλησίασε στο κρεβάτι και κύτταξε την κοιμισμένη. Και βυθίστηκε σ' ένα βαθύ συλλογισμό.

Κύτταζε τώρα την Πριμερόζα, μά δεν την έβλεπε πια. Η μορφή της Άλκιντόρ είχε παρουσιαστή πάλι μπροστά του. Και τού φαινόταν πώς την άκουγε να τού λέη με περιφρόνησι:

—Ένας ευπατρίδης δεν καταρχάται ποτέ έτσι χυδαία την φιλοξενία, που τού παραχωρούν... Κι' ο τελευταίος ακόμα τρυάνδος θα δίταζε πολύ να κάνει τη βδελυρή αυτή πράξι. Είστε λοιπόν χειρότερος κι' από τον τελευταίο τρυάνδο... Πηγαίνετε, σάς διώχνω! Μην ξαναπαρουσιαστήτε πια ποτέ μπροστά μου!...

Ναί, άκουσε καθαρά αυτά τα λόγια, που τόν εξευτελίζουν κι' άνασκήρτης έξαφνα, σαν άνθρωπος που τόν ξυπνούν απότομα από τόν ύπνο του. Έρριξε γύρω του ένα βλέμμα, στο όποιο ζωγραφίζονταν μία απέραντη κατάπληξη και, φέρνοντας το χέρι του στο μέτωπό του, μουρμούρισε:

—Τι κάνω εδώ;... Πώς ήρθα δώ μέσα; Ποιά ζάλη με τράβηξε εδώ;... Έγώ να καταχραστώ της φιλοξενίας, που μου παραχώρησαν!... Θέε μου!... Έχει δική ή Άλκιντόρ! Έκανα τό φορές δίκη... Αυτό δεν ταίριαζει σ' έναν ευπατρίδη!... Ποτέ δεν θα συγχωρούσα τόν έαυτό μου για μία τέτοια άτιμία!...

Περίεργη αντίληψις! Το να κατοικήσει αυτό το άγνό κορίτσι, που κοιμόταν άνώπιοτο μπροστά του, ήταν γι' αυτόν ένα πράγμα άσήματο... Το να παραδιάση όμως τη φιλοξενία, ήταν μία άτιμία, που δεν θα τη συγχωρούσε ποτέ στον έαυτό του.

Η κ. ντ' Μπανιολέ, ή όποια κάρφωνε επάνω του βλέμματα φλογισμένα, τον είδε να διευθύνεται αποφασιστικά προς την πόρτα και να την άνοίγη—χωρίς καν να ριξη ένα βλέμμα στην κοιμισμένη Πριμερόζα, από φόβο ίσως, μήπως δεν μπορέσει ν' αντισταθή στον πειρασμό του. Μόλις τον είδε να φεύγει, έκανε ένα πήδημα τόσο άπτόμο, ώστε ή έδρα, στην όποια καθόταν, έπεσε κάτω με πάταγο. Και όρθια, βλοσυρή, άγρια, τραύλισε:

—Πώς!... Φεύγει!... Φεύγει, χωρίς να... Ά! το γελοίο!... Το γελοίο...

Και ώρμησε σαν τρελλή... Ο διάδοχος είχε κιόλας φύγει... Έτρεξε προς την πόρτα, που έβλεπε στο διάδρομο... Την άνοιξε άκριβώς τη στιγμή, που ο

Έρρίκος έκλεινε την πόρτα τού δωματίου του πίσω του. Κυριευμένη τότε από μία τρομερή λύσσα, έφτυσε καταγής, άφρίζοντας.

Πριν τελειώσουμε αυτό το κεφάλαιο, πρέπει να ξαναγυρίσουμε μία στιγμή στο Σοπέν τόν Άριστοκράτη. Η δ-άσις αυτού τού προσώπου της ιστορίας μας, που ως τώρα ήταν άρκετά περιωρισμένη, θα είναι στο έξηρ σπουδαία και γι' αυτό κρίνουμε άπαραίτητο να τού αφιερώσουμε μερικές γραμμές.

Υπενθυμίζουμε εν πρώτοις ότι ο Σοπέν ήθελε ν' άκούση τι θα έλεγαν ο Γκιζ και ή Άλκιντόρ. Και πράγματι, είχε δ-ή και άκούσει! Αποτραβηγμένος στην κάμαρή του, έκοδε τώρα βόλτες με λύσσα και μονολογούσε, τρίζοντας τα δόντια του:

—Όποτε έτσι; Η Άλκιντόρ άγαπάει τόν Μοντωμπάν, που ο διάβολος να τόν πάρη!—και παντρεύεται τόν δούκα ντ' Αργκό, που ή κόλασι να τόν ρου-

πορέσει να παντρευτή έναν άντρα, που δεν θα είναι ύπν-ήκος της... Όταν θα γίνη αυτό, θα μπορέσω, διάβολε! να κανονίσω έτσι τα πράγματα, ώστε να είμαι έγώ ο έκλεκτός της... Μά πώς θα γίνουν όλ' αυτά; Πρέπει να ψάξω και να βρω!... Και, μά το Σατανά, θα βρω!...

XXI

ΟΠΟΥ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΦΤΑΝΟΥΝ ΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΜΕ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Την άλλη μέρα, μετά την άναχώρησι τού διαδόχου και τού Γκιζ, ή Άλκιντόρ κι' ή μητέρα της βρισκότουσαν μέσα σε μία κάμαρη τού μεγάρου τους και έκομούνταν. Δυο ύπεροχες άνθοδέσμες, μέσα σε πολύτιμα δοχεία, στόλιζαν και άρωμάτιζαν τó δωμάτιο. Την πρώτη την είχε στείλει ο διάδοχος και τη δεύτερη ο Γκιζ. Η μητέρα κι' ή κόρη κουβέντιαζαν για τα γεγονότα της περασμένης νύ-

—Ίσως, εξακολούθησε ή κ. Μπανιολέ, με τó διάδοχο θ' άποκτούσαμε εύκολότερα αυτό που επιδιώκουμε με τόν Γκιζ...

—Απατάσθε, μητέρα μου. Ο διάδοχος θα με κάνει ποτέ νόμιμο σύζυγο του, βασίλισσα της Γαλλίας...

—Και όμως, είμαι βεβαία πώς τού έκανες πολύ βαθεία εντύπωσι.

—Τό ξέρω, μητέρα μου. Τό πρόσεξα χτές τó βράδυ... Μά μην άπατάσθε: Ο διάδοχος θα θελήση να με κάνει εύνοουμένη του, μά αυτό είν' όλο. Δεν φανταζόμαι ότι με άναθρέψατε, όπως με άναθρέψατε για να γίνω εύνοουμένη ενός βασιλέως.

—Δόξα τώ θεώ, όχι... Έχεις δική, κόρη μου. Άς μείνουμε στον Γκιζ... Είναι ο πιο σίγουρος!... Λοιπόν, κόρη μου, άντε λήφθης από χθες τó βράδυ την έντύπωσι που έκανες στο διάδοχο;

—Μάλιστα, μητέρα μου...

—Βλέπεις πιο καθαρά από μένα: Έγώ σήμερα τó πρωί τό πρόσεξα... Και είναι κρίμα, γιατί, αν τó αντίλαθάνουν από χθες τó βράδυ, δεν θα έκανα μία ήλιθιότητα, που με άπογοήτευσε βαθεία.

—Τι ήλιθιότητα, μητέρα μου; ρώτησε ή Άλκιντόρ, σηκώνοντας τó κεφάλι της.

Η κ. ντ' Μπανιολέ έδίστασε μία στιγμή. Αποφασίζοντας έπειτα, είπε:

—Γιατί να μη σου τó πώ;... Είναι καιρός να μάθεις...

Και, γαλήνια, σαν να έλεγε τó φυσικότερο πράγμα τού κόσμου, πρόσθεσε:

—Θέλησα να παραδώσω στο διάδοχο την Πριμερόζα, στην όποια είχα δώσει να πάρη από πριν ένα ιαρκωτικό για τó σκοπό αυτό...

—Είνε φριχτό! ψιθύρισε ή Άλκιντόρ κατάπληκτη. Πώς, έ-σείς, μητέρα μου, μπορέσατε να διαλογιστήτε μία τόσο φριχτή πράξι;... Και πώς, αφού τη διαλογιστήκατε, είχατε τó θάρρος να θελήσετε να την εκτελέσετε;

—Ναί, ψιθύρισε ή κ. ντ' Μπανιολέ, σαν να μονολογούσε. Ήταν φριχτή πράγματι... Και έ-ινε στιγμές, που νοιώθω φρίκη για τόν έαυτό μου, που τόν καταριέμαι, γιατί μου έρχονται τέτοιες βδελυρές σκέψεις. Μά, βλέπεις, ποδείται για την Πριμερόζα. Την Πριμερόζα, ά-κούσε!

—Την μισείτε τόσο λοιπόν; ρώτησε ή Άλκιντόρ, κυττάζοντας τη μητέρα της με μι' άνησυχία περιέργεια.

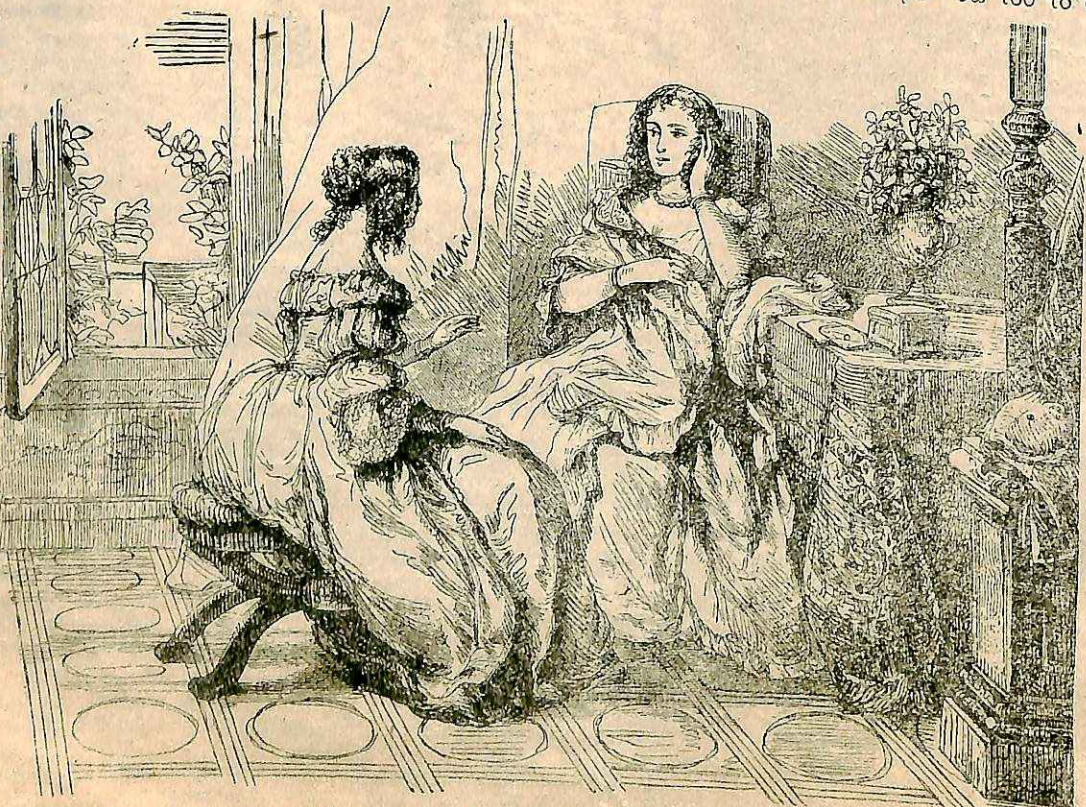
—Αν την μισώ! μούγκρισε ή κ. ντ' Μπανιολέ.

Και γαλννεύοντας έξαφνα, ρώτησε με τó αλάνιο χαμόγέλο της:

—Μά εσύ δεν την μισείς καθόλου;

—Εγώ! έκανε ή Άλκιντόρ, Λέν την άγαπώ πια όπως την άγαπούσα άλλοτε, μά δεν τη μισώ καθόλου.

—Α, ώστε δεν τη μισείς λοιπόν! είπε σαρκαστικά ή κυρία

Η Άλκιντόρ κι' ή μητέρα της κουβέντιαζαν σε μία κάμαρη τού μεγάρου των...

παραξαισμένη και στάθηκε στὸ πρῶτο ξενοδοχείο πού συνάντησε. Ὁ ὑπάλληλος κίτταξε μὲ δυσπιστία αὐτὴ τὴν ταξιδιώτισσα, πού δὲν εἶχε οὔτε ἓνα βολιτσάκι μαζί της. —Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ, εἰ-
—Μάργα Τούρνερ, ἀπάντησε ἐ-
—Μάργα Τούρνερ, ἀπάντησε ἐ-
Μὰ εὐθὺς ἀμέσως πρόσθεσε :
—Ὅχι ! Γράφετε Μάργα Βάλ-
ντεν !...
—«Απόδρασις μὲ ψεύτικο ὄνο-
μα». Καλὰ τὸ ἔπαινε, σκέφτηκε ὁ
ὑπάλληλος.
Καὶ ξαναρώτησε :
—Εγγάμος ἢ ἀγάμος ;
—Εγγάμος.
—Ὅχι ὅμως ἀπὸ πολὺν καιρὸ,
βέβαια, εἶπε ὁ ὑπάλληλος, κίττα-
ζοντας τὸ προσωπάκι της.
—Ὅχι, ἀπὸ σήμερα !...
—Πόσες μέρες θὰ μείνετε ἔδω ;
—Φεύγω αὐτοῦ κίττα. Μοῦ ἔ-
κλειψαν στὸ τραῖνο τὰ πράγματά
μου καὶ τὰ χρηματιά μου...
Ὁ ὑπάλληλος ἔγινε μὲ μιάς θρα-
σύτης :
—Μήπως ἔκλειψαν καὶ τὸν σύζυ-
γό σας ; ῥώτησε ὁ ὑπάλληλος.
Ἡ Μάργα τὸν ἀγριοκίτταξε καὶ
κλείστηκε στὸ δωμάτιο πού τῆς ὑ-
πέδειξε ἡ καμπαριέρα.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοιμήθηκε πολ-
λὸ ἀσχημα. Ἡ περιπέτεια πού εἶχε
σιὸ τρεῖν, καὶ ὑποπτα βλεμματικά
μὲ τὰ ὅποια τὴν δέχτηκαν στὸ ξε-
νοδοχείο, ἡ ἐρωτήσεις, τὰ πειρά-
γματα, ὅλα αὐτὰ τὴν πλημμύρισαν
ταραχή.

—Σίγουρα, μὲ πῆραν γιὰ καμμιὰ
τυχοδιώκτρια, σκέφτηκε.
Καὶ θυμήθηκε ὅσες φοβερὲς ἱ-
στορίες εἶχε διαβάσει, μὲ τυχοδιώ-
κτριες, πού τίς παρακολουθεῖ ἡ ἄ-
στυνομία, πού τίς συλλαμβάνει ξε-
φρα πρωτὶ-πρωτὶ, ἐνῶ κοιμούνται ἀ-
κόμη στὸ πρῶτο τυχὸν ξενοδοχείο,
ὅπου κατέφυγαν...

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις τῆς στάθη-
κε ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι. Πόσο
μετάνιωσεν τώρα γι' αὐτὸ πού ἔκα-
νε, πού ἄφησε τὸν ἄνδρα της, τὸ
σπίτι της, καὶ ξεκίνησε μόνη...
Πολλὴ πρωτὶ, ἄκουσε νὰ χτυποῖν
στὴν πόρτα της. Πεταχτικὴ ἐπὶ τὴν
περίοχον. Πάει, τελείωσαν τὰ ψέ-
ματα, σίγουρα ἐρχόταν νὰ τὴν
συλλαβῶν. Ξαναχτύπησαν ἄλλή
μιά, δυνατώτερα, στὴν πόρτα. Ξε-
τρελλωμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, φώ-
ναξε :
—Σὰς παρακαλῶ... Μιά στιγμή,
κίτριε ἀσυνόχως !... Νὰ ντυθῶ, τοῦ-
λαχιστον !
Σηκώθηκε καὶ ἀνοίξε. Μὰ ποῖα
ἦταν ἡ χαρὰ της, ὅταν μπροστὰ της
ἀντίκρινε τὸν Χάνς.
—Χάνς !...
—Μάργα !...
Ρίχτηκε στὴν ἀγκάλια του μὲ δα-
κρυσιμένα μάτια καὶ σπρίχτηκε παρὰ
φορὰ μέσα στὰ γερά μπράτσα τοῦ
ἀνδρός της.

—Μάργα, εἶπε ἐκεῖνος χαμογε-
λώντας. Τὸ βράδινος πειρὰ, ὑποθέ-
τον, αὐτὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι πού
ἐπεχειρήσεις μόνη σου. Θέλεις νὰ τὸ
ἐξακολουθήσουμε μαζί ;
—Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα θαυμασιὸν πρό-
γευμα, ὁ Χάνς ὡδήγησε τὴν γυναί-
κα του στὸ σταθμό. Στὸ κουπὶ πού
εἶχε κρατήσει, πλάι στὴ δική του
βαλίτσα, ὑπῆρχε καὶ ἡ βαλίτσα τοῦ
Μάργας. Ὁ λοπαδοῦτης ἦταν ἀπολύ-
στατα ἕνας ντέκεντιβ, ὁ ὁποῖος εἶχε
κάνει ὅτι τοῦ εἶχαν παραγγείλει ὁ
Χάνς μαζί μὲ τὴ μητέρα τοῦ Μάρ-
γας...

—Μήπως ἔκλειψαν καὶ τὸν σύζυ-
γό σας ; ῥώτησε ὁ ὑπάλληλος.
Ἡ Μάργα τὸν ἀγριοκίτταξε καὶ
κλείστηκε στὸ δωμάτιο πού τῆς ὑ-
πέδειξε ἡ καμπαριέρα.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοιμήθηκε πολ-
λὸ ἀσχημα. Ἡ περιπέτεια πού εἶχε
σιὸ τρεῖν, καὶ ὑποπτα βλεμματικά
μὲ τὰ ὅποια τὴν δέχτηκαν στὸ ξε-
νοδοχείο, ἡ ἐρωτήσεις, τὰ πειρά-
γματα, ὅλα αὐτὰ τὴν πλημμύρισαν
ταραχή.

—Σίγουρα, μὲ πῆραν γιὰ καμμιὰ
τυχοδιώκτρια, σκέφτηκε.
Καὶ θυμήθηκε ὅσες φοβερὲς ἱ-
στορίες εἶχε διαβάσει, μὲ τυχοδιώ-
κτριες, πού τίς παρακολουθεῖ ἡ ἄ-
στυνομία, πού τίς συλλαμβάνει ξε-
φρα πρωτὶ-πρωτὶ, ἐνῶ κοιμούνται ἀ-
κόμη στὸ πρῶτο τυχὸν ξενοδοχείο,
ὅπου κατέφυγαν...

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις τῆς στάθη-
κε ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι. Πόσο
μετάνιωσεν τώρα γι' αὐτὸ πού ἔκα-
νε, πού ἄφησε τὸν ἄνδρα της, τὸ
σπίτι της, καὶ ξεκίνησε μόνη...
Πολλὴ πρωτὶ, ἄκουσε νὰ χτυποῖν
στὴν πόρτα της. Πεταχτικὴ ἐπὶ τὴν
περίοχον. Πάει, τελείωσαν τὰ ψέ-
ματα, σίγουρα ἐρχόταν νὰ τὴν
συλλαβῶν. Ξαναχτύπησαν ἄλλή
μιά, δυνατώτερα, στὴν πόρτα. Ξε-
τρελλωμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, φώ-
ναξε :
—Σὰς παρακαλῶ... Μιά στιγμή,
κίτριε ἀσυνόχως !... Νὰ ντυθῶ, τοῦ-
λαχιστον !
Σηκώθηκε καὶ ἀνοίξε. Μὰ ποῖα
ἦταν ἡ χαρὰ της, ὅταν μπροστὰ της
ἀντίκρινε τὸν Χάνς.
—Χάνς !...
—Μάργα !...
Ρίχτηκε στὴν ἀγκάλια του μὲ δα-
κρυσιμένα μάτια καὶ σπρίχτηκε παρὰ
φορὰ μέσα στὰ γερά μπράτσα τοῦ
ἀνδρός της.

—Μάργα, εἶπε ἐκεῖνος χαμογε-
λώντας. Τὸ βράδινος πειρὰ, ὑποθέ-
τον, αὐτὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι πού
ἐπεχειρήσεις μόνη σου. Θέλεις νὰ τὸ
ἐξακολουθήσουμε μαζί ;
—Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα θαυμασιὸν πρό-
γευμα, ὁ Χάνς ὡδήγησε τὴν γυναί-
κα του στὸ σταθμό. Στὸ κουπὶ πού
εἶχε κρατήσει, πλάι στὴ δική του
βαλίτσα, ὑπῆρχε καὶ ἡ βαλίτσα τοῦ
Μάργας. Ὁ λοπαδοῦτης ἦταν ἀπολύ-
στατα ἕνας ντέκεντιβ, ὁ ὁποῖος εἶχε
κάνει ὅτι τοῦ εἶχαν παραγγείλει ὁ
Χάνς μαζί μὲ τὴ μητέρα τοῦ Μάρ-
γας...

—Μήπως ἔκλειψαν καὶ τὸν σύζυ-
γό σας ; ῥώτησε ὁ ὑπάλληλος.
Ἡ Μάργα τὸν ἀγριοκίτταξε καὶ
κλείστηκε στὸ δωμάτιο πού τῆς ὑ-
πέδειξε ἡ καμπαριέρα.
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κοιμήθηκε πολ-
λὸ ἀσχημα. Ἡ περιπέτεια πού εἶχε
σιὸ τρεῖν, καὶ ὑποπτα βλεμματικά
μὲ τὰ ὅποια τὴν δέχτηκαν στὸ ξε-
νοδοχείο, ἡ ἐρωτήσεις, τὰ πειρά-
γματα, ὅλα αὐτὰ τὴν πλημμύρισαν
ταραχή.

—Σίγουρα, μὲ πῆραν γιὰ καμμιὰ
τυχοδιώκτρια, σκέφτηκε.
Καὶ θυμήθηκε ὅσες φοβερὲς ἱ-
στορίες εἶχε διαβάσει, μὲ τυχοδιώ-
κτριες, πού τίς παρακολουθεῖ ἡ ἄ-
στυνομία, πού τίς συλλαμβάνει ξε-
φρα πρωτὶ-πρωτὶ, ἐνῶ κοιμούνται ἀ-
κόμη στὸ πρῶτο τυχὸν ξενοδοχείο,
ὅπου κατέφυγαν...

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις τῆς στάθη-
κε ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι. Πόσο
μετάνιωσεν τώρα γι' αὐτὸ πού ἔκα-
νε, πού ἄφησε τὸν ἄνδρα της, τὸ
σπίτι της, καὶ ξεκίνησε μόνη...
Πολλὴ πρωτὶ, ἄκουσε νὰ χτυποῖν
στὴν πόρτα της. Πεταχτικὴ ἐπὶ τὴν
περίοχον. Πάει, τελείωσαν τὰ ψέ-
ματα, σίγουρα ἐρχόταν νὰ τὴν
συλλαβῶν. Ξαναχτύπησαν ἄλλή
μιά, δυνατώτερα, στὴν πόρτα. Ξε-
τρελλωμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, φώ-
ναξε :
—Σὰς παρακαλῶ... Μιά στιγμή,
κίτριε ἀσυνόχως !... Νὰ ντυθῶ, τοῦ-
λαχιστον !
Σηκώθηκε καὶ ἀνοίξε. Μὰ ποῖα
ἦταν ἡ χαρὰ της, ὅταν μπροστὰ της
ἀντίκρινε τὸν Χάνς.
—Χάνς !...
—Μάργα !...
Ρίχτηκε στὴν ἀγκάλια του μὲ δα-
κρυσιμένα μάτια καὶ σπρίχτηκε παρὰ
φορὰ μέσα στὰ γερά μπράτσα τοῦ
ἀνδρός της.

—Μάργα, εἶπε ἐκεῖνος χαμογε-
λώντας. Τὸ βράδινος πειρὰ, ὑποθέ-
τον, αὐτὸ τὸ γαμήλιο ταξίδι πού
ἐπεχειρήσεις μόνη σου. Θέλεις νὰ τὸ
ἐξακολουθήσουμε μαζί ;
—Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα θαυμασιὸν πρό-
γευμα, ὁ Χάνς ὡδήγησε τὴν γυναί-
κα του στὸ σταθμό. Στὸ κουπὶ πού
εἶχε κρατήσει, πλάι στὴ δική του
βαλίτσα, ὑπῆρχε καὶ ἡ βαλίτσα τοῦ
Μάργας. Ὁ λοπαδοῦτης ἦταν ἀπολύ-
στατα ἕνας ντέκεντιβ, ὁ ὁποῖος εἶχε
κάνει ὅτι τοῦ εἶχαν παραγγείλει ὁ
Χάνς μαζί μὲ τὴ μητέρα τοῦ Μάρ-
γας...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 35^η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΟΙ ΚΕΡΑΙΖΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Στὶς 6 μ.μ. τῆς περασμένης Τε-
τάρτης τῆς 9ης Αυγούστου ἔγινε εἰς τὰ
Γραφεῖα μὰς ἡ 35^η κλήρωσις διὰ
τὴν διανομὴν τῶν δώρων τοῦ ἑ-
βδομαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκογε-
νείας».

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν εἶχαν τεθεῖ ὅλοι οἱ φίλοι, οἱ
δημοσιευθέντες εἰς τὰ φύλλα τῆς
«Οἰκογενείας», ἀνευρέθησαν κατὰ
σειρὰν οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ :

Οἱ δύο πρῶτοι ἀριθμοὶ 11478 καὶ
15801, οἱ ὅποιοι κερδίζουν ὁλόκλη-
ρον τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῆς
Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ κάτωθι δεκαοκτὼ ἀ-
ριθμοὶ κερδίζουν ἀνὰ ἓν βιβλίου τοῦ
περιοδικοῦ μυθιστορηματοῦ τοῦ
Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετὰν Φάντα-
σμα» : 4675, 18524, 12129, 15005,
20999, 9022, 17750, 13830, 3071,
2611, 19232, 9132, 14139, 2003,
21893, 1398, 638 καὶ 20009.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λή-
γοντες εἰς 73 καὶ 01 (ἴτιοι εἰς τὰ
δύο τελευταῖα ψηφία τῶν δύο πρῶ-
των ἀριθμῶν), κερδίζουν ἀνὰ ἓν
Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου», τῆς
ἀρσεναίας τῶν τυχερῶν ἀναγνω-
στῶν μὰς.

Ἡ 37^η κλήρωσις τοῦ ἑβδο-
μαδιαίου Λαχείου τῆς «Οἰκο-
γενείας», λόγῳ βλάβης τοῦ ἀ-
ριθμητήρος, δὲν θὰ γίνη. Εἰς
τὴν 38^{ην} κλήρωσιν θὰ διανε-
μηθοῦν καὶ πάλιν διπλὰ δώρα.

Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνω-
στῶν μὰς τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν
βιβλία, πρέπει νὰ μὰς στείλουν τὰ
σχετικά δελτία μὲ τοὺς κερδίζον-
τας ἀριθμοὺς, ἀναγράφοντας ἐπὶ
τῶν δελτίων τὸ ὄνομα τὸν καθάρῃ.
Θὰ παραλάβουν δὲ τὰ βιβλία τὸν
ἀπὸ τὰ Ὑποπραξορῆα τῆς ἐπαρ-
χίας τῶν, εἰς τὰ ὅποια θ' ἀποσταλῇ
ἐπὶ τούτῳ—μετὰ σχετικοῦ ὀνομα-
σίου—καταλόγου—καὶ ἐπεξηγημα-
τικῇ ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οἱ κ.κ. Σαβ. Βιζίνας Πατήσια,
Ἐλ. Παταγεωργακοπούλου Καλά-
μα, Π. Φραντζεσκάκης Ἀλεξάν-
δρεια Αἰγίντου, Φ. Βαρούτης Ξάν-
θι, Μ. Μουζακίτης Κέρκυρα, Μ.
Βλαχάκη Βόλος, Κ. Σαββίδου Π.
Φάληρον, Α. Γόντζου Ἀγ. Παρα-
σκευῇ, Ν. Γεωργίου Ἀθήναι, Ἀπ.
Θεοδώρου Λάρισα, Ν. Παπαθεο-
δώρου Μέγαρον Μετοχικοῦ Ταμείου
Στρατοῦ Ἀθήναι, Μ. Δαφνομήλη
Ἀγ. Κρήτης Κρήτη, Γ. Βενάρου-
γλου Θεσσαλονίκη, Μουσταζας
Ἀθήναι, Χρ. Βασιλειάδης Ἀθήναι,
Κ. Ἀλβανόπουλος Κομοτηνῇ, Π.
Παταγιαννίδου Ἀθήναι, Δ. Δε-
λιδάκης Ριζόπολις, Ρίτα Ντάνου Ἀ-
μπελάκι Σαλαμίνος, Κ. Μπαζάνη
Χανιά Κρήτης, Γ. Ἀλεξανδρίδης
Ξάνθη, ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν Ἡμερολό-
γιον τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου».

Μιά παληὰ φίλη σου

Δ. Γρ. Λεονταράκη ν. Ζάκυν-
θον. Τὸ ποιημὰ σας «Στὸ Διασπῆ-
ζω» ὄχι καλὸ δυστυχῶς—Μουτὶλ η-
ναῖον, Ἰωάννινα. Σὰς εὐχαριστοῦν
γιὰ τὸ ποιημὰ σας. Νὰ κερκὶ στίχοι
του, οἱ ποὶ καλοὶ !
ΑΠΕΡΕΜΕΝΟ τὴν «Οἰκογενεία»
Στὸ μεσοδωμάδιον κοντὰ, μ' ἀνεί-
(ποτὴ λαχάρα,
καὶ ἐπὶ περὶτερο μπουτζί, σὲ
(στίχῳ γὰ κατῆρι.
Σὲ χέρ' ἀνάπνου μετρώ, δεκάρα
(πρὸς δεκάρα,
γλυκεῖά μου «Οἰκογενεία», ἀχόρι-
(στό μου ταῖρι.
Νὰ σ' ἀγοράσω ἡλιόμω, στολίδι
(τοῦ σπιτιοῦ μου,
παρηγοριά τοῦ πόνου μου, βάλαμι
(τῆς ψυχῆς.
γιορτάσι σὺ τῆς φαιλιάς καὶ νόρη
(τοῦ ματιοῦ μου,
κοντὰ σου ἀνασταίνομαι, πεθαίνω
(εὐτυχίης.
Σ. Τρίτσαν, Ἀσκανόν. Τὸ ποιη-
μὰ σας ὄχι καλὸ. Δημοσιεύουμε πρὸς
ἀποδείξει ἓνα του διστίχου :
«Ὁ γάμος ἀθάνατος ὁ ἔρωτας φέει
πόσον ἐκ σοῦ οἱ καρδιές γίνοντε
(γλυκεῖαι.
Μὴ γράφετε στίχους, ἐφόσον δὲν
τοὺς πετυχαίνετε.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-
λον τῆς «Οἰκογενείας» εἶχομεν
ἀναγγεῖλει ὅτι στὸ σημερινὸ
τεύχος δὲ θα δημοσιεύαμε τοὺς
ἀριθμοὺς τῶν λαχείων τοὺς ἀ-
νήκοντας εἰς τοὺς ἀναγνώστας
μὰς, οἱ ὅποιοι μὰς ἀπέστειλαν
τὰ δελτία των ταχυδρομικῶς.
Ἐλλείψει χώρου ὅμως, ἡ δη-
μοσίευσις τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν
ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές
τεύχος.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ. (Κατοικία : καλάνδρι).

Όροι συνδρομῶν «Οἰκογενείας» :

Ἐσωτερικοῦ δι' ἐν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
Ἐξῆμισος 100 ἢ Ἀμερικῆς 30
καὶ δι' ἑλὴν τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκό ἐτήσια συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικά ἐμβάσματα δέον γ' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἐκαστοῦ φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» :

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ
φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ.
Καλφοπούλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκό κ. Γεώργιος Ἀντωνιάδης.
B. P. 445, Elisabethville, Congo-Belge, ὅπου δέον γ' ἀπευθύν-
ονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

Χ., Γύθειον. Οἱ στίχοι σας ὄχι καλοὶ.
—Δὴ μὴ. Κ. ο.λ., Πόρτον. Τὸ ποιημὰ
φαιμὰ σας ὄχι ἐπιτυχῶς. —Γ. Κ. Ρ. α-
πὸ τὴν κ.κ. Καρδάμυλα (Χίου). Τὶ εἶνε
αὐτὸ πού στείλατε ; Ἀδύον παινιδιὸν
πρὸς τετραετίας δημοσιευθέντος στὴν
«Οἰκογένειαν» !... —Ἀθ. Τσινιτῶν.
Θεσσαλονίκη. Ὅχι χρησὶμα. Εὐχαρι-
στοῦμεν.—Παλὴν Φίλην μ' α. σ.
Ἐνταῦθα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ
καλὰ σας λόγια. Δημοσιεύουμε ἐδὼ τὴν
τόσο θερμὴ ἐπιστολή σας :

«Διὰ τὴν ἐπιστολήν μου νὰ σοῦ
ἐκφράσω τὰ θερμὰ μου συγχαρη-
τήρια διὰ τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα τόσον
πρόθυμα προσφέρεις. Ἡ χαρὰ μου
ἦτο ἀφάνταστη, ὅταν ἔσπῃα τὸ
πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἀριστοτεχνι-
ματοῦ «Ἡρώς τῶν Αἰθέρων» καὶ
εἶδα ὅτι μὲ τὸ ἔγχρωμον ἐξώφυλ-
λόν του σχηματίζα ἓνα χαριτωμένο
βιβλίου, τὸ ὁποῖον, ὅταν ἀργότερα
δεθῇ, θὰ εἴνε πλοῦτος διὰ τὴν βι-
βλιοθήκην μὰς. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γί-
νῃ καὶ διὰ τὰ ἄλλα μυθιστορήματα,
πρὸ πάντων διὰ τὴν ἀλημονήν
«Μινίον», ἡ ὁποία τόσον μὰς συνε-
κίνησε.

Μιά παληὰ φίλη σου

Δ. Γρ. Λεονταράκη ν. Ζάκυν-
θον. Τὸ ποιημὰ σας «Στὸ Διασπῆ-
ζω» ὄχι καλὸ δυστυχῶς—Μουτὶλ η-
ναῖον, Ἰωάννινα. Σὰς εὐχαριστοῦν
γιὰ τὸ ποιημὰ σας. Νὰ κερκὶ στίχοι
του, οἱ ποὶ καλοὶ !
ΑΠΕΡΕΜΕΝΟ τὴν «Οἰκογενεία»
Στὸ μεσοδωμάδιον κοντὰ, μ' ἀνεί-
(ποτὴ λαχάρα,
καὶ ἐπὶ περὶτερο μπουτζί, σὲ
(στίχῳ γὰ κατῆρι.
Σὲ χέρ' ἀνάπνου μετρώ, δεκάρα
(πρὸς δεκάρα,
γλυκεῖά μου «Οἰκογενεία», ἀχόρι-
(στό μου ταῖρι.
Νὰ σ' ἀγοράσω ἡλιόμω, στολίδι
(τοῦ σπιτιοῦ μου,
παρηγοριά τοῦ πόνου μου, βάλαμι
(τῆς ψυχῆς.
γιορτάσι σὺ τῆς φαιλιάς καὶ νόρη
(τοῦ ματιοῦ μου,
κοντὰ σου ἀνασταίνομαι, πεθαίνω
(εὐτυχίης.
Σ. Τρίτσαν, Ἀσκανόν. Τὸ ποιη-
μὰ σας ὄχι καλὸ. Δημοσιεύουμε πρὸς
ἀποδείξει ἓνα του διστίχου :
«Ὁ γάμος ἀθάνατος ὁ ἔρωτας φέει
πόσον ἐκ σοῦ οἱ καρδιές γίνοντε
(γλυκεῖαι.
Μὴ γράφετε στίχους, ἐφόσον δὲν
τοὺς πετυχαίνετε.

Μιά παληὰ φίλη σου

Δ. Γρ. Λεονταράκη ν. Ζάκυν-
θον. Τὸ ποιημὰ σας «Στὸ Διασπῆ-
ζω» ὄχι καλὸ δυστυχῶς—Μουτὶλ η-
ναῖον, Ἰωάννινα. Σὰς εὐχαριστοῦν
γιὰ τὸ ποιημὰ σας. Νὰ κερκὶ στίχοι
του, οἱ ποὶ καλοὶ !
ΑΠΕΡΕΜΕΝΟ τὴν «Οἰκογενεία»
Στὸ μεσοδωμάδιον κοντὰ, μ' ἀνεί-
(ποτὴ λαχάρα,
καὶ ἐπὶ περὶτερο μπουτζί, σὲ
(στίχῳ γὰ κατῆρι.
Σὲ χέρ' ἀνάπνου μετρώ, δεκάρα
(πρὸς δεκάρα,
γλυκεῖά μου «Οἰκογενεία», ἀχόρι-
(στό μου ταῖρι.
Νὰ σ' ἀγοράσω ἡλιόμω, στολίδι
(τοῦ σπιτιοῦ μου,
παρηγοριά τοῦ πόνου μου, βάλαμι
(τῆς ψυχῆς.
γιορτάσι σὺ τῆς φαιλιάς καὶ νόρη
(τοῦ ματιοῦ μου,
κοντὰ σου ἀνασταίνομαι, πεθαίνω
(εὐτυχίης.
Σ. Τρίτσαν, Ἀσκανόν. Τὸ ποιη-
μὰ σας ὄχι καλὸ. Δημοσιεύουμε πρὸς
ἀποδείξει ἓνα του διστίχου :
«Ὁ γάμος ἀθάνατος ὁ ἔρωτας φέει
πόσον ἐκ σοῦ οἱ καρδιές γίνοντε
(γλυκεῖαι.
Μὴ γράφετε στίχους, ἐφόσον δὲν
τοὺς πετυχαίνετε.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-
λον τῆς «Οἰκογενείας» εἶχομεν
ἀναγγεῖλει ὅτι στὸ σημερινὸ
τεύχος δὲ θα δημοσιεύαμε τοὺς
ἀριθμοὺς τῶν λαχείων τοὺς ἀ-
νήκοντας εἰς τοὺς ἀναγνώστας
μὰς, οἱ ὅποιοι μὰς ἀπέστειλαν
τὰ δελτία των ταχυδρομικῶς.
Ἐλλείψει χώρου ὅμως, ἡ δη-
μοσίευσις τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν
ἀναβάλλεται διὰ τὸ προσεχές
τεύχος.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Κανένα ἴσως ἄλλο κράτος τοῦ κό-
σμου δὲν εἶχε τὴν ἀπελπιστικὴν
γραιφεκρατία τῆς Βενετικῆς Δη-
μοκρατίας.

Ἡ ἄλλοτε κραταιὰ θαλασσοκρά-
τεια εἶχε συγκροτήσει διὰ τὰ
δημόσια ἐγγράφια της, δεμένα σὲ
πολυφύλλους τόμους καὶ τὰ εἶχε το-
ποθετήσει μὲ χρονολογικὴ σειρὰ σ'
ἓνα ἐπιτήδες τεράστιο κτίριο, ἐπὶ
Βενετίας.

Ὅταν ἐκατομμύρια ἐξέλασις ἐ-
ξῆντα τέσσερες χιλιάδες ἑπτακό-
σια ἐννέα (ἀριθ. 8.664.709) τόμοι
μὲ πολλὰ ἐγγράφια ὁ καθένας ἀπο-
τελοῦσαν τὸ σύνολο τοῦ γραμματι-
κοῦ αὐτοῦ ἀρχείου !...

Ἐπελπίσθη δὲ, ὅτι 1,000 γε-
φρεῖς, ἐργαζόμενοι 8 ὥρες τὴν ἡ-
μέρα, θὰ ἤθελαν 735 χρόνια γιὰ
νὰ ἀντιγράψουν ἀπὸ τὰ ἐγγράφια
αὐτὰ !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

νε σατανικά λεφτά...

Ο νάνος χαμογέλασε περιφρονητικά.

—Χαράζεστε, λοιπόν, ένα σταυρό, μ' ένα μαχαίρι, στο νόμισμα, της είπε. "Αν το νόμισμα είναι διαβολικό, θα διαλυθεί και θα χαθεί, και δεν θ' αντέξει στη δοκιμασία..."

Η κυρα-Λεωνόρδα έσπευσε να το κάνει, κι' αφού χάραξε ένα σταυρό άπάνω του, είδε μ' ευχαρίστηση το νόμισμα να διασπαστεί τη χροστήν άψι του. Τότε είπε στο Λορέντζο να καθίσει, κάθισε αντίκρυ του κι' έκείνη, και ήσυχασμένη τώρα πειά, έλυσε τη φλώρη γλωσσίστα της, που άφορμη ζητούσε να λυθεί:

—Η καυμένη ή κυρά, που λέτε, ήρθε στο μαγαζί μου τόν περασμένο μήνα. Έκλαιγε με δάκρυα πικρά, και τ'ό μόνο που μπόρεσα να μάθω απ' το στόμα της, ήταν πως της κλέψανε την κόρη της, και πως δεν ήθελε πειά να γυρίσει σπίτι της, γιατί φοδότην μήν την κλέφανε κι' αυτή. Μου είπε πως λέγεται Βιολέττα, και πως δεν έχει κανένα άλλο όνομα...

Ο Λορέντζο κούνησε το κεφάλι. "Ολ' αυτά συμφωνούσαν μ' όσα ήξερε.

—Εκκλαιγε τόσο, συνέχισε εκείνη, ώστε αποφάσισα να της παραχωρήσω μιά κάμαρη, αν και δεν είχε τσακιστή πεντάρα, κι' απ' τις άσυνάρτητες κουδέντες της, κατάλαβα πως ήτανε τρελή. Την έβαλα, λοιπόν, σ' άπάνω πάτωμα, και δεν είχα παραλείψει, ούτε μέρα, να την περιποιέμαι και να τη σιγουρίζω, να τη φροντίζω στο παραμικρό της. Την ίδια ώρα βγαίνει, κάθε μέρα, λέγοντας πως πάει στο παλάτι, να υποβάλει διαμαρτυρία, και να γυρέψει έλεος απ' το βασιλιά. Και κάθε μέρα, γυρίζει πιο θλιμμένη. Ποιά είναι; Δεν ξέρω! Σίγουρα καμιά άριστοκράτισσα... Πρέπει, όμως, να σ' έρω και τούτο, πως δεν μπορώ να τη βαστάξω πιο πολύ, γιατί δεν μπούδοσε, για τη διατροφή της, παρά ένα τιποτένιο μπαχλμπιδι, και τα έξοδα είναι μεγάλα σήμερα. (Αυτό το τιποτένιο «μπαχλμπιδι» ήταν μιά δόλοχρηση, κι' άρκετά βαρύτιμη ώραία άλυσίδα, που ή ίδια της κατακρατούσε, απέναντι των σχετικών έξόδων συντηρήσεως). 'Αλλά, κι' εγώ, δεν είμαι δα και πλούσια, κι' έχω ανάγκη, βλέπετε, να ζήσω...

—Καλά έκανε ο Λορέντζο. "Άλλο τίποτε δεν έχετε γι' αυτή;"

—"Ορκίζομαι στην Παναγιά και στους άγιους! Τίποτ' άλλο!"

—Καλά. 'Ακούστε τώρα. Θα κρατήσετε την άγνωστη κυρία, όσο θελήσει να σ' κάνει την τιμή να παραμείνει στο ξενοδοχείο σας. 'Αναλαμβάνω, εγώ, τα έξοδα της. Κι' όταν θα βγαίνει, θα την παρακολουθήσει κάποιος υπάλληλός σας, ή γκαρσόνι σας, όχι μονάχα μόνον να την προστατεύει, αλλά, μήν

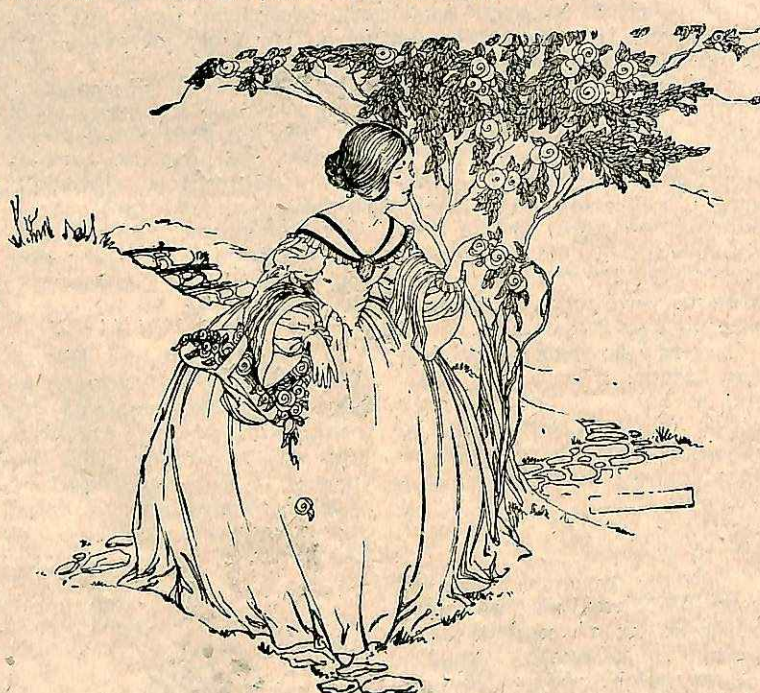
τύχει κι' αποπλανηθεί. Μάθετε πως έγινε από μεγάλο σπύτι, και πως θ' ανταμειφθήτε πλουσιώτατα, για τις σχετικές περιποιήσεις σας...

—Μ' αυτό περίμενα, κι' εγώ, τώσον καιρό! σκέφθηκε η κυρα-Λεωνόρδα.

Κι' αναλύθηκε σε διαμαρτυρίες για την ειλικρινή της άφοσίωσι, που διέκοψε, με τρόπο, ο Λορέντζο, δίνοντάς της άλλο ένα χρυσό νόμισμα, πού, αυτή τη φορά, ή ξενοδόχισσα, έκρινε περιττό να υποβάλει στη δοκιμασία του σταυρού...

Ο Λορέντζο, γυρίζοντας στο σπίτι του, έπεσε σε συλλογή βαθεία...

—Η κόρη βρίσκεται στα χέρια της Λεωνόρας Γκαλιγκάι, συλλογίζοταν. 'Η μητέρα λυώνει απ' τη λύπη της. 'Ο Ιππότης Καπεστάν, ο μόνος που θα είχε τη διάθεση να τις υπερασπίσει μέχρι τέλους, με την αλλόκοτή του γενναϊότητα, βρίσκεται, κι' αυτός, φυλακισμέ-

νός. 'Ο πατέρας είναι στη Βασιλίη. Συμφωρές, ή μιά πάνω στην άλλη, των οποίων εμ' εγώ υπαίτιος! Γιατί να συγκινηθεί ή καρδιά μου, να λυγίσει τόσο απ' τον όικτο, ώστε να θέλω να τους σώσω όλους; Μήπως έπειδή, κάποτε, ή δούκισσα, στην 'Ορλεάνη, με συμπονεσε και μ' έσωσε; 'Οχι, όχι, δεν είναι αυτό μόνο! 'Υπάρχει έξω από μένα, το λοιπόν, μιά άλλη θέλησι, πιο δυνατή απ' τη δική μου, που με κάνει να ζητώ την επανόρθωσι του κακού που είχα κάνει τότε; Και ποιά είναι ή θέλησις αυτή; Μιά μοίρα άγνωστη μ' έκανε, μιά μέρα, να γίνω ο σωτήρας της Γκιζέλλας, και του Καπεστάν! Κι' αυτό ήταν—το νοιώθω, το αισθάνομαι—το πιο μεγάλο γεγονόςόλης μου της ζωής! 'Η ίδια, τώρα, μοίρα, μ' αναγκάζει και με σπρώχνει να τους σώσω όλους! Αυτή μου φέρνει στα μάτια μου, ξανά, τη δυστυ-

χιμένη τρελή δούκισσα! Να τους σώσω, να, το θέλω—άλλά πώς; 'Εχω τρομοκρατήσει άρκετά τη Λεωνόρα, με τα όροσκοπία μου, ώστε να την κάνω να μη θίξει τη ζωή του Καπεστάν και της Γκιζέλλας. 'Αλλά πώς να τους ελευθερώσω;...

—Εκείνη τη στιγμή, άκουσ' ένα χτύπημα στην πόρτα, το είδικε και σιγανό εκείνο χτύπημα που ήτανε συμφωνημένο με μερικούς, τους πιο εύνοουμένους απ' τους μυστηριώδεις του πελάτες. Κατέθηκε, άνοιξε, και ρίγησε: "Ήταν ή Λεωνόρα Γκαλιγκάι! Σύμφωνα με τη συνήθειά του, της πρόσφερε μιά πολυθρόνα, και περίμενε να του μιλήσει πρώτη. Με μιά γρήγορη ματιά, μελέτησε τη σκοτεινή της φυσιογνωμία, και τη βρήκε παραδόξως αλλαγμένη, απ' την τελευταία της επίσκεψι.

Είχε την ίδια θανάσιμη χλωμάδα, γύρω σ' άστραφερά της μαύρα μάτια—άλλά τα χαρακτηριστικά της, τώρα, ήταν τραδηγμένα και πιο αδύνατα, μισή του. Μήπως ήρθαν ή καλές μέρες, για μένα; Μήπως ή μοίρα έπαυσε να με καταδιώκει, και πρόκειται να νοιώσω τη χαρά—την χαρά, σαν άνθρωπος, κι' εγώ—όπως, ως τώρα, ένοιώθα την ήδονη του μίσους;...

—'Αλλά το άνεκφραστό του πρόσωπο, δεν έδειξε ούτε καν την έκπληξη. 'Η Λεωνόρα, που τόν παρατηρούσε, κούνησε το κεφάλι.

—Δεν σε εαφνίζει ένα τέτοιο πράμα; είπε.

—'Οχι! άποκρίθηκε ο νάνος. Τό ήξερα καλά πως θα σ' εαφευγαν...

—'Η σκοτεινή ματιά της Λεωνόρας πέταξε, τότε, άστραπές αλλόκοτες. Τό χέρι της, θαρρείς, για μιά στιγμή, έμαξε νάβρη τη λαθή του μαχαϊριού, που δεν την έγκατέλειπε ποτέ. 'Ο νάνος έμεινε τελείως άσυγκίνητος.

—Πώς τό ήξερες; βρυχήθηκε εκείνη. Κι' αφού τόξερες, γιατί δεν μου τό έλεγες;...

—Δεν τό ήξερα, κυρία, και τόσο άρισμένα. Δεν ήξερα, παρά μονάχα ένα πράμα, ότι, στην κατάστασι που ήσαστε, θα κάνατε άπερισκεψίες. "Εθλέπα πως ήσαστε ικανή, να δοκιμάσετε να παίξετε παιχνίδια με τις υπερκόσμιες δυνάμεις..."

—"Επρεπε, λοιπόν, να συμπεράνω, πως οι αιχμάλωτοί σας θα σ' εαφευγαν: Δεν παίζοντε με το θεό, κυρία!..."

—'Η Λεωνόρα χλωμάισε. "Εσκυψε το κεφάλι, κι' έγειρε, όλη, σαν ύποταγμένη, μπροστά στον τρομερό εκείνο νάνο, που της μιλούσε μ' ένα είδος παγεμένης έπιστημής και μεγαλοπρεπειάς. Μιά άρρητη κατάπληξι της γέμιζε το πνεύμα, για την νέαν άπόδειξι εκείνης της παντογνωσίας του Λορέντζο.

—Είν' αλήθεια! ψιθύρισε, στο τέλος. Θέλησα να κάνω ποιηριές! Λορέντζο, εσύ, καλέ μου φίλε, τί σοφός και παντογνώστης είσαι! 'Εγώ, ή τόσο δυνατή κι' άγέρωχη, όποκλίνομαι μπροστά στην έπιστήμη σου! Καλά τό λές, καλά τό λές, σοφέ μου σύμβουλε: Θέλησα ν' άπατήσω το θεό! Μου είχες πη πως μόνον ένας βασιλεύς μπορούσε να δώση έντολή σκοτώμοι του Καπεστάν και της Γκιζέλλας. 'Αλλά δεν είχες μιλήσει για βασιλίσσα;...

—"Οχι, κυρία, δεν σ' εαπα για βασιλίσσα, και σ' εασι νομίζω καλό ν' ανακατάσσει, για να ξεγελάσετε τα θέια, τη βασιλίσσα Μαρία των Μεδίκων..."

—Και τιμωρήθηκα σκληρά. Λορέντζο!

—Πάει καλά, κυρία. Πέστε μου, τώρα, πως συνέβη τό άτύχημα. 'Ισως μπορούμε να τό έπανορθώσουμε...

—'Ελεύτεροι! 'Ελεύτεροι! μούγκρισε με χαρά, μέσ' στο

μυαλό του. Μήπως ήρθαν ή καλές μέρες, για μένα; Μήπως ή μοίρα έπαυσε να με καταδιώκει, και πρόκειται να νοιώσω τη χαρά—την χαρά, σαν άνθρωπος, κι' εγώ—όπως, ως τώρα, ένοιώθα την ήδονη του μίσους;...

—'Αλλά το άνεκφραστό του πρόσωπο, δεν έδειξε ούτε καν την έκπληξη. 'Η Λεωνόρα, που τόν παρατηρούσε, κούνησε το κεφάλι.

—Δεν σε εαφνίζει ένα τέτοιο πράμα; είπε.

—'Οχι! άποκρίθηκε ο νάνος. Τό ήξερα καλά πως θα σ' εαφευγαν...

—'Η σκοτεινή ματιά της Λεωνόρας πέταξε, τότε, άστραπές αλλόκοτες. Τό χέρι της, θαρρείς, για μιά στιγμή, έμαξε νάβρη τη λαθή του μαχαϊριού, που δεν την έγκατέλειπε ποτέ. 'Ο νάνος έμεινε τελείως άσυγκίνητος.

—Πώς τό ήξερες; βρυχήθηκε εκείνη. Κι' αφού τόξερες, γιατί δεν μου τό έλεγες;...

—Δεν τό ήξερα, κυρία, και τόσο άρισμένα. Δεν ήξερα, παρά μονάχα ένα πράμα, ότι, στην κατάστασι που ήσαστε, θα κάνατε άπερισκεψίες. "Εθλέπα πως ήσαστε ικανή, να δοκιμάσετε να παίξετε παιχνίδια με τις υπερκόσμιες δυνάμεις..."

—"Επρεπε, λοιπόν, να συμπεράνω, πως οι αιχμάλωτοί σας θα σ' εαφευγαν: Δεν παίζοντε με το θεό, κυρία!..."

—'Η Λεωνόρα χλωμάισε. "Εσκυψε το κεφάλι, κι' έγειρε, όλη, σαν ύποταγμένη, μπροστά στον τρομερό εκείνο νάνο, που της μιλούσε μ' ένα είδος παγεμένης έπιστημής και μεγαλοπρεπειάς. Μιά άρρητη κατάπληξι της γέμιζε το πνεύμα, για την νέαν άπόδειξι εκείνης της παντογνωσίας του Λορέντζο.

—Είν' αλήθεια! ψιθύρισε, στο τέλος. Θέλησα να κάνω ποιηριές! Λορέντζο, εσύ, καλέ μου φίλε, τί σοφός και παντογνώστης είσαι! 'Εγώ, ή τόσο δυνατή κι' άγέρωχη, όποκλίνομαι μπροστά στην έπιστήμη σου! Καλά τό λές, καλά τό λές, σοφέ μου σύμβουλε: Θέλησα ν' άπατήσω το θεό! Μου είχες πη πως μόνον ένας βασιλεύς μπορούσε να δώση έντολή σκοτώμοι του Καπεστάν και της Γκιζέλλας. 'Αλλά δεν είχες μιλήσει για βασιλίσσα;...

—"Οχι, κυρία, δεν σ' εαπα για βασιλίσσα, και σ' εασι νομίζω καλό ν' ανακατάσσει, για να ξεγελάσετε τα θέια, τη βασιλίσσα Μαρία των Μεδίκων..."

—Και τιμωρήθηκα σκληρά. Λορέντζο!

—Πάει καλά, κυρία. Πέστε μου, τώρα, πως συνέβη τό άτύχημα. 'Ισως μπορούμε να τό έπανορθώσουμε...

—'Ελεύτεροι! 'Ελεύτεροι! μούγκρισε με χαρά, μέσ' στο

μυαλό του. Μήπως ήρθαν ή καλές μέρες, για μένα; Μήπως ή μοίρα έπαυσε να με καταδιώκει, και πρόκειται να νοιώσω τη χαρά—την χαρά, σαν άνθρωπος, κι' εγώ—όπως, ως τώρα, ένοιώθα την ήδονη του μίσους;...

—'Αλλά το άνεκφραστό του πρόσωπο, δεν έδειξε ούτε καν την έκπληξη. 'Η Λεωνόρα, που τόν παρατηρούσε, κούνησε το κεφάλι.

—Δεν σε εαφνίζει ένα τέτοιο πράμα; είπε.

—'Οχι! άποκρίθηκε ο νάνος. Τό ήξερα καλά πως θα σ' εαφευγαν...

—'Η σκοτεινή ματιά της Λεωνόρας πέταξε, τότε, άστραπές αλλόκοτες. Τό χέρι της, θαρρείς, για μιά στιγμή, έμαξε νάβρη τη λαθή του μαχαϊριού, που δεν την έγκατέλειπε ποτέ. 'Ο νάνος έμεινε τελείως άσυγκίνητος.

—Πώς τό ήξερες; βρυχήθηκε εκείνη. Κι' αφού τόξερες, γιατί δεν μου τό έλεγες;...

—Δεν τό ήξερα, κυρία, και τόσο άρισμένα. Δεν ήξερα, παρά μονάχα ένα πράμα, ότι, στην κατάστασι που ήσαστε, θα κάνατε άπερισκεψίες. "Εθλέπα πως ήσαστε ικανή, να δοκιμάσετε να παίξετε παιχνίδια με τις υπερκόσμιες δυνάμεις..."

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

[Τα καλλυντικά, ή μέδα, το σπύτι, ή κουζίνα, κλπ.]

Η ΜΟΔΑ ΠΚΕΤΑ χρώνα είχε τό λινο να φορεθί όπως γέτος τό καλοαίρι. Κάθε γυναίκας τό δνειρο είχε να φορεθί ένα λευκό λινό φόρεμα με μεγάλο καμάρωμα, ή πλούσια παρδαλή, ή πλούσια γίνετα από τριπό βαμβακερό κ' από πάνω φοριέται ένα κοντό ζακεττάκι. Τα πανταλόνια από τις παλιές είναι πολύ φαρδιά κ' όταν ή κυρία που τα φορεί στέκεται, μοιάζουν σαν φουστές. Σε πολλές σηαίνοντι όραιοτάτα ή μονοκόμματες πατζάμες που μοιάζουν με τις εφόμες τόν μηχανικών. Έμπρός κοιμπώνουν σταυρωτά με κομμάτιν κομμάτιν και τα μαγκάκια τους είναι γυριστά με μανικέτι ή χωρίς.

Τό μότο των φτείνων καπέλλων είναι: Μικρός, τεπές, Μεγάλη μπόρα, Λίγη κορδέλλα, Τόσκασι με σκέτοσο!

Καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

Τα καπέλλα έπαρσόντι δύο ειδών: "Η τα πολύ σκέτα, ός επί τό πλείστον κάτωσπρα που φοριόντι εξίσου καλά τό πρωί, όσο και τό άπόγευμα, στην έξοχή όσο και στην

Κάτω, ή φαρδιά, πλατιά ή στενεύουν και σχηματίζουν ένα μικρό μανικέτι. Έξαιρετικά χαριτωμένα είναι τα καπούμια που άποτελούνται από φόρεμα όλόκληρο κ' ένα κοντό ζακεττάκι σαν μπολερο. Συχνά τό φόρεμα αυτό είναι καρρό, κόκκινο και άσπρο, ή μαύλο και άσπρο και γαρνιρισμένο με χροματιστά κομμάτιν. "Άλλοτε πάλι είναι τό φόρεμα μονόχρωμο άσπρο ή χροματιστό και τό ζακεττάκι καρρό ή οργέ.

πολι, και τα πολύ έπίσημα που φοριόντι μόνον άπόγευμα και βράδυ, με μεγάλη τουαλέτα.

Η μεγάλη πλειοψηφία προτιμά τα καπέλλα της πρώτης κατηγορίας που μπορούν να φορεθόν από την καθεμιά και κοστίζουν φθηνά. Μιά κυρία που δεν μπορεί να κάνει πολλά καπέλλα, θα κάνει πρωτίστως ένα καπέλλο άσπρο, από καλή ψάθα και θα τό φορεθί με όλες της τις τουαλέτες.

Τό καπέλλο της αυτό θα τό κάνει ή κανονί με ίσια μότο, ή ένα κλώς πολύ άνοιχτό με στρουγγυλό τεπές και τόσκασι έμπρός, ή σε μέτριο μέγεθος με μπόρα εύλύγιστα, που σπάζουν με χροί το πρόσωπο.

Ός γαρνιτούρα θα προτιμήσιν μιά κορδέλλα γκρο-γκράν και θα την δέση έμπρός σ' ένα σκέτο φινόγκο. Μπορεί όμως να έχη στην έφεδρεία και πολλές άλλες κορδέλλες ή φινόγκους σύμφωνες με τό χρομία των φορεμάτων της και, άναλόγως με τό φόρεμα που θα βάλλη, θα περάση στο καπέλλο και την άνάλογη κορδέλλα. Σχεδόν όλες ή γαρνιτούρες στα καπέλλα μιλώνουν έμπρός και συχνά έχει κανείς την έντύπωσι, πως τό καπέλλο φορεί γροδβάτα, όταν ή κορδέλλα είναι δεμένη σε φινόγκο «πατινόν».

Τα άλλα πάλι καπέλλα, τα έπίσημα, είναι για τις πιο κομικές και έκκενες που μπορούν να διαθέσουν περισσότερα χρήματα για την τουαλέτα τους. Αυτά γίνονται σε όρους μεγάλης, θυμίζουν τα καπέλλα των 'Ισπανών ταυρομάχων ή

πολι, και τα πολύ έπίσημα που φοριόντι μόνον άπόγευμα και βράδυ, με μεγάλη τουαλέτα.

Η μεγάλη πλειοψηφία προτιμά τα καπέλλα της πρώτης κατηγορίας που μπορούν να φορεθόν από την καθεμιά και κοστίζουν φθηνά. Μιά κυρία που δεν μπορεί να κάνει πολλά καπέλλα, θα κάνει πρωτίστως ένα καπέλλο άσπρο, από καλή ψάθα και θα τό φορεθί με όλες της τις τουαλέτες.

Τό καπέλλο της αυτό θα τό κάνει ή κανονί με ίσια μότο, ή ένα κλώς πολύ άνοιχτό με στρουγγυλό τεπές και τόσκασι έμπρός, ή σε μέτριο μέγεθος με μπόρα εύλύγιστα, που σπάζουν με χροί το πρόσωπο.

Ός γαρνιτούρα θα προτιμήσιν μιά κορδέλλα γκρο-γκράν και θα την δέση έμπρός σ' ένα σκέτο φινόγκο. Μπορεί όμως να έχη στην έφεδρεία και πολλές άλλες κορδέλλες ή φινόγκους σύμφωνες με τό χρομία των φορεμάτων της και, άναλόγως με τό φόρεμα που θα βάλλη, θα περάση στο καπέλλο και την άνάλογη κορδέλλα. Σχεδόν όλες ή γαρνιτούρες στα καπέλλα μιλώνουν έμπρός και συχνά έχει κανείς την έντύπωσι, πως τό καπέλλο φορεί γροδβάτα, όταν ή κορδέλλα είναι δεμένη σε φινόγκο «πατινόν».

Τα άλλα πάλι καπέλλα, τα έπίσημα, είναι για τις πιο κομικές και έκκενες που μπορούν να διαθέσουν περισσότερα χρήματα για την τουαλέτα τους. Αυτά γίνονται σε όρους μεγάλης, θυμίζουν τα καπέλλα των 'Ισπανών ταυρομάχων ή

πολι, και τα πολύ έπίσημα που φοριόντι μόνον άπόγευμα και βράδυ, με μεγάλη τουαλέτα.

Η μεγάλη πλειοψηφία προτιμά τα καπέλλα της πρώτης κατηγορίας που μπορούν να φορεθόν από την καθεμιά και κοστίζουν φθηνά. Μιά κυρία που δεν μπορεί να κάνει πολλά καπέλλα, θα κάνει πρωτίστως ένα καπέλλο άσπρο, από καλή ψάθα και θα τό φορεθί με όλες της τις τουαλέτες.

Τό καπέλλο της αυτό θα τό κάνει ή κανονί με ίσια μότο, ή ένα κλώς πολύ άνοιχτό με στρουγγυλό τεπές και τόσκασι έμπρός, ή σε μέτριο μέγεθος με μπόρα εύλύγιστα, που σπάζουν με χροί το πρόσωπο.

Ός γαρνιτούρα θα προτιμήσιν μιά κορδέλλα γκρο-γκράν και θα την δέση έμπρός σ' ένα σκέτο φινόγκο. Μπορεί όμως να έχη στην έφεδρεία και πολλές άλλες κορδέλλες ή φινόγκους σύμφωνες με τό χρομία των φορεμάτων της και, άναλόγως με τό φόρεμα που θα βάλλη, θα περάση στο καπέλλο και την άνάλογη κορδέλλα. Σχεδόν όλες ή γαρνιτούρες στα καπέλλα μιλώνουν έμπρός και συχνά έχει κανείς την έντύπωσι, πως τό καπέλλο φορεί γροδβάτα, όταν ή κορδέλλα είναι δεμένη σε φινόγκο «πατινόν».

Τα άλλα πάλι καπέλλα, τα έπίσημα, είναι για τις πιο κομικές και έκκενες που μπορούν να διαθέσουν περισσότερα χρήματα για την τουαλέτα τους. Αυτά γίνονται σε όρους μεγάλης, θυμίζουν τα καπέλλα των 'Ισπανών ταυρομάχων ή

πολι, και τα πολύ έπίσημα που φοριόντι μόνον άπόγευμα και βράδυ, με μεγάλη τουαλέτα.

Η μεγάλη πλειοψηφία προτιμά τα καπέλλα της πρώτης κατηγορίας που μπορούν να φορεθόν από την καθεμιά και κοστίζουν φθηνά. Μιά κυρία που δεν μπορεί να κάνει πολλά καπέλλα, θα κάνει πρωτίστως ένα καπέλλο άσπρο, από καλή ψάθα και θα τό φορεθί με όλες της τις τουαλέτες.

Τό καπέλλο της αυτό θα τό κάνει ή κανονί με ίσια μότο, ή ένα κλώς πολύ άνοιχτό με στρουγγυλό τεπές και τόσκασι έμπρός, ή σε μέτριο μέγεθος με μπόρα εύλύγιστα, που σπάζουν με χροί το πρόσωπο.

Ός γαρνιτούρα θα προτιμήσιν μιά κορδέλλα γκρο-γκράν και θα την δέση έμπρός σ' ένα σκέτο φινόγκο. Μπορεί όμως να έχη στην έφεδρεία και πολλές άλλες κορδέλλες ή φινόγκους σύμφωνες με τό χρομία των φορεμάτων της και, άναλόγως με τό φόρεμα που θα βάλλη, θα περάση στο καπέλλο και την άνάλογη κορδέλλα. Σχεδόν όλες ή γαρνιτούρες στα καπέλλα μιλώνουν έμπρός και συχνά έχει κανείς την έντύπωσι, πως τό καπέλλο φορεί γροδβάτα, όταν

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ε τὰ χέρια στίς τσέπες, άγνωστος άνάμεσα σέ άγνώστους, ό Σαρών Ρόουζ, βγήκε από τό ξενόδοχείο του κι άρχισε νά πλανιέται στους δρόμους του. Άσκετον, ψάχνοντας για δουλειά.

Όχι... Άνάσαινε με άνακούφι-σι κάθε τόσο. Εύρισκε, επιτέλους, φως και θεσιμότητα στον ήλιο, ενώ διαστά λουλούδια, γαλάζια χρώμα στον ουρανό, όρεξε και δροσιά στα τραντά γυαλιά σφρίγος χρόνια του. Τό άπαισιο Κουμπέκ, που βρισκόταν πριν από λίγες μέρες άκόμα, ήταν πειά πολύ μακριά τώρα. Ή σκοτεινές φυλακές του — στίς όποιες πέρασε έναν έφαιλτικό χρόνο — δεν ήταν παρά μία θλιβερή ένάμνησι. Κι' ό παλιός μηχανογράφος των σιδηροδρόμων Κύρος Χόλμς, που σε μία στιγμή άδυναμίας έλεγε την έταιρεία και κάθισε ένα χρόνο στο κάτεργο, είχε πεθάνει πειά όριστικά μέσα του!

Ναι, τώρα ένας καινούριος άνθρωπος άναστήθηκε από τά έρείκια του παλμού. Ένας τίμιος Σαρών Ρόουζ, αποφασισμένος ν' αλλάξει ζωή, όπως έλλαξε και όνομα, και νά δημιουργήσει ένα μέλλον άκηλί-δωτο.

Ό Σαρών έτοιμαζόταν νά ρωτή-ση τον πρώτο διαβάτη που βρήκε μπροστά του, για νά του δείξη ένα όποιοδήποτε εργοστάσιο. Βασιζόταν στίς λαμπρές τεχνικές γνώσεις του και στον πόθο του νά εργασθί, κι' έτσι με θάρρος θ' άντιμετώπιζε τίς τυχόν πρώτες άποτυ-χίες του.

Μά ή προσοχή όλων στο δρόμο, καθώς κι' ή δική του, τραβήχτηκε από άπελπισμένες γυναίκες κρα-γές. Άπό τό σταυροδρόμι, εκεί στο βάθος, είχε φανή ένα άμάξι, έπάνω στο όποιο μία νεαρή κοπέλλα όρθή, τραυμαμένη, μάταια προσπα-θούσε νά συγκρατήσει τό άφηνια-μένο άλογο!...

Όλος ό κόσμος χλώμασε, γιατί ό κίνδυνος ήταν τρομακτικός. Άπό στιγμή σέ στιγμή, τό άμάξι θά τσακίζόταν ή θ' άναποδογυρίζε άπό την βιγνιώδη ταχύτητα του και όλοι παραμέριζαν, τρέχοντας μπρο-στά στο άφρισμένο κι' έξαλλο ά-λογο.

Ό Σαρών δεν βρήκε καιρό νά σκεφθί για τίς συνέπειες του τρελ-λού διαβήματός του. Αδύναμιτα, χωρίς ν' άποτραβηχθί, όπως οι άλ-λοι, άπόμεινε καταμεσής στο δρό-μο, άφησε τό άλογο, κάνοντας ένα άσχεταίσιό πήδημα προς τό πλάι, νά τόν προσπεράση λίγο, και έα-φνικά πιάστηκε από τά λουριά του κεφαλαίου του. Φοβάσε τό τετραπό-δο και τόν τραβήξε μαζί του όρ-κατά βήματα. Στο τέλος όμως, τό βάρος του κορμιού του Σαρών κού-ρασε τόν τράχηλό του και τό άνά-γκασε νά σταθί λαχανιασμένο!

Άπειρο πλήθος, τό οποίο συγκε-ράσσε πριν με άγωνία την άνατοχή του, τριγύρισε τώρα ένθουσιασμένο τόν θαρραλέο νέο. Όλοι τουσφιγ-γαν με διάχυσι τό χέρι και τόν συγ-χαίρόντουσαν για τόν ήρωισμό του, και περιστοιχίσαν ύστερα με ευλά-θεια κι' ένδιαφέρον ζωηρό τό νέα, έκαρφιστό της τήν συμπάθειά τους για τόν κίνδυνο που τήν άπει-λησε.

Σημαντική προσωπικότητας θά είνε έξάπαντος στην πόλι αυτή ή νέα! έλε μεσα του ό Σαρών, και με ένστικτο κίνημα μετριοφροσύνης έκανε νά ξεφύγη από τόν κύκλο των θαυμαστών του.

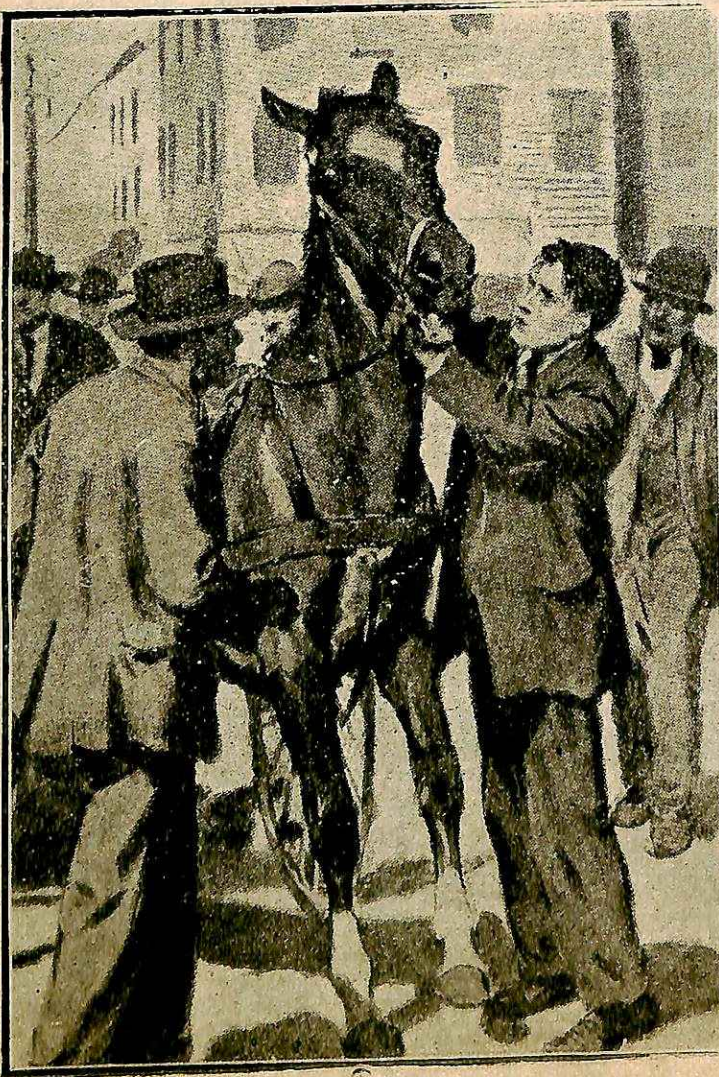
Μά δεν πρόφτασε, γιατί άνάλα-ψη ή νέα έτρεξε κοντά του και του έσφιξε θερμά τό χέρι.

Ευχαριστώ! ψιθύρισε κυττά-ζοντάς τον με περιέργεια. Λέγαται Νόρμα Σαίητς... Πολύ θά ευχαρι-στηθί ό μπαμπάς μου νά σάς γνω-ρίση... Υποσχεθήτε μου πως θά 'ρθίτε άμέσως σπίτι... Τό ξερετε, βέβαια, ή ;...

Δεν έχω την τιμή, δεσποινίς! άποκόθηκε ό νέος με χαμηλωμένα μάτια. Λέγομαι... Σαρών Ρόουζ κι' είμαι έξενος στην πόλι σας!...

Δεν έχει σημασία άν έλθετε έξ-ενος! τόν διέκοψε εκείνη χαμογε-λώντας. Άρκεί νά μου υποσχεθήτε πως θά 'ρθίτε... Όποιον νά ρωτή-σετε, θά σάς δείξη τό σπίτι του κυ-ρίου Σαίητς... Λοιπόν ;...

Έχετε τό λόγο μου, δεσποινίς!

Στο τέλος άνάγκασε τό άλογο νά σταθί λαχανιασμένο...

άποκόθηκε ό νέος. Θάρρα αύριο πρωί, αφού τό θέλετε... Άν και δεν βλέπω την άνάγκη νά... —Έλάτε... Έλάτε... Μην έλθε-σο δεν πρέπει μετριοφρον! τόν διέκοψε εκείνη.

Και σφίγγοντάς του άλλη μία φορά τό χέρι με διάχυσι, πήδησε σ' ένα αυτοκίνητο κι' έφυγε για τό σπίτι της.

Δεν είχε προλάβει καλά - καλά νά γυρίσι στο ξενοδοχείο του ό Σα-ρόν, θέλοντας ν' άποφύγη τίς έκδη-λώσεις των περιέργων — τίς όποιες με την άφελή ψυχή του άρχισε νά βροσκή υπερβολικές κι' ένοχλητικές — και μία άλλη έκπληξι τόν περι-μενε εκεί. Ένα πολυτελέστατο αυ-τοκίνητο σταματούσε μπρός στο τα-κινό ξενοδοχείο κι' ένας σωφρό με οικοστολή ήχησε νά τόν δι' έπει-γόντως, έκ μέρους του κ. Σαίητς.

Κύριε Σαρών, δεν σάς προσφέ-ρω χρίσματα! τού έλε σε λίγο στο ιδιαίτερο γραφείο του, ό μεγαλο-βιομήχανος αυτοκινήτων κ. Σαίητς. Μου είνε τόσο πολύτιμη ή ζωή της μοναχικής κόρης μου, της μόνης μου παρηγοριάς και χαράς στον κό-σμο, μετά τίς χηρείς μου, ώστε δεν είνε άρεκέτá τό χρίσμα νά εξαγο-ράσουν την ένγυνωσίνη μου σε σάς... Σας προσφέρω όμως μία θέ-σι στα εργοστάσιά μου, θά ένδια-φερω προσωπικά για σάς κι' έλ-πίω με τόν καιρό ν' άναδείχθίτε,

Κρίνω, κύριε, ότι δεν θά είμαι άξιος μιάς τέτοιας έμπιστοσύνης, άν πρώτα δεν σάς έμιστοσηθώ κι' εγώ κάποια κηλίδα, που σκοτει-νιάζει τό παρελθόν μου... Ό, όχι... Καθήστε, δεσποινίς!... Ή παρου-σία σας σε ό,τι θά πώ μπορεί νά είνε έξαιρετικά όδυνηρή για μένα... Μά νοιώθω ότι στην καλωσύνη και στα ένθουσιαστικά σας λόγια όφεί-λεται περισσότερο ή ύποστήριξη του άξιότιμου πατέρα σας, παρά στην ίσημνητη έκείνη έκδούλευσι, την ντοία είχα την τιμή και την ευτυ-χία νά σάς προσφέρω... Πρέπει, λοιπόν, ν' άκούσετε και σεις ότι ό δήθεν Σαρών Ρόουζ λεγόταν πρώτα Κύρος Χόλμς... Ότι με τη συνενο-χή του συναδέλφου του Μπέντε, έ-ως άρρείου και μεθύσου ύπαλλήλου των σιδηροδρόμων στο Κουμπέκ, έκλεψαν ύλικό της έταιρείας και τό πούλησαν κορυά... Ότι ό Μπέν-τερ δραπέτευσε μόλις άνεκαλύφθη ή κατάχρησι, ενώ ό Χόλμς, πικρά μετανοιωμένος, παραδόθηκε μονά-χος του στίς άρχές, για νά ύποστή τίς συνέπειες της κακής του πρά-ξεως... Ένα χρόνο, έναν αιώνα ή-θικού μαρτυρίου και πικρής εξέλει-σεως, πέρασε ό Χόλμς, κλεισμένος στα κάτεργα του Κουμπέκ... Και τώρα, μόλις από λίγων ήμερών έ-λευθερος, με τό καινούριο όνομά του ως «Σαρών Ρόουζ» — σύμβολο μιάς καινούριας ζωής, έντιμης και φιλόπονης, που άποφάσισε νά ή-νη, ήρθε στο Άσκετον, άγνωστος σε άγνώστους... Δέχεσθε τώρα στην ύπηρεσία σας, κύριε Σαίητς, έναν ελκρινά μετανοιωμένο άμαρτωλό του παρελθόντος ;... Κι' έσείς, ευ-γενική δεσποινίς, θά έξασολουθή-στε πειά νά συνηγορήτε για έναν πρώην τράφιο το κατέργου ;...

Τά μαλλιά του είχαν καλλήσει

σύμφωνα με τά προσόντα σας... Πιστεύω νά σάς άρξοι ή ελκριν-ειά μου και νά δεχθίτε αυτή τί θέσι του μηχανογράφου... Άλλωστε, καθώς μου είπατε και από άλλου, ζητούσατε εργασία. Έτσι ;... Σίτι-φονοι ;...

Ό Σαρών είχε κατακοινωνίσει. Αυτό ξεπερνούσε τίς έλπίδες του, κι' ή ταραχή του μεγάλωνε περισ-σότερο από τό θετικό θέλημα της Νόρμας. Όρθια ή γλυκιά νέα, ά-κοιμπώντας στην πολυθρόνα του πατέρα της και παρακολουθώντας με ζωηρό μά σιωπηλό ένδιαφέρον, όλη αυτή τί συζήτησι, περιουσιζόταν νά ένθαρρύνει με έννοικές αιτιές τί διδασκαλική στάσι του νέου. Κι' εκείνος, στικρογυρίζοντας με άμη-χανία τό κασέτο του στα χέρια, τηρούσε μία άλλόκοτη σιγή.

Μά τί συμβαίνει, λοιπόν ; ρώ-τησε επιτέλους ό βιομήχανος, άπο-ρώντας για τί σιωπή του νέου. Μή-πως δεν σάς άρέσουν ή προτάσεις μου ;... Μήπως έχετε καμιά άν-τίρρηση ή έμπρόκληξ νά κάνετε ;...

Ή γροθιές του Σαρών σφίχτη-καν βίαια και τά χείλη του δαγκώ-θηκαν από την προσπάθεια. Στο πρόσωπό του έλαμψαν ή άστραπές μιάς όλοφάνερης τώρα ψυχικής κα-ταιγίδος, κι' όταν επιτέλους ή θέ-λησις του νέου κυριάρχησε όριστικά μέσα σ' αυτή την άγωνιώδη πάλη του, ή φωνή του άντήχησε πένθιμα :

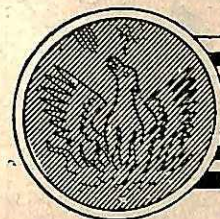
Κρίνω, κύριε, ότι δεν θά είμαι άξιος μιάς τέτοιας έμπιστοσύνης, άν πρώτα δεν σάς έμιστοσηθώ κι' εγώ κάποια κηλίδα, που σκοτει-νιάζει τό παρελθόν μου... Ό, όχι... Καθήστε, δεσποινίς!... Ή παρου-σία σας σε ό,τι θά πώ μπορεί νά είνε έξαιρετικά όδυνηρή για μένα... Μά νοιώθω ότι στην καλωσύνη και στα ένθουσιαστικά σας λόγια όφεί-λεται περισσότερο ή ύποστήριξη του άξιότιμου πατέρα σας, παρά στην ίσημνητη έκείνη έκδούλευσι, την ντοία είχα την τιμή και την ευτυ-χία νά σάς προσφέρω... Πρέπει, λοιπόν, ν' άκούσετε και σεις ότι ό δήθεν Σαρών Ρόουζ λεγόταν πρώτα Κύρος Χόλμς... Ότι με τη συνενο-χή του συναδέλφου του Μπέντε, έ-ως άρρείου και μεθύσου ύπαλλήλου των σιδηροδρόμων στο Κουμπέκ, έκλεψαν ύλικό της έταιρείας και τό πούλησαν κορυά... Ότι ό Μπέν-τερ δραπέτευσε μόλις άνεκαλύφθη ή κατάχρησι, ενώ ό Χόλμς, πικρά μετανοιωμένος, παραδόθηκε μονά-χος του στίς άρχές, για νά ύποστή τίς συνέπειες της κακής του πρά-ξεως... Ένα χρόνο, έναν αιώνα ή-θικού μαρτυρίου και πικρής εξέλει-σεως, πέρασε ό Χόλμς, κλεισμένος στα κάτεργα του Κουμπέκ... Και τώρα, μόλις από λίγων ήμερών έ-λευθερος, με τό καινούριο όνομά του ως «Σαρών Ρόουζ» — σύμβολο μιάς καινούριας ζωής, έντιμης και φιλόπονης, που άποφάσισε νά ή-νη, ήρθε στο Άσκετον, άγνωστος σε άγνώστους... Δέχεσθε τώρα στην ύπηρεσία σας, κύριε Σαίητς, έναν ελκρινά μετανοιωμένο άμαρτωλό του παρελθόντος ;... Κι' έσείς, ευ-γενική δεσποινίς, θά έξασολουθή-στε πειά νά συνηγορήτε για έναν πρώην τράφιο το κατέργου ;...

Τά μαλλιά του είχαν καλλήσει

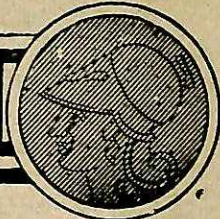
σύμφωνα με τά προσόντα σας... Πιστεύω νά σάς άρξοι ή ελκριν-ειά μου και νά δεχθίτε αυτή τί θέσι του μηχανογράφου... Άλλωστε, καθώς μου είπατε και από άλλου, ζητούσατε εργασία. Έτσι ;... Σίτι-φονοι ;...

Τά μαλλιά του είχαν καλλήσει

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ.

Ό διευθυντής του έκπαιδευτικού τμήματος της Γαλλικής Σχο-λής 'Αθηνών κ. Όκτάβιος Μερλιέ, —για τόν όποιο πρέπει νά ση-μειωθί ότι είνε διαπρεπής έπιστήμων και θαύος γνώστης της Νεοελληνικής ζωής και φιλολογίας— έδημοσίευσε έσχάτως στο σοβαρό Γαλλικό περιοδικό «Παρισινή Έπιθεώρησις» ένα περι-σπούδαστο και ένθουσιώδες άρθρο για τί χώρα μας, με τόν τί-τλο: «Η Έλλάς το 1934».

Ό κ. Μερλιέ στο άρθρο του αυτό μιλάει με άυστηρότητα για τίς έλλείψεις μας, για την τρομακτική π χ καθυστέρησι της ά-λκείας μας και των άλυκών μας, αλλά τονίζει συγχρόνως και τίς προόδους που πετύχαμε κατά τό τελευταία ίδίως χρόνια. Έτσι, θεθαίνει, χρησιμοποιώντας έπίσημα στατιστικά δεδο-μένα, ότι ένώ στα 1924 καλλιεργήσαμε περίπου 2 έκατομύρια στρεμ-μάτια, στα 1932 καλλιεργήσαμε περίπου 2 έκατομύρια στρεμ-μάτια. Βεθαίνει έπίσης, ότι τό σύνολον της χωρητικότητας των πλοίων μας έφτασε τούς 1.675.000 τόννους στα 1932, ενώ μετά τόν παγκόσμιο πόλεμο ήταν μόνο 126.000 τόννοι. Και ότι, ένώ κατά τό 1929 ή εισαγωγές μας ήταν άνώτερες από τίς έ-ξαγωγές μας κατά 6.315 έκατομ. δραχμών, κατά τό 1932 τό ποσόν αυτό περιορίστηκε στα 4.759 έκατομ. δραχμών.

Στό τέλος του άναλυτικώτατου αυτού άρθρου του ό κ. Μερ-λιέ έκφράζει την πεποίθησι, ότι ή φτωχή αλλά ίκανή προς δρ-ασιν Έλλάς θά ίδί συντόμως ήμέρες καλύτερες.

—Η ΠΥΚΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΤΥΩΝ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΣΥΓ-ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΜΑΣ.

Πληροφορούμεθα, ότι ύπάρχουν θάσιμες έλπίδες νά πραγμα-τοποιηθί ή επέκτασις των έναερίων γραμμών του έσωτερικού από τό φθινόπωρο.

Ή πόλεις που θ' άπολαύσουν προσεχώς τ' άγαθά της αερο-πορικής συγκοινωνίας, είνε ή Τρίπολις, αί Καλάμα, ή Κέρκυ-ρα και τό 'Ηράκλειον της Κρήτης.

Πρός τοις άνεχώρησαν ήδη για την Τρίπολι ό διευθυντής της Πολιτικής Αεροπορίας κ. Φωτόπουλος, ό τμηματάρχης των Πολιτικών Αεροποριών κ. Γερανόπουλος και ένας αξιωματι-κός, ως άντιπρόσωπος της Πολεμικής Αεροπορίας.

Όσον άφορά την αεροπορική σύνδεσι μας με την Αίγυπτο, ύπάρχουν φόβοι νά μη πραγματοποιηθί από τίς προσεχώς ά-νοίξεις, και τοις διότι δεν θά καταστή ίσως δυνατή ή ύπο-γραφή της σχετικής συμβάσεως από της έπιστροφής του κ. πρω-θυπουργού εκ του ταξιδιού του στην Εύρώπη. Δεν όποικλειε-ται όμως και νά ύπογραφη έγκρίτως ή σύμβασις, όποτε ή έ-ναρξις της αεροπορικής έπικοινωνίας μας με την φίλη χώραν του Νείλου θά συμπίση κατά τό τελευταίον δεκαήμερον του Σεπτεμβρίου.

στο χλωμό μετάλλο του, βρεγμένα καθώς ήταν από τόν ιδρώτα του, και τά μάτια του καρφωνόντουσαν με ντροπή στο πάτωμα.

—Αιτιώς ήρωισμός σάς χαρακτηρίζει, κύριε Χόλμς! ψιθύρισε ό βιο-μήχανος, αλάνοντας έκθαμβος τό χέρι του. Σωματικός τό πρωί, ήθι-κός τώρα... Τέτοια προσόντα είνε πολύτιμα για την επείγουσά μου, και σάς θερμοπαρακαλώ νά μη μου τό στερήσετε... Στείτε μου, λοι-πόν, ελκρινά τό χέρι, κύριε Χόλμς!...

Δανοιμένος ό πρώην «Σαρών Ρόουζ», τρέμοντας συγκοιμος από τί συγκίνησι που τοίφανε ή άλήθεια εκείνη —μά και τόσο έπιβλητική στην άπότητά της — σκήνη, έσφιξε τό πλατό χέρι του βιομηχάνου στα δια-στα. Και τόσο ήταν ταραχμένος, ώστε τά βουρκωμένα μάτια του δεν πρόφταν ούτε τούς βίαιους παλμούς του στήθους της άφνης νέας, ούτε τά γεμάτα συμπάθεια βλέμματά της, με τά όποια τόν παρακολου-θούσε τμήματα ή...

Έφτά χρόνια πιστής κι' άρριανμένης εργασίας και ύπερανθρώπων προσπαθειών για την άνάδειξι του εργοστασίου, ήταν άρεκέτá στον Χόλμς ν' άνεβή ψηλά και νά έξασφαλίση όριστικά την ευτυχία του. Σήμερα είνε ό βαθύπλητος συνεταίρος του κ. Σαίητς, ό ευτυχισμένος σύζυγος της Νόρμας του κι' ό φιλόστοργος πατέρας διδ χαριτωμένων άγγελου-διών...

GILBERT PARKER

—ΜΙΑ ΦΡΟΝΙΜΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ.

Ό ύπουργός της Γεωργίας άπέστειλε μία άυστηρότατη έγκύ-κλιο προς όλους τούς προέδρους των Πρωτοδικών. Δι' αυτής τούς άπαγορεύει τίς διώξεις και κυρίως τίς κατασχέσεις για άγροτικά χρέη, έφ' όσον ό χρεώστης καταστειρεί μία μόνο δόσι και έφ' όσον καθυστερεί μέν δυο δόσεις, αλλά δίνει στο τέλος έκάστου μηνός τούς τόκους του κεφαλαίου.

Ή έγκύκλιος αυτή τιμά γενικώς την Κυβέρνησι και ιδιαιτέ-ρας τόν προεδρευκώτατον ύπουργόν της Γεωργίας, διότι θά παύσουν πλέον ή τραγικές πραγματικά σκηνές στην ύπαιθρο χώρα εις θάρος πτωχών και σκληρώς βιοπαλαιόντων άγροτών.

—ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΤΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ.

Σύμφωνα με τόν άπολογισμό της χρήσεως 1933—34 των Κρα-τικών Σιδηροδρόμων, τό έλλειμμα της χρήσεως αυτής είνε 28.5 έκατομύρια δραχμών, δηλαδή κατώτερο κατά 32.8 έκατομ. από τό έλλειμμα που είχε παρουσιάσει ή προηγούμενη χρήσις.

Τό παρήγορο αυτό γεγονός όφείλεται στην αύξησι των έσο-δων των Κρατικών Σιδηροδρόμων, τά όποια ένώ ήταν κατά τό 1932—33 254.5 έκατομ. έφθασαν κατά τό 1933—34 τά 290.3 έ-κατομύρια. Και ή αύξησις των έσόδων πάλιν πρέπει νά άπο-δοθί στην καλύτερη έγχώριο παραγωγή και στα νέα τιμο-λόγια.

—ΤΑ ΚΑΠΝΑ ΚΑΒΑΛΛΑΣ.

Κατά τόν μήνα 'Ιούνιο εξέήχθησαν από τόν λιμένα της Κα-βάλλας 384.164 κιλά καπνών, τά όποια, κατά τίς δηλώσεις των έξαγωγών στο Τελωνείο, άντιπροσωπεύουν αξίαν 18.519.502 δραχμών.

Έτσι τό σύνολο της έξαγωγής καπνών από τόν πρώτο καπνι-κό λιμένα του Κράτους μέσα στο πρώτο καπνικό έξάμηνο, ά-νήλθε στα 3.380.850 κιλά αξίας 282.874.034 δραχμών.

—ΕΛΕΟΣ!...

Τό ψωμί, και μάλιστα τό μαύρο, δεν τρώγεται. Λέγοντας δεν τρώγεται δεν υπερβάλλουμε τά πράγματα. Δεν κάμνουμε κυρίως πολιτική. Δεν κατηγορούμε κανένα. Λέμε άπλως την άλήθεια. Λέμε έκείνο που συμβαίνει. Και —για νά μεταχειριστομέ την φρασολογίαν των πάλαι ποτέ άρθρογράφων— ύψώνουμε σχετι-κώς φωνήν, ύψώνουμε κυριολεκτικώς φωνήν, μέχρις έβδόμου ουρανού, όπου ζούν και άπολαμβάνουν παραδεισιακών άπολαύ-σεων οι άρμόδιοι. Γιατί αυτή ή έγκληματική άναγνώρισι εις βάρος του φτωχού, του δεινός παλαιόντος και σκληρώς μο-χλούτος λαού; Πρέπει νά μη δύναται ούτε τόν ξηρόν έπίουσιον άρτον του νά φάγη ό λαός αυτός; Γιατί ό πιτυρούχος είνε ό,τι δηποτε άλλο θέλετε, όχι όμως και άρτος. Είνε φαρύκολλα, ται-ρίλι, ασδέσης, λάσπη, τζελάτινα κι' όχι ψωμί. Ή ψύχα του μπορεί νά έναερισωθή και νά έναερισθί. Τόσον είνε ζυμαρει-δής. Μπορεί νά χρησιμοποιηθί ως σκόκος. Μπορεί νά βολέψη οίανδήποτε άλλην ανάγκην, άλλ' όχι και την πείναν του λαού και τό στομάχου του τας στοιχειώδεις άπαιτήσεις.

Έκτός αυτού, τό ψωμί αυτό μυρίζει άπαισία, θυμίζει μού-χλαν, σαπρίαν... Είνε άκρας επικίνδυνον για την υγείαν του λαού. Το φτωχό λαό, του όποιου τά μέσα δεν επιτρέπουν την αγοράν λευκού άρτου, άν φυσικά ύποτεθί ότι έκείνος είνε καλύτερος.

Ποίος ευθύνεται για τό κακό αυτό; Οι άρτοποιοί άποδίδουν την άθλιότητα του άρτου στα άλ-ευ-ρα. Και οι άρμόδιοι τί λέγουν σχετικώς; Πώς δικαιολογούνται; Άλλά οι άρμόδιοι δεν λένε τίποτε. Σιωπούν. Και ή σιωπή τους αυτή δεν είνε παρά περιφρόνησις 'Η έσχάτη προς τόν λαόν πε-ριφρόνησις.

—Ο ΝΕΟΣ ΚΑΠΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ.

Κατετέθη στη Βουλή τό σχέδιον νόμου περί ίδρύσεως Έλλη-νικού Καπνικού 'Οργανισμού (Κ.Ο.Τ.Ε.).

Κατά τό νομοσχέδιον αυτό, ό Καπνικός 'Οργανισμός θά έχη δι-καίωμα νά άναλαμβάνη την αγοράν, έπεξερ-γάσιαν, άποθήκευσιν και διάθεσιν των έμπο-ρευσιμών καπνών, παλαιών έσοδειών, που βρί-σκονται στην κατοχή των καπνοπαραγωγών. Έπίσης θά έχη τό δικαίωμα νά ίδρύη, νά έ-νισχύη και νά συμμετέχη σε βιομηχανικές έ-πιχειρήσεις και νά γνωμοδοτή επί των έμπο-ρικών συμβάσεων μετά των ξένων Κρατών.

Ή οικονομική μας σελίς δια-φοτίζει και τόν πλέον άνι-δεο κι' άπλοϊκό άναγνώστη μας περί της περείας των οι-κονομικών πραγμάτων του τόπου μας.

Σαβυρική Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΒΑΛΤΕ ΦΩΤΙΑ !...

Βάλτε φωτιά της ερημιάς και μην άργείτε διόλου, όλα τα δάση μονομιάς να πάν' κατά διαβόλου. Έμπρός, χωράτες και βοσκαί η διαλεχτή Πεντέλη, αφού 'χει τόση ωμορφιά τα δάση τί τα θέλει ; Έμπρός φωτιές ανάψετε στους δασομένους γύρους, βάλτε φωτιά και κάψετε κι' αυτούς τους καλογήρους !

Κι' όταν δάσος πουνενά δεν μείνη, ούτε δυό μέτρα, βάλτε φωτιά και στα βουνά για να καί κι' η πέτρα.

Καί δίχως φόβο κι' έντροπή κατά τον άλλο μήνα δουλέψετε με προκοπή και κάψτε την 'Αθήνα !

Καθόλου μην τρομάζετε το λέω νέτα-σέτα, το δάσος τί χρειάζεται κάψτε και την Κινέτα.

Βάλτε φωτιά της ερημιάς κι' μην άργείτε διόλου, όλα τα δάση μονομιάς να πάν, κατά διαβόλου !...

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΛΕΨΙΕΣ

'Αφού έγινε στο Κράτος ή κλοπή επιδημία κι' αφού έκλεισαν εσχάτως τρία τέσσερα ταμεία

'Αφού κλέβει κάθε χέρι και του τάδε και του δεινά κι' αφού κλέφτικο λημέρι εκατόντησ' ή 'Αθήνα,

Δι' αυτό κι' εγώ απλώνω, δίχως άλλος να με βλέπη, κι' όλο κλέβω, κλέβω μόνο κλέβω... τη δική μου τσέπη !...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

'Ο πανμμένος δημοδιδάσκαλος.—Πιστέ, να υού βγάλω όλα τα δόντια...

—Και να σου τα αντικαταστήσω με τεχνητά ;

—Όχι.

—Μά δεν θα μπορούς να τρώς πλέον.

—Αυτό θέλω κι' εγώ !

—'Αγάπη μου, γιατί δεν θέλεις να γίνης γυναίκα μου; 'Εγώ θα πέθανω, εν ανάγκη, για σένα !

—Τι καλός πού είσαι !... 'Εχεις ασφαλίσει τη ζωή σου ;...

—'Η φίλη νάδες

—'Ο γιός σου είναι σπύριο μο-

νάχο ! 'Ο κατεργάρκος μου είπε, πως είμαι πολύ όμορφη !

—'Α, είνε τρομερός ψεύτης ό γιός μου ! Του άρέσει πάντα να λήη το άσπρο μαύρο !

...
Σ τ ό Δικαστήριο.

Δικάζονται δυό κλέφτες.

'Ο π ρ ο δ ε δ ρ ο ς . — Τι δουλειά κάνεις ;

'Ο π ρ ω τ ο ς κ λ ε φ τ η ς . — Κτηματίας !

'Ο π ρ ο δ ε δ ρ ο ς . — Και σύ;

'Ο δ ε υ τ ε ρ ο ς κ λ ε φ τ η ς . — 'Επιστάτης στα άμπέλια του φίλου μου !

...
Γραντώδες επιχείρημα.

'Ο ά σ φ α λ ι σ τ ή ς . — Σ' αυτή την ηλικία, κύριε, δεν κάνουμε ασφάλειες ζωής.

'Ο έ ν ν ε ν η ν τ ά ρ η ς . — Δεν κάνετε καλά. 'Αν ήρτε την στατιστική των θανάτων θα πεισθήτε πως ελάχιστοι πεθαίνουν... σ' αυτή την ηλικία που έχω εγώ !

'Η γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η . — Μά αυτό είνε γνωστό... Τα περισσότερα άμωρα παιδάκια, όταν μεγαλώσουν γίνονται τέρατα άσχημιάς !

'Η φί λ η τ η ς . — Τι λέτε ! Φαντάζομαι πόσο όμορφη, θάσουν στα μικρά σου χρόνια !...

'Ο έ π ι σ κ ε π τ η ς . — 'Ασφαλώς, κυρία, κάποιος φουτουριστής

θα το έκανε αυτό το άγαλματάκι.

'Η νεόπλουτη οικοδέσποινα. — 'Όχι, καλέ ! Κάποιος χαλκωμάτας θα το έκανε !... Δεν βλέπετε πως είνε από χαλκό ;...

'Η σ ύ ζ υ γ ο ς . — Ξέρεις;

Λίγο έλειπε να πέση το μεγάλο κιβώτιο που είνε στο ράφι πάνω στο κεφάλι της μαμάς μου.

'Ο σ ύ ζ υ γ ο ς . — Και γι' αυτό είσαι ταραγμένη !...

Μά μέσα στο κιβώτιο ούτε γυαλιά 'έχουμε, ούτε πιάτα, για να φοβηθής μήπως πάθουμε καμιά ζημιά !...

...
'Η σ ύ ζ υ γ ο ς τ ο υ ά ρ ρ ω σ τ ο υ . — Λοιπόν, γιατρέ, τί προ-
πει να γίνη ;

'Ο γ ι α τ ρ ό ς . — Δεν έχει τίποτε το σοβαρό ό σ ύ ζ υ γ ο ς σ α ς .

Χρειάζεται όμως άπόλυτη ήσυχία. Θα γράψω, λοιπόν, λίγο όπιον.

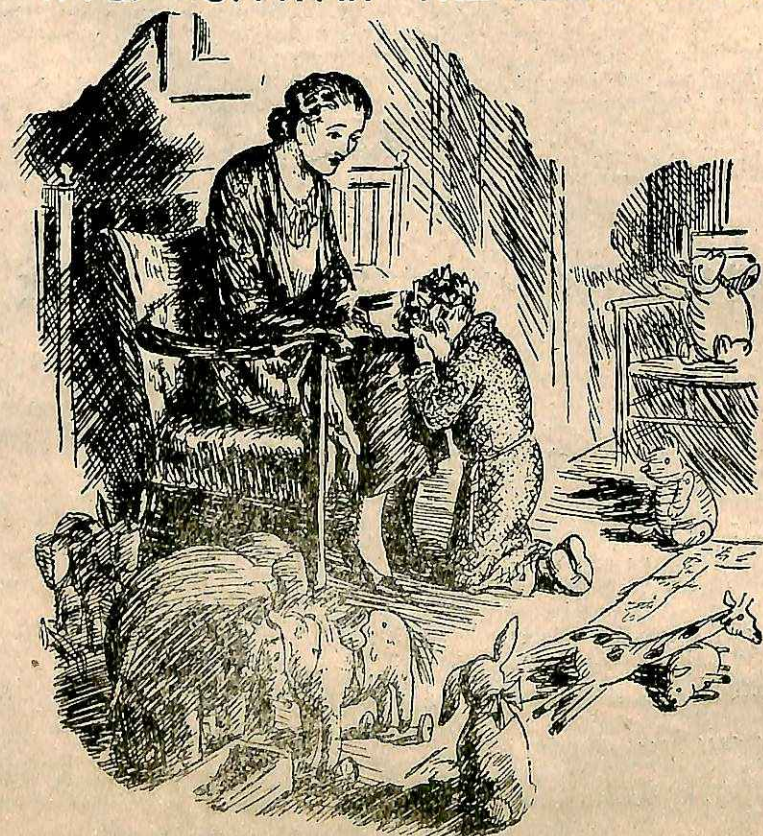
'Η σ ύ ζ υ γ ο ς τ ο υ ά ρ ρ ω σ τ ο υ . — Καί τότε θα το πάρη;

'Ο γ ι α τ ρ ό ς . — Δεν θα το πάρη εκείνος, θα το πάρετε... σεις !

...
'Ο δι δ ά σ κ α λ ο ς . — Πόσων ειδών μετοχές 'έχουμε ;

'Ο μ ι κ ρ ό ς (γ ι ό ς κ η μ α τ ι σ τ ο υ) . — Κατηγορηματικές, χρονικές, μεταφορικές... και λαχειοφόρους !

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ :

—Θεέ μου, φύλαξε τον υπακό μου, τη μαμά μου, τον θείο Τζάκ, την θεία Ματλή...κι' όλα τ' άλλα ζώα μου !...

ΤΑ...ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΖΕΣΤΗ

Ζέστη φρικτή μας τελειώνει μεγάλη φλόγα και κακό καθένας στον ιδρώτα λυώνει κι' 'έχουμε καύμα κινικό.

Σιόνη στους δρόμους που πυρώνουν χωρίς νερό κρύο σταλιά τρώνε τις φλόγες τα σκυλιά κι' 'έκει στη μέση τα κορδύνουν

Μυίγες τριγύρω μας πετούν κι' έφοδο κάνουν τακτική κι' άρσενικοί και θηλυκοί τρέχουν στα μπάνια και βοιτούνε

Κι' 'έτσι μετ' πέρα στη Γλυράδα —μάτι ανθρώπου μην το δή — γίνετ' έρωτοπατινάδα και χάνει ή μάνα το παιδί !...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΛΑΥΡΑ

'Ηρθε ή καλοκαιριά με μεγάλη (φούρια, βγήκαν τα κορμύηλα, βγήκαν και (τ' άγγούρια,

βγήκε και ό Παναγής τσάχια στο (σεργιάνι νέους πάλι θλάμηδες κι' όπαδούς (να κάνη.

Βγήκανε οι πέποιες, βγήκαν ή κον- (τούλεις κι' απ' τους ύπνόνιμους πιά βγαί- (νουν άναγούλεις !

Βγήκαν ψύλλοι μπόλικοι, βγήκε το (κουνούπι, Κι' από την πρωτεύουσα δεν κου- (νάμε ρούπι

βγαίνουν και άγάμιατα πάλιν εις (τα ξένα απ' αυτά τα χώματα τα τριδοξα- (σιμένα.

βγαίνουν κλέφτες περισσοί μέρα (μεσημέρι και εις την πρωτεύουσα και εις (άλλα μέρη

Και το παρτοφλί μας ό καθείς (βοιτάει, Κι' ό λαός ό φουκαράς λιώνει και (ψοφάει

Και κανείς δεν τον ρωτά: «Πώς περνάς, μαγκούφη;» Ούτε οι πολιτικοί, οι δεινοί Ταρ- (τούφοι.

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

Μέσ' στη Βουλή καμιάσθε και τεν- (τόνεστε γιατί άδικαίως ξεφυτίζετε, κι' όταν δι' άναστάσεως ψηφίζετε θαρρώ... από τον ύπνο πως σηκών- (νεστε !

ΤΑ ΚΟΜΨΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΙΤΕΡΟΤΕΡΑ ΛΙΝΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΜΑΥΡΟΦΙΔΗΣ-ΑΓΝΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

Τό επί της οδού ΑΘΗΝΑΣ 11 Γ. αφείον Διεκπεραιώσεως Υποθέσεων γνωρίζει ότι αναλαμβάνει έ-ξώσεις δι' έξόδων του, μέχρι πέ-ρατος ατόων, εισπράττον τα δικα-στικά έξοδα από τους ένοικιαστές

Γ. Ν. Μουμουτζής

'Ιατρός Δερματολόγος
Επί δεκαεξετίας 'Επιμελητής της
διαιτέρας Κλινικής του Καθηγητού
χ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται
'Οδός Κεφαλληνίας και Τεγμός 1
'Είρει 8-11 π.μ. και 5-7 μ.μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εις όλα τα νεώτερα σχέδια και χρωματισμούς. Εις εξαιρετικές τιμές ΚΡΕΠΟΝ ΕΜ-ΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

'Ερμού 3.—Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 20529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

'Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τό έν. 'Αθηναίς 'Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, πα-ρσπλευρώς θεάτρου Κοτοπούλη. Τα Ιαματικά τεχνητά Λουτρά των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ — ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, άναπληρούν τελείως τα Ιαματικά λουτρά των ως άνω αναφερομένων Ιαματικών πηγών. Δι' εύκολίαν των κ. κ. πελατών, τό 'Υδροθεραπευτήριον έδι-πλασίασε τα θαλάσσια λουτρά, ώστε οι κ.κ. πελάται να μη άναμένουσι.

'Ιατρικά συμβουλευαί δωρεάν. Τελεία άνακαινίσις.

*Ωραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 μ. μ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

* 10979

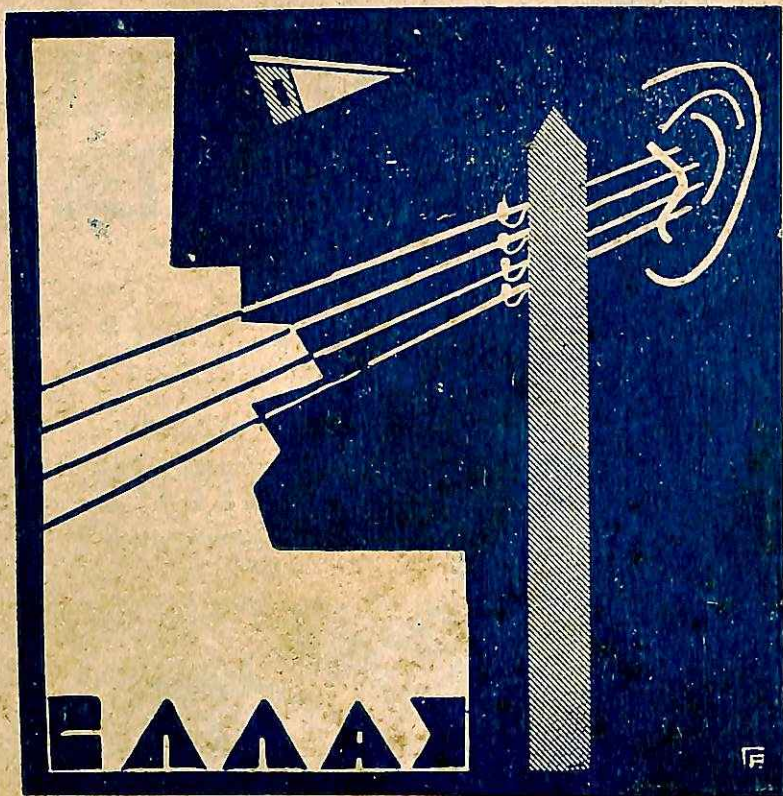
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 384

ΑΘΗΝΑΙ, 9 Αυγούστου 1934.

'Η κλήρωσις του παρόντος 'Εβδομαδιαίου Λαχείου θα δημοσιευθ ή εις τό φύλλον της 23ης Αυγούστου έ. έ.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΛΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΡΟΧΙΣΚΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ
πωλείται εις ἅπαντα τὰ φαρμακεία

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος
Μὲ πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατα-
πληκτικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς
τάξεις, λόγω τῆς ποιότητός της.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιῆ
Δημοκρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

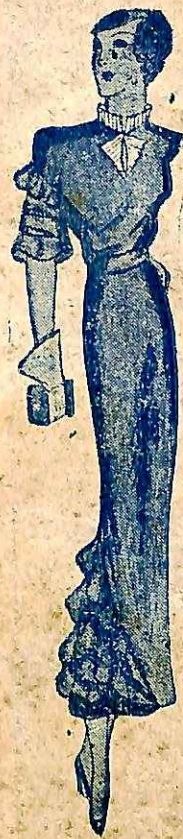
ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς οἰκίας Ἀχαρνῶν 182, ὁ
κριθὼς εἰς τὸ τέρμα, ὁμοῦ ἢ καὶ
χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἄρκετὰ εὐρύχω-
ρον, κατάλληλον δι' εἰσπρατικὰ ἐ-
πιχειρήσεων, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωματίων
καὶ κουζίνας μεθ' ὅλων τῶν χρειω-
δῶν, ἀερίφωτος καὶ ἠλεκτρικόν.

Πληροφορίαι παρὰ τῷ δικηγόρῳ
κ. Ι. Σάλλη (ὁδὸς Παπαρηγοπού-
λου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καθ'
ἐκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ.μ. Τηλ.
21-283.

Ἡ πῶς μεγαλειότερος κόθος
κάθε κοσμητικῆς κυρίας καὶ τὸ πῶς
γλυκὸ ὄνειρο κάθε δεσποινίδος
εἶνε πῶς νὰ γίνῃ ὄραία, πῶς νὰ
γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὸν
θαυμασμόν στὶς διάφορες δεξιῶ-
σεις καὶ συναναστροφές. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἂν ἐμπιστευθοῦν

εἰς **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** τῆς
στῆς

Δ^Δ ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικης
καλαισθησίας καὶ μοντερνισμού,
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνι-
κὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

- 1) Ἐνα πούδρα-
ρίσμα τὴν ἡμέ-
ραν ἄρκει.
- 2) Ἐξαιλεῖται τε-
λείως τὴν γυα-
λάδα.
- 3) Δίδει ἀπόχρω-
σιν θαμπή καὶ
δελουδένια καὶ φυσικὴ ὁμορφιά.
Δὲν σχηματίζει πλάκες.
- 4) Κρατᾷ στὸν ἀνέμο, βροχὴ καὶ
στὴν ἐφίδρωση.
- 5) Συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους
πόρους. Δὲν ξηραίνει τὴν ἐπιδερ-
μίδα.

Ἡ νέα αὐτὴ καὶ θαυμασιὰ ἰδέα
ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πούδρα Τοκα-
λόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναμιγνύεται ἐ-
πιστημονικῶς ἡ Mousse de Crème,
μὲ πούδρα λεπτὴ καὶ ἐξαερωμένη.
Μὲ ὑπέροχον ἀπάλαδα φρεσκαίνει
καὶ ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους ἱ-
στούς, τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ

γιὰ τοὺς
ὁποίους
ἡ πούδρα
σας ἔπρε-
πε νὰ πε-

ριέχη MOUSSE DE CRÈME

δίδει καὶ στὸ ἀσχημότερο πρόσωπο
μιά θαυμαστὴ ἀπόχρωσιν ἐκτάκτου
ὠραιότητος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν εἶ-
νε ἡ μόνη πούδρα ποὺ περιέχει
πραγματικὰ Mousse de Crème. Ἐ-
να πούδρα-ρίσμα μὲ τὴν πούδρα Το-
καλόν Paris διαρκεῖ 4 φορές περισ-
σότερο ἀπὸ μιά κοινὴ πούδρα.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
Προξενεὺς 42, Ἀθήναι.

Ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνομένη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ καὶ ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι
ἐν Παρισίοις ἐπὶ τριετίαν σπουδασάντες εἰς τὴν ACADEMIE
NATIONALE DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPO-
LITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριᾶκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσότερας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
ριά των, ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπίτου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.